

Bir İlkgençlik Macerası

Kant Kulübü

Cem Akaş

2004

1.

“Her girdiğimiz dükkandaki en rüküş şeyi elini atar atmaz nasıl bulabiliyorsun?
Hayret birşeysin yani.”

“Sen kendi kokoşluğuna bak bir defa.”

Su, “kokoş” sözcüğünü bir önceki haftasonu, annesi telefonda bir arkadaşıyla konuşurken öğrenmişti. O günden beri fırsat buldukça cümle içinde kullanıyordu. Ablasının yüzünün girdiği şekli görünce, bu sözcüğü öğrenmiş olduğuna bir kez daha sevindi ve yerli yerinde kullandığı için kendini kutladı.

“Çok sıkıldım ben, dışarıda bekliyorum, çabuk olun biraz,” diyerek asabi bir şekilde dükkandan çıktı Nil, tam çıkarken döndü ve “Kapalı yerlerde şapka takılmaz!” diye seslenip Su’ya sataştı, ama annesi Su’yu susturup yeni bir kazakla soyunma kabinine yollayınca, sataşması karşılıksız kaldı.

Haftasonu kalabalığıyla dolup taşan çok katlı, gösterişli, ışıltılı alışveriş merkezine neredeyse bir saat önce gelmişlerdi, ama Su hala beğendiği bir giysi bulamamıştı. Bütün dükkanlara girip onlarca giysiyi denemek çok hoşuna gidiyordu, her giydiğiyle başka bir kız haline geldiğini düşünüyordu çünkü. Bu kadar değişik olasılık içinden, olmak istediği Su’yu seçmek kolay değildi tabii, ama yine de eğleneliydi. Hatta sonunda güzel bir kazak ya da pantolonla eve dönmekten bile eğleneliydi. Ayrıca Su bu eğlenceyi sapına kadar hak ettiğini düşünüyordu.

* * *

Türkçe dersinde yazdığı kompozisyon sayesinde oluyordu bütün bunlar. Özel bir yazı yazdığının farkında değildi Su, o yüzden annesi odasına gelip Türkçe öğretmenin telefon ettiğini söylediğinde, “bu sefer ne yaptım?” diye endişelenmişti. Gittiği okuldaki öğretmenler, öğrencilerin evlerine telefon etmeye,

velilerle çene çalmaya bayılıyordu. Arkadaşları gibi Su da hiç hoşlanmıyordu bu işten – okulda olanlar okulda, evde olanlar evde kalmalı, bu ikisi birbirine mümkün olduğunca az karışmalıydı.

Ne var ki annesi hiç kızgın görünmüyordu. Tam tersine, telefonda duydukları onu şaşırtmış, ama aynı zamanda sevindirmiş gibiydi.

“Ne yazmış benim kızım kompozisyon ödevinde?”

Su lise bire gidiyordu ve annesinin onu hala ufak bir çocuk yerine koymasına, “agucuk bugucuk” ses tonuyla konuşmasına çok sinirleniyordu.

“Şikayet mi geldi?”

“Niye şikayet gelsin kızım, çok güzel yazmışsın, öğretmenin kutlamak için aramış. Anlat bakayım neler döktürdüğünü. Yetenekli kızım benim.”

“Öff Nur, ne ilgisi var. Kısmasana müziği.”

Ablası da böyle yapıyordu – çat kapı odasına dalıyor ve Su’nun ne yaptığına aldırmadan birşeyler arıyor, pencereyi açıyor ya da kapatıyor, müziğin sesiyle oynuyor, yerdeki pufa davetsiz bir şekilde oturuyor ve gitmek bilmiyordu. Su buna da sinir oluyordu.

“Hadi anlat ama. Akşam babana da anlatırsın, belki sürpriz hediye gelir hem.”

Sürpriz hediye lafı Su’nun sinirini bir anda yatıştırdı. Babası ona sık sık böyle hediyeler verirdi, özellikle de “iyi kız” tanımına uygun şeyler yaptığında. Aslında sürprizli bir yanı yoktu bu hediyelerin, çünkü babası hediye almayı hiç beceremezdi, hediye alacak zamanı da yoktu, o yüzden Su’ya para verir, ne istiyorsa almasını söylerdi.

“Öğretmen ödev vermişti, eğitim mi önemlidir, yetenek mi diye, ben de Hitler’i anlattım.”

Perdeleri düzelten annesi, Hitler’in adını duyunca düzeltme işinden vazgeçip Su’ya döndü, kuşkulu gözlerle bakarak “Nesini anlattın ki Hitler’in?” diye sordu.

“Hitler resim yapmayı çok severmiş ama kötü bir ressammış ya,” dedi Su. Annesi ilk defa duyuyordu bunu; hem Hitler’in resim yapmasına, hem de kızının bunu biliyor olmasına neredeyse içerleyerek mor örtülü yatağa oturdu. Su annesinin bu haliyle eğlenerek devam etti.

“Yeteneksiz insanların sanat konusunda eğitilmesine çok önem vermek gerekir dedim ben de. Yani yetenekliysen zaten bir şekilde öğrenirsin, kendini geliştirirsin. Yeteneksizsen okul senin üstüne düşmeli, en iyi olanakları sağlamalı, cesaretlendirmeli, sanattan soğumanı engellemeli. Yeteneksiz insanların kendilerini küçük görmelerine fırsat vermemek lazım. Bak Hitler’e mesela, zamanında öğretmenleri ona iyi davransaymış, adam belki de Almanya’nın başına geçmeyecekti, milyonlarca insan da ölmeyecekti.”

Annesi Su’nun boyundan büyük laflar etme merakını biliyordu, ama şimdi dinlediği şeyler onu yine de şaşırtmıştı.

“Nereden biliyorsun sen bütün bunları?” diye sordu yataktan kalkıp boş gözlerle raflardaki birkaç kitaba ve ıvır zıvır olduğunu düşündüğü, ama her biri Su için ayrı bir anlam taşıyan nesnelere bakarak.

“Nur yine karıştırdın sen, salak olan ben değilim, büyük kızın.” Annesinin tepki vermediğini görünce konuşmayı sürdürmek zorunda hissetti kendini. “İnternette Hitler’le ilgili birşeyler görmüştüm, oradan aklımda kalmış. Ölmemiş diyorlar biliyor musun, Brezilya’da-”

Kavuniçi ışıklar saçarak çalan cep telefonu, Su’nun lafını böldü.

“Naaber? Evden arasana beni, evdeyim ben. Hadi.”

Annesinin hala boş baktığını görünce, “Nurcum izin verir misin,” dedi, “bir görüşmem var da.”

* * *

Son denediği kazak konusunda kararsız kalmıştı Su. Kabin aynasının önünde döne döne kendine bakıyor, gözleriyle uyumlu fıstık yeşili dar kazağın orasını burasını çekiştiriyor, arada kısacık saçlarıyla oynuyor, siyah rugan kasketini bir takıyor, bir çıkarıyordu. O sırada gözü aynada, tam arkasında kalan ama duvarla aynı renkte olduğu için fark etmediği kapıya ilişti. Herhalde dükkanın deposu vardı burada. Eli kapının tokmağına gittiği anda annesinin sesini duydu.

“Nasıl oldu? Çık da bakayım bir.”

“Bir beden büyüğünü versene bunun. Rengi iyi ama biraz dar gibi.”

“Dar yakışır sana kızım, gel de göreyim.”

“Nur, bir beden büyüğünü rica ediyorum lütfen,” dedi Su. Annesi az sonra kazağı kabin kapısının üstünden uzatınca alıp askıya astı ve depo kapısının tokmağını çevirdi. Kilitli değildi kapı, ama açıldığı yer karanlıktı. Su aynada kendine son bir kez bakıp içeri dalıverdi.

Gözleri alışınca buranın o kadar da karanlık olmadığını, ayrıca bir depoya da benzemediğini gördü. Bir kere etrafta hiç giyim eşyası yoktu, dolap ya da raf da yoktu; görebildiği kadarıyla bomboş bir odaydı ve bir koridora açılıyordu. Koridor, bulunduğu odadan daha aydınlıktı, oraya yöneldi Su, sonra birden dönüp soyunma kabinindeki çantasını kapının önüne dayadı kapanmasın diye ve önce hızlı adımlarla, sonra koşarak koridorda ilerledi. Kendi ayak seslerinin yankısından başka birşey duyulmuyordu. Çok geçmeden koridor, bir başka koridorla kesilerek son buldu – burası gayet iyi aydınlatılmıştı. Su sağ tarafa baktı, birtakım kapılar gördü, ama kimsecikler yoktu. Öbür tarafa bakmak için döndüğünderse uzun boylu bir adamın göğsüne çarptı ve canhıraş bir çığlık atıp geldiği yöne doğru hayatının en hızlı koşusunu yaptı. Kabine ulaştığında annesi yarı panik halinde kapıya vurup “Su? Su? Açsana kızım kapıyı! Su?” diye sesleniyordu.

“Ne var?” diye çıkışarak kapıyı açtı Su. “Olmadı büyüğu, bu kücüğu daha iyiymiş, üstümde kalsın, hadi gidelim,” dedi. Kendi kazağını askıdan alırken, depo sandığı yere açılan kapının kilitlendiğini duydu.

2.

“Su, güzelim, hadi kalk, bak yine geç kalacaksın!”

Annesinin kapıdan seslenişini duyan Su, tek gözünü açıp yastığın kenarından ona baktı, ama hiç kalkası yoktu. Uyurken üstünden atmış olduğu yorganı yeniden üstüne çekti. Tam yerleşmiş, uykuya dalmak üzereydi ki yorgan üzerinden uçtu. Gözlerini açınca Nil'i gördü karşısında.

“Servisi bekletmem ona göre, kalk artık.”

Su'yla Nil'in arasında bir yaş vardı, ama neredeyse aynı boy ve kilodaydılar. Nil, Su'dan farklı olarak sarışın değil kumraldı, gözleri de yeşil değil, bal rengiydi, babasına daha çok benziyordu. İkisi de kısa saç seviyordu; uzun boylu oldukları için bu onlara sporcu görünümü kazandırıyordu. Aynı okula gidiyorlardı ve ikisi de bundan çok şikayetçiydi. Su, ablasının hocalarının gelip ona Nil'i övmelerinden, onun da ablası gibi çalışkan olmasını beklemelerinden nefret ediyordu. Nil de Su'nun kendi sınıfından arkadaşlarıyla değil Nil'inkilerle dolaşmaya meraklı olmasına, özellikle de erkek arkadaşlarının yakasından düşmemesine çok kızılıyordu. Aynı servise bindikleri halde hiç birlikte oturmazlar, dahası birbirlerini tanıymıyormuş gibi yaparlardı.

“Bekletmezsen bekletme, sana beklet diyen oldu sanki.”

Odasından söylene söylene çıkan Su, tuvalete giderken, kravatını bağlayarak mutfığa giden babasıyla çarpıştı, günaydınına boğuk bir sesle karşılık verip kendini tuvalete attı. Çabucak işeyip yüzünü şöyle bir ıslattıktan sonra çıktı. Odasına dönerken ablasının odasına göz attı: Nil çoktan giyinmiş, yatağını topluyordu. Az sonra kapısına dikilip vıdı vıdı etmeye başlardı.

“Bluzun buruş buruş, öyle mi gideceksin okula?”

“Neresi buruşmuş?” diye sordu Nil telaşla.

“Arkasına baksana.” Nil ütüsüz şeyleri giymek konusunda biraz takıntılıydı; Su’nun söylediklerinden sonra imkanı yok okula öyle gidemezdi. Nil’in bluzunu yeniden ütölemek için çıkardığını gören Su gülümsedi – bu manevra ona rahat bir on dakika kazandırmıştı.

“Nur, ben çıktım, neydi akşamki planımız?” diye seslendi babası kapıdan. O sırada annesi Su’nun odasına girip çorap çekmecesinde pantolonuna uygun bir çift çorap aramaya başlamıştı.

“Ben sana uğrayayım oradan mı gideriz, yoksa orada mı buluşalım?” diye bağırdı annesi.

“Orası neresi?”

“Eh Sinan, unuttum de bana.”

“Neyi unutmuşum yahu, söylesene, kapıdan çıkarken şimdi.”

“Hani şey için şeye bakacaktık ya?”

“Ne şeyi? Şey ne?”

Annesi çorap aramaktan vazgeçip kapıya seğırtti. Su bu arada saçlarını biraz olsun adam etmeyi başarmış, hangi şapkasını giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Babasının, “Aa, e öyle söylesene yavrucum,” dediğini duydu, “tamam, konuşuruz, ben seni ararım.” Eminim arar, diye geçirdi içinden Su – babası aramayı hep unuttur, unuttuğunu da asla kabul etmezdi. Annesi geri geldi, ama bir an duraladı.

“Niye geldim buraya ben? Su?”

“Çorap aramak için olabilir mi?”

“Olabilir. Şu senin ince lacivert çorapların nerede?”

“Ay Nur bu pantolonun altına onları mı giyeceksin?” Spor giyinmekten hoşlanan, ama yine de şık olmayı çok iyi beceren bir kadındı Nur Hanım, seçtiği çorabı yaşlılarının çoğu giymezdi, ama o bunu bile yakıştırmayı biliyordu.

“Acelem var Su, neredeler?”

Su, masasının yanında, yerde üst üste duran giysi yığınına şöyle bir karıştırdı, içinden annesinin aradığı çorapları bulup uzattı.

“Al, buradaymış, çok kirli sayılmazlar.”

Annesi inanmaz gözlerle Su’ya baktı, sonra çorapları alıp söylene söylene kendi yatak odasına geçti.

Aşağıdan servis minibüsünün kornası duyulduğunda Nil, “Geliyor musun?” diye Su’ya seslendi. Hala şapka seçememiş olan Su, sonunda o sıralar çok giydiği yuvarlak, dar kenarlı, açık kırmızı şapkayı kaptı.

“Patlama, geldik işte.”

Tam kapıdan çıkacakken, “Sandviçini al mutfaktan,” dedi Nil.

“İstemiyorum sandviç mandviç, yürü hadi, çağırdın mı asansörü?”

“Kızım, sandviçini almadan çıkma,” diye seslendi annesi içeriden. Su ablasına pis bir bakış fırlatıp öfleyerek mutfaktan sandviçini aldı.

* * *

Su’nun sınıf arkadaşları, sınıf kapısının karşısında toplanmışlar, büyük bir uğultu çıkararak duvardaki camekanlı dolaba bakıyorlardı. Gruptaki kızlardan biri Su’nun yaklaştığını görünce yanına koştu, birbirlerini tek yanaktan öptüler. Eda, Su’nun bu yılki en yakın arkadaşıydı. Ondan biraz daha kısa boylu ve biraz daha kiloluydu; çok neşeli, hatta neredeyse gamsız bir kızdı.

“Notlar belli olmuş galiba?” dedi Su gülerek.

“Hangi notlar peki?” diye sordu Eda, sorusunun yanıtını merak ediyormuş gibi değildi hiç.

“Astronotlar!” dedi ikisi de bir ağızdan. Gülüşmeyi fazla uzatmadılar.

“Beş almışsın inek!” dedi Eda.

“E pardon yani. Sen kaç?”

“Üç.”

“Adam olana çok bile.”

“Yürü be,” dedi Eda, Su’yu hafif itekleyerek. “Evet, fena değil aslında.”

“Değil tabii kızım, bir bok bilmiyordun sınava girerken.”

Sınıfın arkalarındaki yerlerine geçip oturduklarında yanlarına bir çocuk geldi, “günaydın” a benzer birşeyler söyledi.

“Kaç almışsın fizikten?” diye sordu Eda.

“Bir,” dedi çocuk, Su’nun değil, Eda’nın yanına oturarak.

“Ders alsana oğlum sen.”

“Alacağım zaten.”

“Kimden?”

“Su’dan.”

Eda hayret dolu gözlerle Su’ya baktı.

“Nasıl yani? Cenk’e ders mi vereceksin?”

Su gülümsedi, “İyi para veriyor,” derken hoca sınıfa girdi. 55-60 yaşlarında, tayyörlü, yağlı suratlı, seyrelmiş saçlarını kuaförde şişirtip boyatan, gözleri hep nemli, gülümsemesi iğreti bir kadındı Fazilet Hanım, coğrafyacıydı. Dersten en çok o sıkılır gibiydi hep; dönemin başında iki üç konu anlattıktan sonra, ödev verip dersi öğrencilere anlattırmaya başlamıştı. İskemlesini kenara çekip mantosunu omuzlarına alarak anlatılanları bıkkınlıkla dinliyor, ara sıra kendisi de birşeyler ekliyor, bazense sınıfa aniden bir soru soruyordu. En tehlikeli yanı buydu, çünkü bu sorulardan sözlü notu veriyordu.

Yine de sınıfın arka sıralarında oturanların korkudan titrediği söylenemezdi. Eda’yla Su da diğer arkadaşları gibi dersi dinlemekten çok kaynatmaktan hoşlanıyorlardı. Aralarında bir kağıt gidip geliyordu sürekli; biri birşeyler yazıp diğerine uzatıyor, o da yanıt yazıp geri veriyordu. Cenk göz ucuyla yazılanları okumaya çalışıyor, ama Eda hiçbir şey göstermiyordu.

“Bana bak, nereden çıktı bu ders işi?” diye sormuştu Eda.

“İstedi, ne yapayım.”

“İyi valla.”

“Ne var?”

“Aşık kızım sana bu.”

“Yok artık.”

“Görürsün. Yoksa?”

“??”

“Sen de mi?”

Su buna yazılı değil sözlü bir yanıt vermek için kafasını kaldırmıştı ki Fazilet Hanım’la göz göze geldi.

“Duydun mu ne dediğimi?” diye sordu Fazilet Hanım aksi aksi.

“Pardon hocam duyamadım.”

“Duyamazsın tabii. Ne yapıyorsunuz orada siz?”

Eda söze karıştı: “Ben birşey sormuştum da hocam.”

“Ne sormuştun?”

“Hocam, ben Nil nehri mi daha uzun, Amazon mu diye merak etmiştim de. Eda da bilmiyormuş,” dedi Cenk. Sınıfta gülüşmeler oldu, ama Fazilet Hanım’ın yüzünde hafif bir yumuşama belirtisi vardı. Haylaz erkek öğrencileri severdi, Cenk de çok temiz yüzlü bir çocuktü ayrıca.

“Evladım Türkiye’nin madenlerini işlerken dünya nehirleri nereden çıktı?”

“Özür dilerim hocam.”

Fazilet Hanım belli ki özrü kabul etmişti; sınıfa dönüp, “Var mı Cenk’in sorusunun cevabını bilen?” diye sordu.

“Boyu değil, işlevi önemli hocam!” Duvar dibinde oturan, iki yıl sınıfta kalmış Sancar’dı konuşan. Gülenler, gülenlerin niye güldüğünü merak edenler oldu.

“Nehirlerin işlevlerini say bakalım,” dedi Fazilet Hanım.

“Taşımacılık var hocam, çok önemli.”

“Başka?”

Sancar kem küm ederken Su atıldı.

“Depreme karşı da faydalılar hocam.”

“Nasıl faydaymış o?” diye gözlüklerinin üstünden bakarak sordu Fazilet Hanım.

“E hocam biliyorsunuz nehir yataklarını kurutup üstüne apartman yapıyorlar, depremde ilk onlar yıkılıyor. Demek ki kurutulmayan nehirler insanları depreme karşı koruyor.”

Sınıfta bir uğultu oldu, “oha”, “yuh” sesleri yükseldi. Fazilet Hanım avına kilitlenmiş bir kartal gibi Su’ya baktı.

“Sen bana Türkiye’nin linyit madenlerini say bakalım.”

“Hocam linyit hava kirliliği yapıyor, onun yerine doğalgaz madenlerini saysam?”

Sınıf yeniden kabardı. Su’yla hoca arasında söz düellosu başladı mı, ders tadından yenmez oluyordu.

“İyi, say hadi.” Fazilet Hanım yaratıcı bir yanıt vermek yerine, düz bir vuruşla topu Su’nun sahasına atmayı yeğlemişti. Sancar yardıma geldi.

“Hocam bu şaşırtsmacalı bir soru. Doğalgaz madende yetişmez ki.”

“Nerede yetişir peki?” Fazilet Hanım tuzağa düştüğünü fark etmiş gibi toparlandı iskemlesinde, ama geç kalmıştı.

“Kuru fasulye ekilen yerlerde hocam!”

Sınıf öyle bir dağıldı ki bu lafın üstüne, Fazilet Hanım bile pes etti, tahtadaki öğrenciye dönüp, “Sen anlat, devam et,” demekle yetindi.

* * *

Ders arasında cep telefonu çalan Su, babasının aradığını görünce şaşırdı.

“Alo Sinan? Ne oldu?”

“Sen kaçta çıkıyorsun bugün okuldan?” diye sordu babası.

“İki ders sonra. Neden?”

“İyi. İşin var mı?”

“Var, niye?”

“Buraya gel diyecektim, seni görmek isteyen biri var.”

Su meraklanmıştı.

“Kimmiş?”

“Çıkınca bin taksiye gel.”

“İyi, tamam,” dedi Su. “Görüşürüz.”

* * *

Su'nun babası Sinan Bey büyük bir bankada, cam kaplı, çok katlı bir “plaza”nın üst katlarından birinde çalışıyordu, önemli bir görevi olduğu için bir odası ve bir sekreteri vardı. Sekreter, Su'yu çok severdi, güvenlik görevlisi telefonla arayıp Su'nun geldiğini haber verince, karşılamak için asansöre kadar gitti.

“Merhaba Eser Abla, nasılsın?” diye sordu Su, asansörün kapısında babasının sekreterini görünce. Eser Ablası onu iki yanağından öptü.

“İyiyim canım. Seni sormalı?”

“Okul filan işte. Ne olsun. Babamın yanında kimse var mı?”

“Var. Seni bekliyorlar.”

“Nasıl biri?”

“Hoş valla,” dedi Eser, kıkırdayarak. Masasından Su’nun babasını aradı, “Sinan Bey, Su Hanımlar geldiler,” dedi.

Su babasının kapısını açıp içeri adım attığında babası da kapıya gelmişti, kucaklaştılar. Su, Sinan Bey’le neredeyse aynı boyda olduğu için yanağından öperken zorlanmadı. Odada yabancı biri olmasına rağmen, babasının artık belirginleşmeye başlayan göbeğine eliyle pıt-pıt vurdu. Sonra babası kenara çekilip konuğunu takdim edince Su neye uğradığını şaşırıldı. Önceki gün soyunma kabininin arkasındaki koridorda çarptığı adamdı bu!

“Selamlar,” dedi adam ayağa kalkarak. “Ben Buzcam, tanıştığımıza sevindim.”

3.

Su'nun aklından bir sürü düşünce büyük bir hızla geçiyordu. Bu adam polis miydi? Dükkada hırsızlık mı olmuştu? Ondan mı şüpheleniyorlardı? İzini nasıl bulmuşlardı? Babasını bu işe niye karıştırmışlardı?

Ne var ki babasının halinden ve yüz ifadesinden endişeli olduğunu söylemek zordu. Daha çok, bir toplantıya geç kalmış gibiydi. Bu da onun her zamanki haliydi, genellikle toplantılara geç kalırdı çünkü. Su boş koltuğa uslu uslu oturdu, hiçbir şey demedi, birileri konuşsun diye bekledi. Kimle karşı karşıya olduğunu bilmediğinde gereksiz açıklar vermekten hoşlanmazdı.

Babası masasının üzerinde birşey arıyor ve bir türlü bulamıyordu; dosyaları, kağıtları kaldırıp kaldırıp yerine koyarken, "Buzcam Bey senden önemli bir konuda yardım istiyormuş, ben de 'Su'ya sorun' dedim," dedi.

"Evet Su Hanım," diye söze girdi Buzcam. Uzun boylu, sert çeneli, ama ela gözleri yumuşak bakan, güleryüzlü bir adamdı, kırkın altında olsa gerekti. "Bir tür tarih çalışması bu aslında, ama geleceğin tarihiyle ilgili. Babanızın başını ağrıttım konunun ayrıntılarıyla, ama kısaca mesele şu: biz uluslararası ve hükümetlerüstü bir kurumuz ve geleceğin tarihinin doğru yazılabilmesi için çalışmalar yapıyoruz. Bu çalışmalarımızda genç insanlardan, her yaştan öğrencilerden yardım istiyoruz, çünkü tam onlara uygun görevler var ve geleceğin tarihçileri onların arasından yetişecek. Küçük bir harçlık da veriyoruz tabii, ama daha önemlisi, bizimle çalışırken edineceğiniz deneyimler okul yaşamınızda çok yararlı oluyor. Ayrıca ileride bu alanda çalışmayı sürdürmek isterseniz yetenekleriniz doğrultusunda size yardımcı olabiliyoruz."

Su, Buzcam'ın söylediklerinden pek birşey anlamamıştı, anladığı kadarı da hoşuna gitmemişti. Tarih dersini sevmezdi, Hititleri anlatırken "ş"nin kuyruğunu yukarı koyup onlar gibi "ş" yazan tarih hocasını da sevmezdi. Şimdi bir de okuldan sonra tarih konusunda mı çalışacaktı?

“Ne yapacağım yani?” diye sordu. “Ben tarih dersini sevmem ki. Notlarım da pek parlak değil. Nereden buldunuz beni?”

Buzcam gülümsedi, Su’nun itiraz etmesini bekliyormuş gibiydi. “Tarih dersleri hep çok kötü işleniyor okullarda. Bizim amacımız da öğrencilere tarihi, yapıldığı sırada, içine sokarak göstermek. Beş yüz yıl, bin yıl önce olanları değil, bugün olanları, olduğu sırada, olduğu yerde inceleyeceksiniz ve bunların gelecekte yazılacak tarihin bir parçası haline gelmesine yardım edeceksiniz. Sandığınızdan çok daha renkli bir iş, inanın. Örneğin ‘Hitler’in resim öğretmeni Hitler’i cesaretlendirse, ona daha çok zaman ayırsa ne olurdu?’ gibi soruların yanıtlarını araştırabileceksiniz.”

Su kuşkulu gözlerle Buzcam’a baktı – Türkçe dersinde yazdığı kompozisyondan haberi var mıydı bu adamın? Buzcam anlatmayı sürdürüyordu.

“İsterseniz hep birlikte merkezimize gidelim, neler yaptığımızı daha iyi görme fırsatınız olur, hem de birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızla tanışırsınız, ne dersiniz? Zamanınız varsa tabii.”

Su babasına döndü – kendi işine dalmış olan ve konuşulanları dinlemeyen Sinan Bey, bir sessizlik olduğunu fark edince başını kaldırıp soran gözlerle kızına ve Buzcam’a baktı.

“İsterseniz diyordum, hep birlikte merkezimize gidelim, Su Hanım da böylece-”

“Haa, siz gidin siz gidin,” dedi Sinan Bey, masasından kalkıp kapıya doğru yürürken. Benim bir toplantım var da. Bekliyorlar.” Sonra Su’ya dönüp, “Akşam evde görüşürüz,” dedi ve ikisini odada yalnız bırakarak kapıdan çıktı.

* * *

“Sen ne zaman geldin buraya?” diye sordu Su, onunla birlikte aşağıdaki geniş salonda çalışan onlarca insana, duvarlardaki ışıklı panolara ve dev ekranlara bakan ocuğa.

“Dün akşam üstü, ben de yeniyim,” dedi Kerim. Su’dan bir yaş küçüktü topu topu, ama onun yanında küçük bir ocuk gibi kalıyordu. Henüz boy atmamış olması ve sıskalığı bunun nedenlerinden biriydi belki, ama insan biraz daha yakından tanıyınca Kerim’in duruşunda ve hareketlerinde, konuşmasında ve karşısındakini dinleyişinde, yaşının ötesinde bir olgunluk ve ağırbaşlılık olduğunu da fark ediyordu.

“Buzcam mı buldu seni de?”

“Hayır, okuldan eve döndüğümde Kemer diye bir kadın vardı dün, o getirdi buraya, ama Buzcam’la tanıştıırıp ortadan kayboldu, bir daha görmedim. Seni neden seçmişler?”

“Bilemiyorum tam,” dedi Su, “ama galiba yazdığım bir ödev yüzünden. Sen?”

“Hiç bilmiyorum. Kemer de birşey söylemedi.”

“Söyleseler de söyledikleri anlaşılmıyor zaten,” dedi Su, gözü cam koridorda yanlarından geçenlere takılarak.

“Garip birşey kokmuyor mu burası?” diye ekledi sonra. Havayı kokladı kokladı, sonra kokunun Kerim’den geldiğini saptayarak burnunu ona doğru uzattı. Naftalin kokusuydu bu. Kokunun ne olduğunu anlayınca, Kerim’in giysileri de ilk defa dikkatini çekti – hiçbir arkadaşının giydiği şeylere benzemiyordu Kerim’in üstündekiler, uzun yıllar önce moda olmuş, sonra da unutulmuş giysiler gibiydiler.

“Ne acayip süveter bu? Nerden buldun bu pantolonu sen? Babandan mı kalma bunlar?” diye sordu Su gülererek. Kerim’in bakışları aşağıdaki salona kaydı.

“Evet.”

“Ciddi mi? Nasıl saklamış bunca yıl peki?”

“O saklamamış. Annanem saklamış. Annemle babam öldüler ben küçükken.”

Su bunu duyunca hem çok üzüldü, hem de patavatsızlığına sinirlendi, salonu çepeçevre kuşatan cam koridorun iç kenarındaki metal tırabzana kafasını vurmaya başladı.

“Yapmasana!” diye bağırdı Kerim korkuyla.

“Valla özür dilerim,” dedi Su, vurması bitince. “Sen annanenle mi yaşıyorsun şimdi?”

“Dedem de var. Üzülme canım, alıştım ben. Hem çok da kötü değil, bütün koşmalı oyunlarda ben kazanıyorum!”

Su gülmüseddi. Bir süre konuşmadan aşağısını izlediler.

“Buradasınız demek! Sıkıldınız mı? Gelin de aşağı inelim, hadi!” dedi birden ortaya çıkan Buzcam. Ellerini ikisinin omzuna koydu. Asansöre doğru yürüdüler.

* * *

Burası Su'nun önceki gün geldiği alışveriş merkezinin içinde bir yerdi, ama hiç penceresi yoktu, tümüyle gizliydi. Silindir biçimindeki alışveriş merkezinin tam ortasında, daha küçük çaplı, ama yine de büyük bir silindirdi bu. Ana girişi yerin altında, otopark katındaydı ve dev bir çöp konteynırının arkasında saklıydı. Alışveriş merkezindeki bazı dükkanlardan da yine gizli girişleri vardı – Su da yanlışlıkla açık kalmış bu girişlerden birinden geçmişti o gün.

Buzcam Su'yu gizli ana girişten buraya sokmuş, ana salonu yukarıdan çevreleyen camlı koridora çıkarmış, orada beklemekte olan Kerim'in yanına götürmüştü. Buzcam iki çocuğu birbiriyle yeni tanıştırmıştı ki acil bir çağrı almış ve onları orada bırakıp gitmesi gerekmişti.

Ana salon, NASA'nın uçuş kontrol salonuyla New York Borsasının işlem salonu karması bir yerdi, çok kalabalıktı, herkes çok meşgul görünüyordu ve hızlı hareket ediyordu. Ekranlarda, Su'nun ne olduğunu anlayamadığı görüntüler birbiri ardına belirip kayboluyor, ışıklı panolarda birtakım kodlar yanıp sönüyor ve bunca

koşuşturmanın ortasında herkes, ne yaptığını bilir görünüyordu. İki çocuk da gördüklerinden çok etkilenmişler, sessiz bir hayranlıkla çevrelerini izliyorlardı.

“Gelin çocuklar,” dedi Buzcam, asansörden inip salona girdiklerinde. Su’yla Kerim’i ekranlardan birinin önüne yönlendirdi. “Burada neler olup bittiğini merak ediyorsunuzdur herhalde.”

“Aslında ben ne zaman elma şekeri vereceğinizi merak ediyordum,” dedi Su bütün şirinliğiyle.

Buzcam güldü. “Şimdiki çocuklar elma şekere kanmıyor. Ben de sizi kandırmaya çalışmıyorum zaten. Burası, dünyanın dört bir yanında şubesi olan H.S.’nin bu ülkedeki şubesi. Biz bu şubelere ‘klugel’ diyoruz. Bu klugelde iki yüz seksen kişi çalışıyor, dışarıdan çalışan arkadaşlarımızla bu sayı yedi yüze yaklaşıyor.”

“Kim veriyor bu kadar insanın parasını?” diye sordu Su.

Buzcam şaşırmış gibi Su’ya baktı bir süre, sonra yeniden gülümsedi. “Babanın bankacı olduğunu unuttum tabii. Bağışlar ve yatırım gelirleriyle dönüyor diyelim.”

“Herkes tarihçi mi peki?” Bu kez soru Kerim’den gelmişti.

“Üniversitede hangi bölümden mezun olduklarından söz ediyorsan, hayır – burada işletmecisinden psikologuna, sosyologundan mühendisine, çok farklı eğitime sahip insanlar çalışıyor. Ama başka bir anlamda hepsi de tarihçi, çünkü tarih üstüne çalışıyorlar.”

“Tarihle bu ekranlardaki görüntülerin ne ilgisi var?” diye sordu Kerim, akli hiç yatmamıştı Buzcam’ın söylediklerine.

“Su’ya daha önce biraz anlatmıştım, şimdi örnek vererek anlatabilirim, daha kolay anlaşılır,” dedi Buzcam. “Tarih nedir sizce?”

Su sessizce ofladı – burada olmaktan da, bu sözlü havasındaki konuşmadan da sıkılmaya başlamıştı. Kerim’se tam tersine, gözlerini çevresinde olanlardan alamıyor gibiydi. Buzcam’ın sorusuna yanıt veren de o oldu.

“Geçmişte olan olaylar işte, değil mi?”

“Geçmişte olan bütün olaylar mı peki? Olduğunu bilmediğimiz olaylar da tarihe dahil mi?”

Kerim duraladı.

“Şöyle sorayım,” dedi Buzcam, “Ben Almanya’nın 1940’ta Fransa’yı işgal ettiğini biliyorsam, bu olay tarihin bir parçası sayılır mı?”

“E sayılır tabii,” dedi Su sikkın bir sesle, “siz bilmiyorsunuz diye kimse bilmeyecek mi? Tarih kitaplarında da yazar ayrıca.”

“Peki kimse bilmiyorsa, tarih kitapları da yazmıyorsa? Afrika’da iki kabile arasındaki savaş, tarih midir?”

“Ne fark eder?” dedi Su.

“Biz bilmesek de onlar biliyor,” dedi Kerim. “Onların tarih kitapları yazıyordur. Tek bir tarih kitabı yok ki.”

“Çok güzel,” dedi Buzcam. “Aslında gerçekten de tek bir tarih kitabı var. Yalnızca geçmişte olanları değil, gelecekte olacakları da içeriyor. Bu ikisinin arasında bir fark yok, biz onları sırayla gördüğümüz için bize farklı geliyorlar. Film gibi – biz izlemeye başladığımızda aslında filmin sonu belli, ama biz sonuna gelene kadar bunun ne olduğunu görmüyoruz.”

Buzcam bunları söylerken genç ve alımlı bir kadın onların yanına gelmiş, sözünün bitmesini beklemeye başlamıştı. Sert bir görünümü vardı, çok iyi karate biliyormuş gibiydi. Fırsat bulunca lafa karıştı.

“Kusura bakmayın, acil bir durum var da. Japonya başbakanının ziyaretiyle ilgili planda bir aksaklık çıktı. Çevirmenin gelme olasılığı 0.6’ya düştü, çocuğunun ziyaret tarihinden hemen önce hastalanma olasılığı 0.3’e çıktı, annenin şehir dışında olma olasılığıyla birleştirdiğimizde dört faktörlü analiz sonucu kırmızı oluyor. Ne yapalım?”

“İşte Kemer bu,” diye Su’ya fısıldadı Kerim.

Buzcam biraz düşündü.

“Alternatif çevirmen senaryolarının hedef uyum potansiyelleri nasıl?”

“Üç çevirmen daha var, en yüksek projeksiyonu veren üzerinde yoğunlaşabiliriz, ama bunda bile ciddi salınım revizyonu gerekecek.”

“Tüm seçeneklerin dört faktörlü analizini göstere bana,” dedi Buzcam.

Genç kadın, bilgisayar klavyesini andıran bir uzaktan kumandayla ekranlardan birinde, Buzcam’ın istediği analizleri göstermeye başladı. Bir sürü sayı yukarı doğru akıyor, orada bazı sayılar ekranın sağına ya da soluna kayıyor, bir süre sabit kalıyor, altlarında yeni bir sayı sütunu oluşuyordu. Kimi zaman da bazı fotoğraflar beliriyordu ekranda - insan yüzleriydi bunlar çoğunlukla, ama arada arabalar, yapılar, sokak köşeleri, karşılaşmalar da çıkıyordu. Su’yla Kerim hiçbir şey anlamasalar da merakla ekrana bakıyorlardı.

“Tamam, anlaşıldı,” dedi Buzcam birden, sayılar akmayı sürdürürken. Genç kadın bir tuşa basıp ekrandaki görüntüyü dondurdu.

“Şimdilik plana bağlı kalalım, Gilgamiş’a söyleyin çocuğun hastalanma olasılığını düşürecek önlemler alsın. Gelişmelerden haberim olsun.”

“Tamamdır, sağolun,” diyerek yanlarından ayrıldı Kemer.

İşin içine sayılar girince Su’nun merakı canlanmıştı. “Bir aksilik mi var?” diye sordu.

“Her zamanki kadar,” diye yanıtladı Buzcam. “Aksilikler olmasa H.S.’ye ihtiyaç da olmazdı.”

“Ben ne yaptığınızı ve bunun geçmişle, gelecekle, tarih kitabıyla ne ilgisi olduğunu anlamadım,” dedi Kerim.

“Onu anlatıyordum, doğru,” dedi Buzcam. “Tek bir tarih kitabı var dedim ya, bu aslında fiziksel anlamda bir kitap değil tabii, birkaç bin sayfaya sığmayacak bir bilgi yığını. Dediğim gibi, yalnız geçmişteki değil, gelecekteki olayları da içeriyor. Bir yol haritası gibi düşünün - arabayla bir yolda giderken önünüze neler çıkacağını, nasıl dönemeçlerle, kesişip çatallanan yollarla karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz, giderken öğreniyorsunuz, ama hepsi haritada tamamlanmış haliyle var.”

“İyi de,” dedi Su, “yolda giderken istersem sağa saparım, istersem düz giderim, çok sıkılırsam geri dönerim. Haritada bunlar yok ki.”

Buzcam aferin der gibi baktı Su’ya. “Bizim de görevimiz bu işte. Elimizdeki haritada, gidilmesi gereken yol bütün sapaklarıyla, dönemeçleriyle, yokuşlarıyla, trafik ışıklarıyla işaretlenmiş durumda. Yolda nelerle karşılaşacağımız belirlenmiş; yolun sonuna ulaşabilmemiz için neler yapılması gerektiği belli. Bize düşen, herşeyin haritada gösterildiği gibi gerçekleşmesini sağlamak, biraz önceki gibi aksilikleri giderip yoldan çıkılmasını engellemek.”

Dev salonda çalışan insanları gösterdi Buzcam. “Bu arkadaşların hepsi, dünyanın bu bölgesindeki gelişmelerin, sözünü ettiğim büyük tarih kitabında, ya da haritada gösterildiği gibi olmasını sağlamaya çalışıyor. Onlar gibi binlerce arkadaşımız var dünyanın dört bir yanında. Bazılarımız sahada çalışıyor, bazılarımız burası gibi analiz ve müdahale merkezlerinde. Bu ekranlar sayesinde her an adamlarımızın ne yaptığını görebiliyoruz. Ayrıca yaptıkları şeylerin etkisinin ne olacağını, doğru yolda gidip gitmediğimizi de hesaplayabiliyoruz.”

“Yolun sonunda ne var?” dedi Kerim, Buzcam’ın verdiği “Daha iyi bir dünya, daha mutlu insanlar,” yanıtı onun için pek bir anlam ifade etmediyse de sesini çıkarmadı.

“Aramızda bazı arkadaşlar H.S.’ye ‘Kant Kulübü’ der ,” diye sürdürdü Buzcam, “Kant’ı duydunuz mu hiç? Çok ünlü bir Alman felsefecisi. Bir gün yazdıklarını kendiniz okursunuz belki. Kant’ın üzerinde durduğu çok önemli iki ahlak ilkesi var. Birincisi, ahlak kuralı herkes için, her durumda ve her yerde geçerli olmalıdır, der. İstisnası olmaz, olursa kural olmaz. Yani örneğin yalan söylemenin kural olarak kötü olabilmesi için, hiç kimsenin, hiçbir zaman, hiçbir koşulda yalan söyleyememesi gerekir. İkinci ilke de şu: insanlar kendi başlarına birer amaçtır, başka amaçlar için araç olarak kullanılamazlar. Biz H.S. olarak yaptığımız her işte bu iki ilkeye uymaya öncelik veririz, özellikle de ikincisine.”

Su da, Kerim de bu Kant meselesiyle pek ilgilenmemiş gibiydi. Üçü birlikte masaların, bölmelerin arasından yürümeye başladılar. Buzcam Su’yla Kerim’e çeşitli projeleri, neler yapıldığını, hangi masada neyle uğraşıldığını anlattı. İki çocuk da

gördüklerinden çok etkilenmiş benziyordu. Su'nun baştaki sıkıntısı geçmiş, insanları ve kullandıklarına teknolojiyi büyük bir ilgiyle izliyordu. Sonra Buzcam, salonun diplerine doğru, boş bir masanın önünde durdu.

“Burada da siz oturuyorsunuz herhalde,” dedi Su.

“Doğru,” dedi Buzcam.

“Siz hangi projeye uğraşıyorsunuz?” diye sordu Kerim.

“Bu aralar işler biraz yoğun, o yüzden birkaç projeye birden bakıyorum, arkadaşlarla birlikte çalışıyoruz.”

“Biz de sizin projenizde mi çalışacağız?” dedi Su.

“İster misiniz?”

Kerim'le Su bakiştılar.

“İkimiz bir ekip mi olacağız?” diye sordu Su, Kerim'le kendisini göstererek.

“Evet, daha doğrusu üçümüz bir ekip olacağız,” diye yanıtladı Buzcam.

Su yeniden Kerim'e baktı, sonra onunla aynı ekipte olmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilmiş ama bu riski göze almaya hazırmış gibi omuz silkip, “Bana uyar,” dedi.

“Sen Kerim?”

“Bizi neden seçtiniz?” diye sordu Kerim.

“Size vereceğimiz görevi yerine getireceğinize inandığımız için.”

“Ya getiremezsek?”

Buzcam elini Kerim'in omzuna koyup gülümsedi. “Merak etme. Birlikte bu işin altından kalkarız biz.”

“E iş neymiş peki?” dedi Su, sabırsızca.

Buzcam arkasındaki ekranın kumandasını eline alıp aleti çalıştırdı. Az sonra hareketli görüntüler belirdi ekranda – küçük sayılabilecek bir sahnenin ortasında duran piyanoya doğru yürüyen, 15 yaşlarında, uzun boylu, kısacık saçlı bir erkek çocuğu, kendinden emin ve rahat bir tavırla tabureye oturup çalmaya başladı. Ardından

görüntü değişti, aynı çocuk bir apartmana doğru yürüdü ve kapıdan içeri girdi. Bir sonraki sahnede 55 yaşlarında, esmer ve hoş görünümlü bir kadın, çocuğa piyanoda birşeyler gösteriyor, ardından çocuk onun gösterdiklerini yapıyor, kadın da başıyla onaylıyordu. Çocuğun yaşamından çeşitli görüntüler ekrana gelirken, Buzcam açıklamaya başladı.

“Bu gördüğünüz Aklan. Aklan Toker. Çok yetenekli bir çocuk, çok iyi piyano çalıyor ve ülkenin en iyi piyano hocalarından biri ona ders veriyor. Ocak'ta konservatuarın ara dönem sınavlarına girecek.”

“O ne demek?” diye sordu Kerim.

“Adı üstünde işte, dönem arası yapılan sınav,” dedi Su, “normalde dönem başlamadan yapılır ya giriş sınavları, bunun gideceği okulda kontenjan açığı olmuş herhalde, iki dönem arasında bir sınav daha açıyorlar.”

“Aynen öyle,” dedi Buzcam, “tek kişilik bir kontenjan bu, ama Aklan için bir formalite, o kadar – gözü kapalı kazanacak kadar iyi çünkü.”

“Evet, iyi çalıyor,” dedi Kerim.

“Sen anlar mısın ki piyanodan?” diye meraklandı Su.

“Dedem çalıyor. Caz ama, klasik değil. Bana da öğretiyor.”

“Ne var ki,” diye kaldığı yerden devam etti Buzcam, “bu sınavı kazanmaması gerekiyor Aklan'ın. Hatta piyanist olma hayalinden tamamen vazgeçmesi gerekiyor.”

“Aa, neden ama?” diye itiraz etti Su. “Hem de çok yetenekliymiş?”

“Çünkü fizik mühendisi olacak,” dedi Buzcam.

“Kim demiş?”

“Aklan çok iyi bir üniversiteden mezun olup alanında yenilikler yapan bir mühendis olacak. Amerika'da büyük bir şirketin laboratuvarında çalışmaya başlayacak ve süper-iletkenlerle ilgili, devrim yaratacak bir madde geliştirecek.”

“Sebepten?” diye sordu Su. Kerim'in yüzünde endişe okunuyordu, herhalde Buzcam'ın kızmaya başlamasından korkuyordu, ama Buzcam eğleniyor gibiydi.

“Dediğim gibi, dünyanın iyiliği için. Dünyanın daha yaşanır, daha insanca bir yer olabilmesi için. Yapılması gereken irili ufaklı çok fazla şey var, bunları yapmak belki de yüzyıllar sürecek, ama yavaş yavaş da olsa yapılmaları gerek. Bu da onların ufak bir örneği. Yanlış anlamamanızı istemem, Aklan’a yapmak istemediği bir işi zorla yaptırmaya çalışmıyoruz. İnsanların merakları, ilgi alanları bu yaşlarda çok değişir. Aklan’ın piyano çalmayı bırakmasını istemiyoruz; yalnızca bunu bir meslek olarak seçmemesini istiyoruz. Aklan mühendislik yaparak çok mutlu olacak, inanın bana.”

“Peki ama,” dedi Kerim, kafası karışmış gibiydi, “bu maddeyi Aklan’ın geliştirmesi şart mı? Neden şu andaki fizik mühendislerinden biri geliştiremiyor? Hem nereden biliyorsunuz Aklan’ın bunu yapabileceğini? O biliyor mu ondan neler beklendiğini?”

“Bu soruyu bu kadar çabuk akıl edebileceğinizi sanmıyordum,” dedi Buzcam memnun memnun. “Aslında biz de bilmiyoruz, yani emin değiliz Aklan’ın bu maddeyi geliştirebileceğinden, ama H.S.’ye ait bir hesaplama yöntemi sayesinde, bunun olasılığını saptayabiliyoruz. Aklan olmazsa bir başkasını deneyeceğiz tabii, ama hesaplarımıza göre, bu buluşu Aklan’ın yapması, daha sonra ortaya çıkmasını istediğimiz birçok gelişmenin önünü açan, bunları kolaylaştıran bir seçenek. İş süper-iletkenlerle bitmiyor yani, sonrası var, bunun için de bizim saptayabildiğimiz kadarıyla en uygun kişi Aklan. Şunu unutmayın, herşeyin bir zamanı var. Bu madde örneğin bugün geliştirilemez, bundan beş yıl ya da elli yıl önce hiç geliştirilemezdi. Onu mümkün kılacak koşullar yoktu çünkü. Öncesinde yapılmış olması gereken şeyler daha yapılmamıştı, hala da tam yapılmış değil. Aşağı yukarı on yıl sonra bu hazırlıkların tamamlanmış olmasını bekliyoruz. Aklan da o sıralarda taze bir mühendis olarak bu konuda çalışmaya başlayacak. Bundan onun haberi yok, olmaması da daha iyi. İnsanlar geleceklerini bilince işler genellikle karışıyor çünkü.”

“Biz ne yapacağız peki?” diye sordu Su.

“Piyanodan vazgeçip fiziğe yönelmesini sağlayacaksınız, ama ayrıntıları yarın konuşalım,” dedi Buzcam. “Sizi şimdi servise bindireyim ben, evinize bıraksınlar. Bunlar kimlikleriniz, bu zarfta da gerekli bilgileri içeren bir kitapçık var.

Şifreniz de onun içinde. Tabii kimseye söylemiyorsunuz şifreyi, kitabı okuduktan sonra yakıyorsunuz. Burada konuştuklarımız da aramızda kalsın. Yaptıklarınızı kimsenin bilmemesi lazım. Kimseye, mutlaka bilmesi gerekenden fazlasını söylemeyin.”

4.

O akşam Kerim odasında, yatağına yüzükoyun uzanmış kitap okurken dedesi kapıdan başını uzattı.

“Ne haber?”

“İyidir dede.”

“Bitti mi ödevler?”

“Bitti. Çok birşey yoktu zaten.” Lise giriş sınavları için kendi başına hazırlanmaya, dershaneye gidip ailesine yük olmamaya karar vermişti Kerim, o yüzden her gün okuldan dönüp ödevlerini bitirdikten sonra bir de kendi kendine verdiği “ödev”leri yapıyor, test çözüyordu. Kerim, dedesinin konuşası olduğunu görünce yatakta doğruldu. “Birşey sorayım mı sana?”

“Sor bakalım,” dedi dedesi. Şişman, tonton yüzlü, yetmiş yaşlarında bir adamdı. İlginç bir hobisi vardı: mektuplar yazıyor ve bunları şişelere koyup denize atıyordu. İngilizce yazıyordu mektuplarını; çeşitli konularda olabiliyordu bunlar, ama genellikle gündelik bir soruyla başlıyordu ve buradan yola çıkarak, işin içine kendi deneyimlerini de katarak, felsefi denebilecek denemeler yazıyordu. Sonunda mutlaka adını ve adresini veriyordu. Bu mektupları çeşitli yerlerden bırakıyordu denize Fahri Bey: Karadeniz’e ve Marmara’ya bıraktıklarının yanısıra, yılda en az bir kere Bodrum’a ya da Anamur’a da giderdi; bundan birkaç yıl önce, biriktirdiği parayla Fransa’ya gidip Atlas Okyanusuna da on şişe bırakmıştı. Yıllar içinde bu mektuplara yanıt yazan birkaç kişi çıkmış, Fahri Bey de onlarla yazışmayı -normal posta yoluyla- aksatmadan sürdürmüştü.

Fahri Bey, Kerim’in çalışma masasının önündeki sandalyeyi çekip torununun karşısına oturdu.

“Sence ben büyüyünce ne olayım?” dedi Kerim.

* * *

Suların evinde fırtına öncesi sessizliği vardı. Nil de, Su da kendi odalarındaydı, ortalarda görünmüyorlardı, anneleriye mutfakta gürültülü birtakım işler yapıyordu. Dolap kapaklarının, tabakların, tencerelerin, bardakların sesi bütün evde yankılanıyordu. Kapı çalınca Nil açmak için koştu ama annesi ondan çabuk davrandı. Gelen babasıydı.

“Babiş gelmiş!” diye bağırarak babasının boynuna atıldı Nil. Annesiye kuru ve zor duyulur bir “Hoşgeldin”den sonra mutfağa döndü. Babası kaş-göz işaretiyle Nil’e annesinin neden kızgın olduğunu sordu.

“E babacım unutmuşsun yine,” diye fısıldadı Nil.

“Neyi unutmuşum canım, allah allah,” dedi Sinan Bey.

“Annanemin doğumgünü ya yarın, annemle alışverişe gidecektiniz.”

“E gelmedi, bana gelecekti, işten gidecektik,” dedi babası, çok da emin olamadan.

“Arayacaktın beni Sinan, aradın mı? Evden dışarı çıkamadım senin yüzünden,” diye seslendi Nur Hanım mutfaktan.

“Şimdi anlaşıldı,” dedi Sinan Bey Nil’e, fısıltıyla. Pardösüsünü çıkarıp mutfağa girdi, karısına arkadan sarılıp gıdıklamaya başladı.

“İnsanların konuşmalarını dinlemesene!” Su’nun sesini duyan Nil, babasının pardösüsünü alıp askıya astı. “Üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokmazsan ölürsün,” dedi bunu yaparken.

“Sana çekmişim ablacım,” dedi Su.

* * *

“Bilmem ki,” dedi Kerim’in dedesi, “insan hayatını ne yaparak geçirmek istiyorsa onu meslek seçmeli. Para kazanmanın bin bir yolu var, ama çoğu, para kazanmaktan başka işe yaramaz ve kazandığın parayı doğru dürüst harcayacak zaman da, kafa da bırakmaz. Öyle birşey seçmelisin ki hayatından eksiltmesin. Yapmayı sevdiğin için yapmalısın.” Bir süre gülümseyen gözlerle Kerim’e baktı, sonra ekledi: “Yoksa yetenekli çocuksun, kafan da çalışıyor, ne istersen olursun. Senin aklında var mı birşey?”

Kerim düşünceli düşünceli elindeki kitapla oynuyordu.

“Çizgi-romancılık. Bir de araştırmacı olmak. Aslında onu daha çok istiyorum. Araştırmalar yapıp dünyadaki gizli sırları ortaya çıkaracağım. Sonra bunları çizgi-roman yaparım belki.”

“Nasıl gizli sırlar? Hem sırlar zaten gizli olmaz mı?” diye sordu dedesi.

“Ama bunlar çok gizli, kimse bilmiyor. Böyle Mısır piramitleri, Atlantis, sayıların gizemi, Ortaçağ şövalyelerinin hazineleri, bu sırları anlatan ama kaybolmuş kitaplar filan, onları araştırmak istiyorum.”

“Neden peki?”

“Merak ediyorum çünkü dede, soruyorum kimse bilmiyor. Ben öğreneceğim, sonra çizgi-romanını yapacağım, çocuklar da öğrenecek.”

“Senin görüşmen nasıl geçti bugün?” diye sordu dedesi.

* * *

“Nurcum, valla unutmuşum, arayacaktım, toplantı uzadı, sonra hemen çıkıp geleyim diye acele etmekten aklıma gelmedi aramak. Sen beni arasaydın ya keşke,” dedi Sinan Bey.

“Aradım herhalde, söylemedi mi sekreterin?” diye terslendi Nur Hanım, kocasının kollarından kurtularak.

“Gitmişti kızcağız ben toplantıdan çıktığımda. Not bırakmıştır herhalde masama, ben görmemişim. Hem artık şu cep telefonu kullanmama inadından vazgeçsen diyorum. Bak cebin olsaydı eve bağlı kalmazdın bugün.”

Su'nun mutfak kapısının önünde durduğunu, odasına gitmediğini gören Nil de pardösüyü astıktan sonra kalıp mutfaktaki konuşmayı dinlemeyi sürdürmüştü. Cep telefonu konusu açılınca bakışıp sessizce güldüler – anneleriyle babaları bu konuda itişmeye bayılıyordu.

“Suçu cep telefonuna atmakla kurtulacağınızı sanmayın Sinan Bey, ayrıca sekreterinizi korumak için takla atmayı da bırakın,” dedi Nur Hanım, ama yumuşamaya başlamıştı. Sinan Bey yemeği kısa tutup alışveriş merkezine gitmeyi önerince de yelkenleri suya indirdi. “Siz de orada dikilip konuşulanları dinleyeceğinize gelin bana yardım edin de sofrayı kuralım,” diyerek, antrede gizlendiklerini sanan kızları çağırdı.

* * *

Kerim, dedesine o gün H.S.'de olanların ne kadarını anlatabileceğinden emin değildi, ama ondan gizli saklı iş yapmak gibi bir huyu da yoktu. Zaten oraya gitmesine dedesi izin verdiğine göre ne yaptıklarını biliyor olmalıydı.

“Görüşme iyiydi,” dedi, “eğlenceli olacak galiba. Dede, mühendislerin işi çok önemli midir?”

Dedesini biraz düşündü.

“Mühendisine bağlı Kerimcim. Üniversitedeyken mühendislik okuyan arkadaşlarım vardı benim, yarısı başka işlerle uğraşmaya başladı mezun olduktan sonra. Mühendislik yapanlarsa, evet, önemli sayılabilecek işler yaptı. Genelde kafaları çalışır bu adamların, ama herşeyi basitleştirmek gibi bir huyları vardır. Niye sordun, nereden çıktı?”

“Zor birşey mi peki?”

“Zor tabii, çok çalışmak lazım.”

“Mühendis olmak istemeyen biri için daha da zordur, değil mi dede?”

“Nereden çıktı yavrum şimdi? Sana mühendis ol mu dediler?” İyice şaşırmişti dedesi.

“Yoo,” dedi Kerim, “bir arkadaşımın ablasını zorla fen-matematik kursuna yolluyormuş da annesiyle babası. Mühendis olsun istiyorlarmış.”

“Kız ne olmak istiyormuş peki?”

“Bilmem,” dedi Kerim, “yani o da bilmiyormuş galiba.”

“Ne olacağına karar vermek zordur,” dedi Fahri Bey, “bazen verdiği karar yanlış da çıkabilir ayrıca, yıllar sonra aslında bambaşka bir mesleğin sana daha uygun olduğunu da görebilirsin. Biraz şans işi tabii.”

Sandalyeden kalktı, Kerim’in yanına gelip torununun başını okşadı. “Sen üzme kendini bunlarla. Daha vaktin var ne olmak istediğini bulman için. Belki o seni bulur hem.” Kapıya doğru yürürken dönüp ekledi: “Yavaş yavaş yatma saati de geliyor. Dişleri fırçalamak lazım, değil mi?”

“Lazım dede!” Fahri Bey tam kapıdan çıkarken Kerim arkasından seslendi: “Annanem ne yapıyor?”

“Mutfakta,” dedi dedesi. “Yine birşeyler pişiriyor. Şekerpare galiba. Yarın yersin.”

“Yaşasın!” diye yatağından fırlayıp mutfığa koştu Kerim. Çok severdi annanesinin yaptığı tatlıları, özellikle de şekerpareyi ve un helvasını.

Gerçekten de mutfaktaydı Binnaz Hanım, tatlıyı fırına vermek üzereydi. Bembeyaz saçlı bir atom karınca gibiydi, yaşına rağmen bütün gün evin içinde koşturmaktan hiç yorulmuyordu. Kerim’i görünce gülümsedi.

“Gel bak ne yapıyorum sana.”

“Dedem söyledi,” dedi Kerim.

“Acıktın mı? Dolapta muhallebi var.”

“Yoo, bir bakayım dedim.”

“Portakal soyayım yer misin?” diye sordu Binnaz Hanım, torununu eli boş yollamak istemiyordu.

“Sağol annane, yarın yerim, yatıyorum ben, iyi geceler.”

“İyi geceler evladım,” dedi annanesi, Kerim’i öperek. “Yarın veririm şekerpareden, okulda yersin.”

“Şekerfare!” diye gülerek mutfaktan çıktı Kerim.

* * *

“Sen daha kendini koymamışsın bardaklara?” dedi Nil, Su’ya.

“Aman Nil, her akşam aynı espri, çok komiksin valla, sitkom yapsana sen.”

Mutfak masasında akşam kahvaltısı ediyorlardı.

“Sucum ne yaptın bugün okuldan sonra?” diye sordu annesi.

“Babamın bir arkadaşının tarih kulübü varmış, ona üye oldum,” dedi Su.

“Kim bu?” diye sordu Nur Hanım kocasına; aynı anda Nil de Su’ya, “Aa, nerden çıktı kızım bu tarih merakı? Mefaret Hanım duysa gözleri yaşarır,” dedi.

Su’yla babası bir saniyeliğine bakıştı, önce konuşmaya başlayan babası oldu.

“Arkadaş değil canım, bizim işten bir çocuğun tanıdığı,” dedi Sinan Bey, pek ilgilenmez bir ses tonuyla. “Okullarla işbirliği içinde çalışan uluslararası bir eğitim kurumu muymuş neymiş. İyi birşeye benziyor. Baksana, bizimkisine bile tarih aşkı aşıladıklarına göre.”

Su da Nil’e dönüp, “İstediğimi merak ederim, istemediğimi de etmem,” dedi.

“Fazla merak selülit yapar,” dedi Nil. Sonra Su yanıt veremediğinden annesine döndü, “Düz ekran mı alacağız annaneme?” diye sordu.

“Televizyon mu alıyoruz?” dedi Sinan Bey.

“İstiyordu kadıncağız, iyice eskidi onunkisi,” dedi Nur Hanım.

“Alalım alalım,” dedi Sinan Bey, “televizyon seyretme bahanesiyle bize gelip oturmaz artık!”

“Sinan!” diye kızdı Nur Hanım.

“Digitürk de bağlatırım ben ona, hiç merak etmesin!” diye ekledi Sinan Bey.

“Sinan!” dedi kızlar, anneleriyle birlikte.

5.

“Acelem var şimdi, akşam bize gelsene,” dedi Su. Eda’yla birlikte okul çıkışı yürüyorlardı.

“Ne işin var kızım?” diye sordu Eda.

“İşim var işte. Teyzeme gitmem lazım.”

“Senin teyzene tam ters yoldan gidilmiyor mu?”

“Birşeyler alıp öyle gideceğim,” dedi Su, “elimiz boş gitmeyeceğiz herhalde.”

“Ne zamandır teyzene hediye alıyorsun evine giderken?” diye sordu Eda.

“Eda amma uzattın ha! Akşama geliyor musun, gelmiyor musun? Yeni CD’ler aldım, sana da çekerim istiyorsan.”

Eda birşey diyemeden cep telefonu çaldı.

“Hadi ben buradan biniyorum,” dedi Su, “senin telefonun bitmez şimdi.”

“Anne dur bir saniye,” dedi Eda telefona. Sonra Su’ya dönüp, “Tamam, kaçta?” dedi.

“Ne bileyim, altı-yedi gibi gel işte. Kalır mısınız?”

“Bakalım. Bizimkilerle bir konuşayım da.”

“İyi, hadi kaçtım ben,” diyip gelen otobüse bindi Su.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdiğinde klugelin girişini gizleyen çöp konteynırını bulması kolay olmadı. Konteynırın yan tarafında, kimlik okumaya yarayan ve bilmeyenin göremeyeceği küçük bir optik göz vardı; Su kimliğini bu göze gösterince konteynırın yan tarafı kayarak açıldı. Önüne çıkan küçük bölmede, duvardaki tuşları kullanıp şifresini yazınca bir kapı daha açıldı ve Su kendini yüksek tavanlı, her tarafı granit kaplı, garip bir ışıklandırması olan, çok geniş ve bomboş bir salonda buldu. Öbür uçta yan yana altı asansör kapısı vardı. Oraya doğru yürüdü.

Asansörlerin çağırma düğmeleri yoktu; önlerine biri geldiğinde sistem kendiliğinden çalışmaya başlıyor, asansörlerden biri oradaysa ışığı yanıyor, hiçbiri orada değilse bir tanesi hızlı bir şekilde geliyordu. Su bu asansöre ilk kez tek başına biniyordu, o yüzden biraz tedirgindi; bildiği asansörlere pek benzemiyordu.

Asansörün içi tamamen alüminyum kaplıydı, ayna yoktu, ışık kaynağı belli değildi ama oldukça aydınlıktı; hiç düğme yoktu, yalnızca dokunmatik bir ekran vardı. Ekranın ortasında boş bir alan görünüyordu, sağ alt köşede de bir klavye. Su bu ekran klavyesini kullanarak şifresini yeniden girmesi gerektiğini anladı. Bunu yapınca ekran önce karardı, ardından bir yazı belirdi:

Kontrol Merkezinde bekleniyorsunuz.

Buraya gitmek istiyor musunuz?

evet

hayır

Su “evet” e basınca asansör hareketlendi ve hızla Kontrol Merkezine çıktı. Geniş salona girdiğinde gözleri Buzcam’ı aradı, bulamayınca onun oturduğu bölüme yöneldi. Buzcam’ın masasında kimse yoktu, ama biraz ileride Kerim’i gördü; elinde bir alet vardı, onunla oynuyordu.

“Erkencisin?”

Kerim başını yavaş bir hareketle, gözlerini aletten zar zor kopararak kaldırdı, Su’yu görünce gülümsedi.

“Aa, hoşgeldin. Bak bize ne verdiler.”

Kerim’in oynadığı aletin aynısından bir tane daha vardı masanın üstünde.

“Ne bu?” diye sordu Su.

“Aslında ‘Kim bu?’ diye sormak lazım, bana öyle dediler,” dedi Kerim.
“Adı Gizmo. Bir tür bilgisayar, ama sırf belleği değil, akli da var.”

“Yapay zeka numarası mı yine?” dedi Su bilmiş bilmiş.

“Öyle deme, çalıştırdığın andan itibaren o da seni tanımaya başlıyor, tepkilerini, nelerle ilgilendiğini, huyunu suyunu öğrenip ona göre davranıyor.”

“Anladık da ne işe yarıyor?”

“Merkezle dışarıdaki elemanların iletişim kurmasına, karşılıklı bilgi yollamaya, bunları depolamaya, araştırma ve analiz yapmaya filan.”

“Yoğurt yapmıyor yani?” dedi Su, Gizmo’sunu elinin ucuyla şöyle bir çevirerek. Cep telefonundan biraz büyük, tableten biraz küçük, dörde katlanan, açıldığında incecik bir ekrana ve klavyeye dönüşen birşeydi bu alet.

“Buzcam nerede? Sen ne yapıyorsun burada? Çalışmaya başlamayacak mıyız?” dedi Su, acelesi varmış gibi. Onun bu hali Kerim’i telaşlandırdı.

“Az önce buradaydı Buzcam, o da seni sordu, gelir şimdi. Birileri çağırdı, gitti,” dedi; sözünü yeni bitirmişti ki Buzcam yanlarına geldi.

“Ne haber Su? Siz hala burada mısınız?!”

“Biz de kalkıyorduk,” dedi Su. Buzcam gülümsedi.

“Tanıştınız mı Gizmo’yla?” dedi.

Su kuşkulu gözlerle Gizmo’ya baktı. “Tanıştık ama birbirimizden hoşlandığımız söylenemez pek. Babasını da sevmezdim zaten.”

“Öyle demeyin, çok işinize yarayacak,” dedi Buzcam. “Buraya gelmeden pek çok işinizi halledebileceksiniz bir defa. Bu çok önemli, çünkü bu binaya her giriş-çıkışınız bir risk.”

“Kimden kaçıyoruz ki?” diye sordu Su. Kerim bir ona, bir de Buzcam’a bakıp soruyu alçak sesle yineledi.

“Kimseden,” dedi Buzcam, “ama bu demek değil ki birileri kimin H.S. için çalıştığını öğrenmeye abalamıyor. Bunu renirlerse ne iş yaptığınızı öğrenmeye çalışacaklar. Bunu da renirlerse sizi engellemek için ellerinden geleni yapacaklar.”

“Kim?” dedi Kerim dayanamayıp.

“Birileri. Zürafaları Lekeleme Komitesi adında bir rgt.”

“Sizden neden hoşlanmıyorlar?” diye sordu Su.

“H.S.’nin amaçlarını yanlış buluyorlar, dünyanın düzelmesi konusunda bizimle aynı görüşte değiller. Ne yapacakları belli olmuyor. Bir gün uzun uzun anlatırım. Siz şimdilik dikkatli olun yeter.”

“Bir dakika, bir dakika,” diye itiraz etti Su, “lebilir miyiz yani? Kimse bana bundan söz etmemişti. Babam beni tarih kulübüne yolladığını sanıyor. Bir sabah gazetede ölüm ilanımı görürse çok kızar, söylemedi demeyin.”

“Merak etmeyin, lmezsiniz,” dedi Buzcam rahat bir ses tonuyla, “ama yine de sizi engellemeye çalışabilirler, başınıza iş çıkarabilirler, dikkatli olun diyorum, başka birşey demiyorum.”

“Dedem de öyle diyor,” dedi Kerim.

“Deden akıllı adammiş.” Buzcam Kerim’in hala elinde tuttuğu Gizmo’yu işaret etti.

“Gizmo aracılığıyla hem benimle, hem klugelin destek birimiyle, hem de birbirinizle görüşebilirsiniz. Telefon yerine Gizmo’yu kullanmanız daha güvenli. Bu arada Gizmo klavyeyle de çalışıyor, el yazısıyla da. Çok ciddi marifetleri vardır, bilgileri sentezleyip fikir üretebilir mesela. Kısa sürede en büyük yardımcınız haline gelecektir, eve gidince biraz kurcalayın.”

“Gidelim mi biz şimdi?” diye sordu Kerim.

“Gidebilirsiniz,” dedi Buzcam, “bir sorunuz yoksa tabii. Saat 19’da ikinize de ilk emirleriniz yollanacak. Sonra aranızda konuşup kendinize bir strateji belirlersiniz görevinizi yerine getirmek için. İsterseniz başlarda kararlarınızı bana da iletin, belki

bir yardımım dokunur. Ne de olsa henüz acemi sayılırsınız. Deneyim kazandığınızda buna gerek kalmayacak tabii.”

* * *

“Dur bak bir de şunu dinle.”

Su’nun odasındaydılar; Eda yatakta oturuyordu, Su’ysa yeni aldığı CD’leri çalışıyordu. İki de pijamalarını giymiş, kola içip cips yiyordu. Müzik çalmaya başlayınca Eda yeniden cips kasesine uzandı. “Kim bunlar?”

“Bilmiyor musun? Bone Thugs-N-Harmony. Son albümleri bu. Bu parça şahane, ‘The Righteous Ones’.”

“Nereden buluyorsun bunları? Ben adlarını bile duymadım,” dedi Eda.

“Zihni Abim var benim, CD dükkanı var, ona soruyorum, ne sevdiğimi biliyor, bazen o diyor ‘Bak tam senlik bu’ diye. MTV’de yok bunlar kızım, gözünü aç biraz.”

“Neyse, anlat bakalım, ne işler çeviriyorsun.”

Su güldü, Eda’nın yanına yerleşti, cipse saldırdı.

“Söylerim ama söz vereceksin.”

“Ne sözü?”

“Kimseye söylemek yok. Çok ciddiğim. Bak birinden duyayım, bittin. Ağzına sığarım.”

“Ne biçim konuşuyorsun be, bozmasana ağzını,” dedi Eda, hep küfür ediyordu Su, bu da onun hiç hoşuna gitmiyordu.

“Tamam tamam, söz mü?”

“İyi, söz, hadi anlat, çatlatma insanı.”

Bunun üzerine Su ballandıra ballandıra anlatmaya başladı; babasının ofisinde Buzcam’la nasıl tanıştığını, H.S. klugelini, Kerim’i, Gizmo’yu, görevlerinin

zorluğunu, gizliliğini ve önemini öyle bir anlattı ki, Eda meraktan kolasını içmeyi bile unuttu.

“Ne zaman çalışmaya başlıyorsunuz peki?” diye sordu Eda, sonra kolasına bakıp, “Şunu dökelim mi? Çiş gibi olmuş,” diye ekledi.

“Olur, dök, dolapta soğuğu var,” dedi Su; Eda’nın ona dik dik baktığını görünce, “Tamam, anladık, ver ben yaparım. Prensesin rahatı bozulmasın,” diyerek bardağını aldı.

“Ama ben misafirim,” diye sızlandı Eda.

Su döndüğünde bardağı Eda’ya uzattı, sonra Gizmo’yu aldı.

“Çalışmaya başladık bile kızım, bu iş ciddi, öyle tembellikle olmaz,” dedi.

“Tam adamını bulmuşlar öyleyse,” dedi Eda sırtarak.

“Ne var?” diye diklendi Su.

“Birşey demedim canım,” dedi Eda, sırtmayı sürdürerek.

“Eda, bak kötü olacak,” dedi Su, ama o da gülüyordu. “Dur sana akşam gelen talimatı göstereyim.”

Gizmo’yu açtı, ekranın çeşitli yerlerine dokundu, sonra okumaya başladı:

■ Görev adı: Süper-iletkenler – C

Görev tanımı: Aklan Toker’in Konservatuara girmesinin engellenmesi

Görevin

tamamlanma tarihi: 17 Ocak 2003

Görev kapsamı: Öncelik psikolojik mücadeleye verilecektir. Fiziksel engelleme son çaredir. Bu durumda da hiçbir şekilde kalıcı hasara yol açılmaması gerekmektedir. Aklan Toker’le kişisel temas kurulması mümkündür,

ama H.S. ve kimliğiniz konusunda bilgi vermeniz yasaktır.

Ekip: Su Düze

Kerim Solmaz

Ekip amiri: Buzcam

Amir yardımcısı: Kemer

Projelendirme: Bu görev talimatını almanızı izleyen iki gün içinde amirimize, görevi yerine getirmek için atmayı düşündüğünüz adımları, karşılaşılabileceğiniz aksilikleri göz önünde bulundurarak seçenekli bir şekilde bildirmeniz gerekmektedir. Bunun için H.S.'nin iletişim kanalları kullanılacaktır. ■

“Konuştunuz mu Kerim’le ne yapacağınızı?” diye sordu Eda.

“Daha konuşmadık, iki saat filan oldu zaten mesaj geleli.”

“Birşey soracağım,” dedi Eda, “ya çocuk vazgeçmezse?”

“Nasıl vazgeçmezse?”

“Yani diyelim ki siz görevinizi yaptınız, Aklan’ın konservatuara girmesini engellediniz, ya o inat eder de piyanist olursa günün birinde? İki yıl sonra başka bir müzik okuluna girerse?”

“Ne bileyim. Herhalde yapmaz diye düşünüyorlar. Bu sefer giremeyince morali bozulur, hevesi kaçır diye düşünüyorlar belki. Kaçmazsa yine vazgeçirmek, engellemek için uğraşırlar o zaman.”

“Sana yapsalar hoşuna gider mi?” diye sordu Eda.

“Ben piyano çalmıyorum ki,” diye kaçamak bir yanıt verdi Su.

“Canım mesela dedik.”

“Birileri beni engellemeye çalışsa ve ben bunu bilsem mi? Gitmezdi tabii. Ama biz bunu çocuğa kötülük olsun diye yapmıyoruz ki. Hem onun başka bir yeteneğinin ortaya çıkmasına yardım ediyoruz, hem de dünyanın iyiliğini düşünüyoruz. Naber?”

“Hemen de havaya girmişsiniz bakıyorum,” dedi Eda, yataktan kalkıp müzik setinin başına gitti. Çalan müzikten sıkılmıştı. Su’nun CD’leri arasında Radiohead buldu, onu koydu. Su bu arada Kerim’in Gizmo’suna ulaşmaya çalışıyordu. Bağlantı kurulunca kısa bir mesaj attı:

■ Görev talimatını aldın mı? ■

Bir dakika geçmeden Gizmo’nun bir düğmesi yanıp sönmeye başladı. Kerim’den yanıt gelmişti, demek ki o da Gizmo’nun başındaydı.

■ Aldım. Ne yapacağız? ■

“Neler oluyor?” diye sordu Eda, yerdeki büyük yastığa oturup.

“Kerim’le konuşuyorum,” dedi Su. “Salak bu çocuk. Dünyadan haberi yok.”

“Niye ki?”

“Ne yapacağız diye soruyor.”

“E soracak tabii. Sen biliyor musun ne yapacağınızı?”

“Bir sus be Edacım, bir sus,” dedi Su.

■ Şimdi işim var, yarın konuşalım. Zamanımız az. ■

diye yazdı Kerim’e, o da yanıtında ertesi gün buluşmayı önerdi.

“Bak şimdi de buluşalım diyor,” diye Eda’yı bilgilendirdi Su.

“Aa, ne romantik,” diyerek el çırdı Eda.

“Aman ne romantiği, boşversene,” dedi Su, “sıkıcı bir defa.”

“Nerede buluşacaksınız?” diye sorarak konuya geri döndü Eda.

■ Bizim okulu biliyor musun? ■

diye yazdı Su, “evet” yanıtını alınca da

■ Kafe Urbino var köşede, saat 3’te ■

diye ekledi. Kerim üçe yetişemeyeceğini söyleyince üç buçukta anlaştılar. Su Gizmo’sunu kapadı, başını kaldırınca Eda’nın ona baktığını gördü.

“Ee?” dedi Eda.

“Urbino’da buluşuyoruz yarın,” dedi Su.

“Ciddi mi? Ben de geleyim mi?”

“Olur mu kızım öyle şey. Gizli görev bu. Anlattığım kabahat zaten,” dedi Su kızarak.

“Yaa tamam, ben de arkada bir masada otururum, hiç tanıımıyormuş gibi yaparım, nolur nolur noolur!”

“Ne meraklı dudusun be!” dedi Su.

“Meraklıyım ne var, suç mu?” diye diklendi Eda.

“Neymiş suç olan?” diyerek içeri girdi Nil.

“Sizin evde kapı yok galiba,” dedi Su, “Dingonun ahırına mı giriyorsun? Sandalda mı doğdun?”

Nil, Su'nun sözlerini duymazdan gelerek cips kasesine yöneldi. "Ne yapıyorsunuz? Film seyredelim mi?"

"Hangi filmler var?" diye sordu Eda, ama Su'nun ters ters baktığını görünce hemen yerdeki dergilerden birini alıp karıştırmaya başladı.

"Johnny Depp'in yeni filmi var," dedi Nil, karşı konması zor bir teklif yaptığının bilinciyle. Eda yalvaran gözlerle Su'ya baktı.

"Senin işin yok mu Nil?" dedi Su. "Yarın matematik sınavın vardı sanki."

"Vaar," dedi Nil. "Çalıştık herhalde. Herkes işini son dakikaya bırakmıyor Su Hanım."

"Doğru," dedi Su, "bir haftada ancak kafana girmiştir."

"Burada mı izleyeceğiz?" diye araya girdi Eda, tartışma uzarsa filmin suya düşeceğini biliyordu. Nil kaşlarını kaldırıp Su'ya baktı.

"İyi bari, getir filmi," dedi Su, Nil'e. Ablası odadan çıkınca Eda'ya çattı.

"Ne yüz veriyorsun şu kariya?"

"Depp'in en çok neresini seviyorsun?" diye sordu Eda sektirmeden.

Birşey demeden, dik dik Eda'ya baktı Su, sonra "Diz kapaklarını," dedi ciddiyetle, yüz ifadesini hiç değiştirmeyerek.

"Diz kapaklarını mı?" dedi Eda şaşkınlıkla. "Nerede gördün diz kapaklarını?"

Su yanıt vermek yerine müzik setini kapattı, televizyonu açtı, elinde kumandayla kanallar arasında gezinmeye başladı. Nil odaya girdi o sırada; Eda bu kez de ona sordu:

"Nil, sen Johnny Depp'in diz kapaklarını gördün mü?"

"Ne alaka?" dedi Nil.

"Bu çok beğeniyormuş," dedi Eda, Su'yu göstererek.

"Uyduruyordur," dedi Nil, "koyalım mı filmi?"

"Uydurdun mu?" diye Su'ya sordu Eda.

“Sırf diz kapakları değil, dizlerinin ii de çok güzel,” dedi Su, DVD’yi ablasının elinden alırken, “ama sizin gibi magandalar erkekten ne anlar.”

“Uyduruyor,” dedi Nil, Eda’ya göz kırparak.

“Aloo!” dedi Su ikisine dönüp, “filmi izlemek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Tamam tamam,” diye atıldı Eda telaşla, “uydurmuyorsun. Işığı kapayalım mı?”

“‘Kapayabilir miyim Su Dayı?’” diye düzeltti Su.

“Dayıcım, canım dayıcım,” dedi Eda gülerek. Işığı kapamak için kalktığında film başladı.

“Şu gözlere baksana, okyanus lokumu,” diye i geçirdi Nil.

“Tam sessizlik istiyorum,” dedi Su, “dikkatimi dağıtanı dağıtırım.”

6.

Kerim, sırt çantasını sağ omzunda taşıyarak Kafe Urbino'ya girdi, masalarda oturanlara göz gezdirdi, Su'yu göremeyince kapıya yakın bir masaya oturdu. Çantasından edebiyat kitabıyla defterini çıkarıp ödevini yapmaya başladı; gelen garsondan gazoz istemek için kaldırdı başını, o kadar. Aradan neredeyse yarım saat geçmişti ki hemen arkasında bir ses duydu.

"İnsan gelir gelmez masaya oturmaz, bir etrafına bakar," dedi Su. Kerim'in başına dikilmiş, ne yazdığını okumaya çalışıyordu.

"Sen burada mıydın?" dedi Kerim, Su'yu karşısında görünce şaşırarak.

"Yarım saattir seni bekliyorum şuradaki masada, görmedim geldiğini."

"Baktım ben oraya, görememişim," dedi Kerim, özür dileyen bir ses tonuyla.

"Şaka şaka, yeni geldim," diyerek Kerim'in sağına oturdu Su, ama geç kaldığı için özür dilemedi; onun yerine garsona el salladı, geldiğinde de bir fincan sıcak çikolata istedi.

"Ne ineksin, hemen derse mi oturdun?" dedi sonra, yeniden Kerim'e dönerek.

"Beklerken aradan çıksın dedim." Kitabını defterini toplayıp çantasına koydu Kerim.

"Evet, ne yapıyoruz bakalım, görüşlerinizi alalım," dedi Su. Eda, Kerim'in arkasında kalan masaya oturmuş, Su'ya kaş-göz işaretleri yapıyordu. Su'yu güldürdü onun bu hali.

"Ne oldu?" diye sordu Kerim.

"Hiç, aklıma birşey geldi. Sen anlat."

"Ben düşündüm, en kolayı sınav günü çocuğun kolunun filan kırılmasını sağlamak bence," dedi Kerim.

“17 Ocak’a kadar öyle oturup bekleyecek miyiz?” dedi Su, “Ya o gün kolunu filan kıramazsak? Hem Buzcam ne dedi, fiziksel şiddet uygulamayın, sakat bırakmayın dedi. Yazık değil mi çocuğa?”

Kerim fikrinden utandı birden, yüzü kızardı.

“Öyle demiyor ki ama, son çare olarak kullanabilirsiniz diyor,” diye sönük bir itirazda bulundu.

“İyi ya işte,” dedi Su, “adı üstünde son çare. Önce başka çarelere başvurmak lazım yani. Bence ondan habersiz anne-babasıyla konuşalım, çocuklarını piyanist yapmaktan vazgeçsinler.”

“Ne diyeceğiz peki? Bizi niye dinleyecekler hem?”

“Buzcam’dan yardım isteriz, ya da önce mektup yazarız belki, okul müdürünün ağzından yazarız, Aklan çok parlak bir mühendis olabilir filan deriz, çocuğu piyanoyla, müzikle harcamayın deriz.” Su havaya girmeye başlıyordu.

“Niye harcanmak olsun?” dedi Kerim, “büyük bir piyanist olmak az iş mi?”

Eda arka masada kulaklarını dikmiş, söylenenleri duymaya çalışıyordu; onların masasına biraz daha yaklaşmaya çalışırken kendi önündeki cappucino fincanını devirdi. Garson hemen geldi, masayı sildi, fincanı götürdü. Bütün bu olanlar Kerim’i hiç ilgilendirmemişti.

“Canım, değil tabii,” dedi Su, “ama buluş yapıp insanlığa hizmet etmek daha önemli değil mi?” Kerim’e belli etmeden Eda’ya eline koluna hakim olmasını işaret etmeye çalışıyordu bir yandan da.

“Glenn Gould diye bir piyanist var, duydun mu hiç?” diye sordu Kerim, Su hayır anlamında başını sallayınca konuşmayı sürdürdü, “onun gibi Bach çalan başka biri yok dünyada, olmayacak da, ama birisinin yapacağı bir fizik buluşunu belki beş yıl sonra, belki on yıl sonra bir başkası yapar.”

Su, Kerim’in söylediklerini biraz düşündü; o da aslında bu konuda çok rahat değildi.

“H.S.’dekileri düşünsene,” dedi sonunda, “bütün dünyada binlerce insan çalışıyor, hesaplar yapıyorlar, herhalde Aklan’ın hangisini daha iyi yapacağını biliyorlar ki böyle bir işe kalkışıyorlar. Senin dediğin adam kadar iyi bir piyanist olabileceğini düşünseler dokunmazlardı çocuğa.”

“Haklısın belki de,” dedi Kerim. Bir süre konuşmadan oturdular. “Bence önce şu Aklan neye benziyor, ne yer ne içer, onu bir öğrenelim,” dedi sonra Kerim.

“Rakibimizi tanıyalım diyorsun.”

“Tanıyalım. Nerede oturuyor, arkadaşları kim, ailesi nasıl insanlar. Sonra senin dediğin yola başvururuz.” Kerim gazoz bardağının dibindeki damlaları içmeye çalışıyordu pipetiyle, Su ona ters ters bakınca vazgeçti.

“Burada Gizmo’yu çıkarmak doğru olmaz herhalde, değil mi?” diye sordu Su, sonra kendi sorusunu kendi yanıtladı. “Yok yok, olmaz. Şöyle yapalım, bize gel, hem Aklanlarla ilgili araştırma yaparız, hem de Buzcam’a rapor geçeriz.”

“Bilmem,” dedi Kerim, “annanem merak eder şimdi.”

“Telefon et.” Su çantasından cep telefonunu çıkarıp Kerim’e uzattı. Kerim ne yapacağını, hangi düğmeye basacağını bilmez bir şekilde elindeki telefona bakınca Su, “Ver bana,” diyip telefonu ondan aldı. Eda bu sahneyi çok komik bulmuş olmalıydı ki, kıkırdayıp duruyordu. Kerim evinin numarasını söyledi, Su tuşladı, karşı taraftan “Alo?” sesi gelince telefonu yeniden Kerim’e uzattı, “Konuş,” dedi.

“Alo, annane?... İyiyim iyiyim... Tamam. Bir arkadaşşıma gideceğim, çalışacağız, merak etme diye aradım. Yok, değilim... Tamam, merak etme... Geleceğim geleceğim, bitsin işimiz... Yakın, merak etme sen. Hadi öptüm. Görüşürüz. Ben de.” Konuşması bitince telefonu Su’ya uzattı; Su önce Kerim’in numarasını kaydetti, sonra kendi evini aradı.

“Yok mu annem evde?... İyi neyse, geliyorum ben, Kerim’le birlikte... var ya kızım, kulüpten arkadaşım... zevzeklik etme Nil, hadi.” Telefonu kapayıp Kerim’e baktı. “Gidelim mi?”

Masadan kalkarlarken Eda’nın “Oh, maşallah,” dediğini duymazdan geldi Su.

7.

Zürafaları Lekeleme Komitesi'nin 28. Bölge Şefliği, H.S. klugelinin aksine, yerin altındaydı, dikine değil enlemesine bir "yapı"ydı. Siyah granitten oyulmuş gibiydi ve bir arı kovanı gibi düzenlenmişti. Burada, sade ama etkileyici bir ofiste, üstü neredeyse bomboş, ultra-modern tasarımlı bir masanın arkasında oturan, füme gri kumaştan yapılmış gösterişli bir takım elbise giymiş, genç, saçlarını tamamen kazıtmış adam, masanın sol kenarındaki düğmeye basınca odanın kapısı açıldı. İçeriye uzun kahverengi saçlı, uzun boylu, iri yapılı, 16-17 yaşlarında bir kız girdi.

"Gelin Dikburun," dedi adam.

"Kayıtlar doğrulandı," dedi Dikburun, "H.S. iki yeni ajan almış ve Aklan Toker'le ilgili olarak çalıştırmaya başlamış."

"Amaçlarını öğrendiniz mi?" diye sordu adam soğuk bir sesle, oturması için koltuklardan birini işaret etti kıza.

"Henüz değil. Yeterli sayıda şifre girişi yapmadılar hala, ama yakında çözeriz."

"Çözseniz iyi olur," dedi adam, huzursuzluk veren bir sırtmayla.

"Bazılarımızın, kendilerine tanınan ikinci şansı doğru kullanamaması beni çok üzer."

Dikburun önüne bakıyordu, sonra başını kaldırdı ve karşısındaki adamın gri gözlerine dikti bakışlarını.

"Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?" diye sordu adam.

"Anlıyoruz Maşet, merak etmeyin," dedi Dikburun.

"Güzel," dedi Maşet, "Zürafaları Lekeleme Komitesi kaybetmeyi sevmez. Kaybetmesine neden olanları da sevmez. Ama bunları size söylememe gerek yok, değil mi Dikburun? Siz kaybetmeyeceksiniz. H.S.'yi bu evrenden sileceğiz, siz de bu konuda üstünüze düşeni yapacaksınız. Komite size güveniyor, bunda da haklı. Değil mi?"

"Elimden geleni yapacağımı biliyorsunuz," dedi Dikburun.

“Bu yeterli değil, hiçbir zaman da olmadı!” dedi Maşet sesini yükselterek. Masadan kalktı, öne çıktı, Dikburun’un karşısına oturdu. “Birbirimizi anlıyoruz, ama az anlıyoruz galiba. Bunu istemeyiz. H.S.’yi mutlaka durduracağız, sen de üstüne düşeni eksiksiz yapacaksın. Burada ikinci bir seçenek yok.” Maşet, Dikburun’un yanağını parmaklarının dışıyla hafifçe okşadı. “Sanırım şimdi daha açık oldu, ne dersiniz?”

Dikburun kafasını sallamakla yetindi.

“Harika,” dedi Maşet gülümseyerek, masasına geçip kapının düğmesine bastı. Dikburun kapıdan çıkarken, “Gizmo giriş kayıtlarını ele geçirir geçirmez görmek istiyorum,” diye seslendi arkasından. Kapı yumuşak bir hışırtıyla kapandı.

8.

Su ile Kerim, yazdıkları rapor onaylanır onaylanmaz Aklan'ı izlemeye başladılar. Adresini, okulunu, piyano hocasının kim olduğunu ve nerede oturduğunu öğrenmişlerdi, gerisi onlara kalıyordu. Başlarda oldukça zorlandılar, Aklan'ın okul çıkışlarını kaçırdılar, babasının arabasını taksiyle takip ederken kaybettiler, bir defasında da kendi aralarında bir yanlış anlaşma sonucunda, buluşmayı beceremeyip ayrı yerlere gittiler.

Sonra yavaş yavaş bu işin nasıl yapıldığını, yapılması gerektiğini çözmeye başladılar. Bir Cumartesi sabahı erkenden Aklanların apartmanının önünde buluştuklarında, kendilerini ciddi birer ajan gibi hissediyorlardı. Örneğin apartmanın hemen önünde ya da kaldırımında durup öylece beklemek yerine, sokağın biraz yukarısında, başka bir sokağın başındaki internet kafenin önünde durmayı yeğlemişlerdi. Böylece görülmüyor, ama herşeyi görüyorlardı; üstelik görülseler bile olağandışı bir görüntü yaratmıyorlardı.

“Bak ne yapalım biliyor musun,” dedi Kerim, beklemekten sıkılmaya başladığında, “sırayla nöbet turalım, birimiz burada beklerken öbürümüz içeride oyun oynasın.”

“Sen kafayı yedin galiba,” dedi Su, duyduğu şeye inanmamış gibi.

“Canım ne var işte, ben şimdi içeride olsam, sen Aklan'ın çıktığını görmeyecek misin? Bana seslenirsin, hemen gelirim, peşine düşeriz.”

“Benim korktuğum o değil ki, ben içeride olduğumda senin göreceğinden emin değilim,” dedi Su, “bana biraz dalgacıymışsın gibi geliyor da. Zaten bilgisayar oyunlarını sevmem.”

“İyi o zaman, sen bekle ben oynayayım,” dedi Kerim, neşesinden birşey yitirmeyerek.

“Sen yedi aylık mı doğdun Kerim?”

“Yoo, niye?”

“Böyle cin fikirlerin oluyor da, annenin karnında sıkılıp bir an önce çıkmışsındır sen. Beni oyalama da işimizi yapalım hadi, çocuk gidecek burnumuzun dibinde, fark etmeyip bütün gün burada ağaç olacağız.”

“Ya çıkmazsa?” dedi Kerim.

“Çıkar çıkar, sabret biraz. Hakikaten yedi aylıkmışsın sen.”

Beklemeye devam ettiler. Karınları acıkınca Kerim’in getirdiği sandviçleri yediler, bakkaldan aldıkları kola eşliğinde. Saat on biri biraz geçiyordu ki Aklanların penceresi açıldı, bir kadın aşağı bakmaya başladı.

“Geliyor!” dedi Su.

“Nereden anladın?” diye sordu Kerim, kolasını bitirmeye çalışarak.

“Annesi pencereye çıktı. Hadi çabuk! Bitir şunu, ne pisboğazmışsın!”

Apartmanın kapısından, onların yaşında esmer bir oğlanla toparlak bir adam çıktı; yukarı bakıp penceredeki kadına el salladılar. Ardından gri bir Renault’nun önünde durdular, biraz konuştular, adam çocuğa para verdi, arabaya bindi, klaksona dokunup gitti. Aklan’sa yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

“Çabuk!” dedi Su, “yoksa kaçıracağız.”

Aklan’ın peşine takıldılar, ama fazla yaklaşmamaya özen gösteriyorlardı. Aklan otobüse binince onlar da bindi; göz göze gelmemek için otobüsün ön tarafında kaldılar ve epey azar işittiler. Su dikkat çekmemek için siyah-beyaz pötikareli, yandan iri siyah düğmeli kasketini çıkardı. Aklan arka kapıdan indiğinde neredeyse otobüste kalıyorlardı. Otobüsü hareket ettirmek üzere olan şoföre yalvararak kapıyı yeniden açtırabildiler.

Çeşit çeşit dükkanın ve havalar iyice soğuduğu halde kaldırımında masa bulunduran kafelerin bulunduğu bir caddeye gelmişlerdi.

“Birisiyle mi buluşacak?” dedi Kerim.

“Bence hediyeye almaya geldi,” dedi Su. “Hadi, kaldır kıcını.”

Aklan'ı, gözden yitecek kadar uzaklaşmasına izin vermeden izlediler. Aklan vitrinlere baka baka yürüyor, bazı dükkanların önünde duruyor, ama hiçbirine girmiyordu. Sonunda büyük, iyi ışıklandırılmış, kalabalık bir mağazanın önünde durdu - vitrinde çok az şey vardı, ama belli ki şık ve zengin çeşitli ürünler satılıyordu burada. Aklan basamakları çıkıp mağazadaki kalabalığa karışınca Kerim'le Su bakıştı.

"Giriyor muyuz içeri?" dedi Kerim.

"Sen burada bekle, ben giriyorum," dedi Su. Kerim'in yüzü asıldı biraz.

"Ben neden dışarıda bekliyormuşum?"

"Etekten, bluzdan anlar mısın?"

"Pek değil."

"Bana da öyle gelmişti," dedi Su, "burada yalnızca bayan giysileri satılıyor, içeridekilerin hepsi de kadın. Girersen dikkat çekersin. Hem ben fark etmeden dışarı çıkarsa nereye gittiğini görürsün. Tamam mı?"

Kerim'in hala mutsuz olduğunu görünce Su güldü, "Benden ayrı kalacağın için üzülme bu kadar. Gelirim şimdi."

Su içeri girdiğinde Aklan'ı hemen seçemedi, sonra kasaların önünde, camekanlı masalara yerleştirilmiş takı ve cüzdanlara baktığını gördü. Aklan uzunca bir süre bunları inceledikten sonra birden başını kaldırıncı Su'yla göz göze geldiler, ama Su hemen yandaki askıda duran ince kazaklardan birini kapıp orasını burasını çekiştirerek bakmaya başladı. Aklan takılardan vazgeçip kemerlerin ve çantaların olduğu bölüme gitti, ama burada da aradığını bulamamış olacak ki abiye elbiselerin önünden geçerek mağazadan çıktı.

Az sonra Su da dışarı çıktığında Kerim ortalarda yoktu. Su önce karşı kaldırıma baktı, ama kimseyi göremeyince geldikleri yöne şöyle bir bakıp öbür yöne doğru yürümeye başladı. Önündeki kalabalık birden dağılıncı Kerim'i bir kestanecinin başında gördü ve sinirleri tepesine çıkmış bir halde yanına geldi.

“Aklan nerede? Sen ne yapıyorsun burada? Çocuğu gözden kaçırdın değil mi? Boğazından başka birşey düşünmüyor musun? Aloo, şşt, kime diyorum?”

Kerim, Su'nun paniğe kapılmış haline hiç aldıriş etmiyormuş gibi kestaneceye para vermiş, üstünü bekliyordu. Aldığı paraları özenle cüzdanına koyduktan sonra, kestaneyle dolu ufak kesekağıdını Su'ya uzattı.

“İster misin? Çok güzeller.”

“KERİM!”

“Sakin ol,” dedi Kerim gülümseyerek, Su'nun onu azarlar gibi konuşmasına hiç bozulmuyordu. “Şuraya girdi.”

Gösterdiği yer bir parfümeriydi. Su biraz sakinleşti.

“Bak, dedim sana hediye alıyor diye. Nasıl birşey acaba?”

“Ne nasıl birşey?”

“Sevgilisi.”

Kerim hiçbir şey anlamamıştı. Kestane yemeyi de unutmuştu. “Kimin sevgilisi?”

“Sen ders alıyorsun değil mi böyle olmak için?” dedi Su, “doğuştan bu kadarı imkansız. Aklan kime hediye alıyor sanıyorsun? Kız arkadaşına tabii ki. Baktığı dükkanlar hep öyle dükkanlar.”

Su Kerim'e bunları anlatırken Aklan parfümeriden çıktı, elinde bir paket vardı - aradığını bulmuştu belli ki. Yolun karşısına geçip durakta otobüs beklemeye başlayınca Kerim onun eve döneceğini tahmin etti. Su o kadar emin değildi, ama otobüs gelene kadar dükkana girip Aklan'ın aldığı parfümün markasını öğrenmek istiyordu. O içerideyken Kerim yaklaşan otobüsü gördü, telaşla parfümeriye girdi. Su kasadaki kızla çene çalıyordu.

“Otobüs geldi, kaçıracağız, hadi çabuk!” dedi Kerim, Su'yu kolundan çekiştirerek.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Su kasadaki kıza, “bunu bir düşüneyim ben.” Kapıdan koşar adım çıkarlarken Kerim'e bilgi verdi: “Jean-Paul Gaultier.”

“Efendim?”

“Parfümün markası. Jean-Paul Gaultier. Kaliteli. Hafif. Aferin valla.”

O sırada otobüs durakta kapılarını açtı, yolcu indirip yeni yolcu almaya başladı. Kerim’le Su trafiği alt-üst ederek karşıdan karşıya geçtiler, otobüs kalkmak üzereyken binmeyi başardılar.

“Sen bilet attın mı?” dedi Kerim Su’ya.

“Yoo, bilet yok ki bende. Sende de mi yok?”

Kerim hayır anlamında başını salladı. Aklan otobüsün en arkasına geçmiş, camdan dışarı bakıyordu; içerisi pek dolu değildi, görünmemek için dikkatli olmaları gerekiyordu.

“Evet, atmıyor musunuz bilet?” diye aksi bir sesle sordu şoför. İriyarı bir adamdı, hava epey serin olmasına rağmen gömlekle oturuyordu.

“Pardon, fazla biletiniz var mı acaba?” diye sordu Su şoförün hemen arkasında oturan teyzeye. Kucağındaki alışveriş torbalarından birinin içinden cüzdanını çıkaran teyze, açıp iki bilet çıkardı. “Tam bilet ama.”

“Olsun, sağolun,” dedi Su. “Teyzeye iki bilet parası versene,” dedi Kerim’e.

Biletleri attıktan sonra ön koltuklardan ikisine yan yana oturdular, ama böyle oturunca otobüsün arka tarafını, dolayısıyla da Aklan’ı göremiyorlardı. Sonraki durakta bilet aldıkları teyze inince, Kerim Su’yu dürtüp “Gel şuraya geçelim,” dedi.

“Niye?” diye itiraz etti Su. “Burası güzel, önümüzü görüyoruz, orada şoförün ensesini mi seyredeceğiz?”

“Gel hadi, kimse kapmadan,” dedi Kerim. Teyzenin boşalttığı yere oturdular.

“Ee, ne oldu şimdi, boyumuz mu uzadı?” diye homurdandı Su. Kerim parmağıyla şoförün dikiz aynasını gösterdi. Otobüsün arka kapısı görünüyordu oturdukları yerden.

“Vay be. Kerim Bey sizi kutlarım ben,” dedi Su. “Göründüğünüz kadar salak değilmişsiniz.” Kerim gülümsedi.

Aklan eve dönmüyordu. Daha yarı yola gelmeden otobüsten inince Su'yla Kerim de apar topar kalktılar; onları izleyen uzun boylu, uzun kahverengi saçlı kızını fark etmediler bile.

* * *

Dört film birden gösteren bir sinemanın önünde arkadaşlarıyla buluştu Aklan, ama hemen içeri girmeyip filmin başlama saatine kadar dışarıda konuşmayı sürdürdüler.

"Belki kız arkadaşını bekliyorlardır," dedi Su.

"Niye bu kadar merak ediyorsun ki?" diye sordu Kerim, "Az kalsın Aklan'ın izini kaybediyorduk zaten, sen parfümün markasını öğreneceksin diye."

"Sen niye merak etmiyorsun?" diye çıkıştı Su, "Aklan hakkında herşeyi öğrenmeye çalışmıyor muyuz? Sevgilisini tanırsak ileride işimize yarayabilir. Hangi filme girecekler sence?"

Kerim film afişlerine baktı, "Tabii ki 'Yüzüklerin Efendisi'," dedi. "Biz de girecek miyiz, yoksa dışarıda mı bekliyoruz?"

"Dur bakalım," dedi Su. Aklan ve arkadaşlarının oluşturduğu gruba iki çocuk daha katıldı, ama aralarında hiç kız yoktu; bilet almak için gişeye gittiklerinde Kerim diğer afişlere bakıyormuş gibi yaparak onlara yaklaştı ve hangi filme gireceklerini öğrendi.

"Bildim!" diyerek Su'nun yanına döndü. "Tanıyorum ben bu çocuğu artık."

"Aferin sana," dedi Su, pek etkilenmiş benzemiyordu. "Ne yapalım sence?"

Kerim biraz sıkıntılı gibiydi. "Yarın da peşine takılacak mıyız Aklan'ın?"

"Ne o, hemen sıkıldın mı?"

"Yoo, ondan değil de, yani yarın da bu işi yapacaksak şimdi dağılalım diyorum. Ödevim var da Pazartesi'ye yetişecek."

“Haa, doğru,” dedi Su, “unuttum ben senin inek olduğunu. İyi bakalım. Yarın aynı saatte aynı yerde mi?”

“Tamam,” dedi Kerim. Tam ayrılmışlardı ki döndü, “Birşey soracağım,” dedi.

“Haydi sor sor.”

“Kız arkadaşı gelseydi girecek miydik filme?”

Su gülerek Kerim’i itti.

“Çok bilmiş sen de. Yarın görüşürüz.”

* * *

O akşam Su, Eda ve bir grup arkadaşıyla birlikte kalabalık ve gürültülü bir restoran-kafede yemek yerken Eda, yanında oturan Su’ya Kerim’i sordu.

“Ne o, hoşlandın sen galiba?” dedi Su.

“Yok canım,” dedi Eda, “arkadaşımızın sevgilisine yan bakmayız herhalde.”

“Aman benim sevgilim filan değil, al senin olsun,” dedi Su.

“Aa, niye öyle diyorsun, çok hoş çocuk valla,” dedi Eda. “Elleri de çok güzel.”

“Hangi ara gördün ellerini?” diye sordu Su.

“Ne var? Sen Johnny Depp’in diz kapaklarını görüyorsun da biz Kerim’in ellerini göremeyecek miyiz?”

“İyi, neyse, hayrını gör. Ama sen onun pek tipi değilsin bence.”

“Nesi varmış tipimin?” dedi Eda.

“Ne bileyim, o böyle daha entel kızlardan hoşlanıyor galiba.”

“Nasıl yani?”

“Entelin ne olduğunu bilmiyorsun daha be Eda, nasıl olacak bu işler? Yani kitap okuyan, klasik müzik, caz filan dinleyen, çevre kirliliğine üzülen kızlar.”

Eda bir süre birşey demeden hamburgerini yedi. Su, masadaki oğlanlardan biriyle Galatasaray hakkında bir tartışmaya tutuştu. Tam teknik direktörlük konusu kızıışmıştı ki, Eda Su’yu dürttü.

“Sen entel misin peki?”

“Ne sayıklıyorsun kızım?”

“Sen nasıl entel oluyorsun?”

“Olmuyorum. İşim olmaz,” dedi Su.

“Haa, iyi o zaman. O kaybeder,” dedi Eda.

“Koçumsun,” dedi Su.

* * *

Akkan annesi ve babasıyla Pazar sabahı arabaya binerken Su karşı kaldırımında, cep telefonunun tuşlarını hışımla bastırıyordu. Akkanların arabası hareket edince “Kahretsin!” diyerek telefonu kapadı, koşarak karşıya geçti ve hemen bir taksi durdurup bindi.

“Şu Renault’yu takip eder misiniz?”

“Günaydın.”

Su, dikiz aynasında taksi şoförüyle göz göze geldi. Yaşlıca, temiz yüzlü, beyaz saçlı, iri elleri olan, ceket giymiş bir adamdı bu, gülümsemedi ama asık suratlı olduğu da söylenemezdi. Söylenebilecek tek şey, acele ettirilmekten hoşlanmadığıydı belki de.

“Günaydın amca,” dedi Su, “ama öndeki arabayı gözden kaybedersek hiç aydın olmayacak, söyleyeyim.”

“Tabancan var mı?” diye sordu adam. Su şaşaladı. Bunu fark eden adam sorusunu açtı.

“Filmlerde öyle oluyor ya hep. Ön camı yeni değiştirdim.”

“Yok canım ne tabancası,” dedi Su, “arkadaşımınla ve ailesiyle bir yere gidiyoruz ama ben adresi bilmiyorum.”

“Kaç kişiler?”

“Üç. Niye?”

“Neden seni almadılar arabaya?”

Su biraz duraksadı. Şoför aynadan ona bakacak mı diye bekledi, ama bakmadı adam. Dudağının kenarındaki hafif kıvrımı bir gülümseme olarak değerlendirmek mümkündü, her ne kadar kesin bir karara varmak güç idiyse de.

“Geç kaldım ben. Onlar tam giderken yetiştim.” Sonra ekledi: “Siz çok film izliyorsunuz galiba?”

Şoför yanıt vermedi, başka soru da sormadı. Arabada radyo çalmıyordu; sessizlik içinde Aklanların arabasının arkasından gittiler. Birden bir cep telefonu çalmaya başladı, Su kendi telefonunu çıkardı ama çalan o değildi; şoför ağır hareketlerle ceketinin yan cebinden irice bir telefon çıkarıp konuşmaya başladı. Su da hazır çıkarmışken Kerim’i bir kez daha aramaya karar verdi, ama Kerimlerin telefonunu kimse açmıyordu.

“Görür o gününü,” diye söylendi Su. Gizmo’sunu yanına almadığı için kendi kendine kızılıyordu, ama Kerim’in uyuyakalabileceğini tahmin etmemişti.

“Hayır Semiramis Hanım,” dedi taksi şoförü, “imza günü istemediğimi biliyorsunuz, fikrimi değiştirmek için bir neden göremiyorum... Hayır, hiçbir kanala da çıkmayacağım... o olabilir... bilmiyorum, Açık Radyo belki... bana İngilizce gazete kupürlerini yollayacaktınız?... peki, bekliyorum... size de.” Telefonu kapayıp yeniden cebine koydu.

“Yazar mısınız siz?” diye sordu Su, kulaklarına inanamayarak.

“Taksi şoförlüğü yapan yazar görmedin mi hiç?”

Su düşündü. “Görmedim aslında. Ne tür şeyler yazıyorsunuz?”

“Anılarımdan yola çıkarak, İstanbul’da geçen romanslar yazıyorum. Buyur, geldik.”

Akkanların arabası deniz kenarında bir kafenin önünde durmuştu; Akkan’ın annesi arabadan iniyordu, babası belli ki arabayı park edecekti.

“Beni biraz daha ileride indirir misiniz?” dedi Su, cüzdanından para çıkarmaya çalışırken.

“Sürpriz mi yapacaksın?” dedi adam, belli belirsiz gülümseyerek.

“Öyle,” dedi Su. Kapıyı açıp çıkıyordu ki, “Pardon, adınız neydi?” diye sordu.

“Çok merak ediyorsan öğrenirsin,” dedi adam. Su, hızla uzaklaşan taksinin arkasından bir süre bakakaldı.

Pazar kahvaltısı yapmaya gelenlerle doluydu kafe, genç ve orta yaşlılar çoğunlukta, çocuk ve yaşlı yoktu pek. Su, Akkanların boş bir masa bulup oturmasını izlerken telefonu çaldı, dışarı çıktı.

“Neredesin sen!” Telefondaki Kerim’di. “E günaydın beyefendi.... Daha beklersiniz orada, çok beklersiniz... Kızarım, sana da sormam... Kahvaltı edecekler, kıyıda bir yere geldiler, ben de peşlerinden geldim.... Bilmiyorum, ne istersen onu yap... Niye ya, ben sabahın köründe kalkayım Pazar Pazar, annelere bir sürü yalan uydurayım, beyimiz güzellik uykusundan kalkamasın, oh... İyi iyi, neyse. Sen orada kal, *play station* filan oyna, burada göze batırız zaten. Eve dönerlerse orada görüşürüz. Sen beni yine ara ama, ben seni arayamıyorum.”

Gerçekten de Akkanlar kahvaltılarını bitirdikten sonra kısa bir yürüyüş yapıp arabalarına bindiler ve evlerinin yolunu tuttular; Su buna çok sevindi çünkü hem çok sıkılmıştı beklemekten, hem de üşümeye başlamıştı – başındaki anorak şapka da sıcak tutmuyordu. Kerim internet kafenin önündeydi. Su ona başta surat astıysa da çok geçmeden eski hallerine döndüler. Su Kerim’e sabah Akkan ve ailesi hakkında

yaptığı gözlemleri anlattı. Görebildiği kadarıyla anne-babasıyla arası gayet iyiydi Aklan'ın, zaten ikisi de çok güleç ve rahat insanlardı, kahvaltı boyunca kahkahalar eksik olmamıştı masalarından. Ayrıca iştahları da yerindeydi. Herhangi bir nedenle keyiflerinin kaçması zor görünüyordu. Bu da işlerini zorlaştırabilirdi – Aklan'la aralarının iyi olması demek, onun yapmak istediği şeyi daha kolay kabul etmeleri demekti. Belki önce bu konuda birşeyler yapmalıydılar. Su kendi anne-babasıyla sürekli ittiği için Aklan'ın yaklaşımı ona garip geliyordu.

Eve geleli yarım saat olmamıştı ki Aklan apartmandan çıktı yeniden – üzerinde eşofman, elinde de bir basket topu vardı. Su'yla Kerim onu uzaktan izleyerek öbür kaldırımdan yürüdüler; basket sahalarının oraya geldiklerinde, Aklan'ın sinema önündeki arkadaşlarından bazılarının orada olduğunu, ama başkalarının da geldiğini gördüler. Bu kez aralarında kızlar da vardı.

Kerim'le Su, yandaki sahanın kenarındaki tahta sıralara oturup Aklan ve arkadaşlarını uzaktan izlemeye başladılar.

“Sence hangisi sevgilisi?” diye sordu Su.

Kerim bu sefer gafil avlanmadı. “Ben de ona baktım,” dedi, “ama bence hiçbiri değil. Nasıl anlaşılır ki zaten basket oynarken?”

“Erkek milleti işte. Neyse boşver, ben sana anlatırım sonra.”

Aklan ve arkadaşları biraz ısındıktan sonra iki takıma ayrılıp tek pota maç yapmaya başladılar. İki takımda da iyi oynayan birer kişi vardı; Aklan fena değildi, çalışkan bir oyuncuydu, pasları da iyiydi ama şutları pek tutmuyordu. Karşı takımın en iyisi olan kızı o tutuyordu, ama kız belli ki okul takımında oynuyordu, Aklan savunma yaparken zorlanıyordu kızın karşısında.

Maç 40'ta bitiyordu; Aklan'ın takımı 24-11 yenik duruma düştükten sonra toparlanmış, farkı üç sayıya indirerek 37-34 yapmıştı durumu. Bu noktada maç sertleşti, uzunca bir süre iki takım da sayı yapamadı. Takımlar adam adama oynuyor, oyuncular sürekli itişiyor, eldeki topu almaya çalışırken oyuncuların eline koluna vuruyorlardı. Aklanlar savunmadayken karşı takımdaki iyi oynayan kız güzel bir pas aldı, boşalan pota altına doğru turnikeye girmek istedi, ama karşısında

Aklan'ı buldu. Çarpıştılar, ama kız hemen öncesinde dengesiz de olsa şut atmaya başladı. Top çemberde iki-üç kere sektikten sonra girdi ve kıyamet koptu – durum 39-34 olmuştu, kızın takımı basket-faul istiyordu, Aklan'ın takım arkadaşlarıysa itiraz ediyordu.

Tartışma bir ara kavgaya dönüşecek gibi oldu, sesler yükseldi, itiş-kakış başladı. Kerim'le Su merakla izliyordu olanları.

“Faul. Faul. Ben faul yaptım.” Kolunu havaya kaldırıp konuşan Aklan'dı. Bir sessizlik oldu, ama kısa sürdü; kendi takım arkadaşları “Olur mu abi? Ne alakası var? Tek potada basket-faul diye birşey yok ki,” gibi şeyler söylemeye başladılar, ama eskisi kadar çıkmıyordu sesleri; karşı takımdakiler de “Dedik oğlum size faul diye,” diyor, maçı kazanmak üzere oldukları inancıyla sevinç gösterileri yapıyorlardı. İçlerinden biri hırslanıp topu Aklan'ın takım arkadaşlarından birisinin elinden sert bir hareketle aldı, kıza verdi. Bu yüzden yaşanan kısa bir elektriklenmeden sonra herkes sakinleşti, ampulün çevresine dağıldılar.

“Çift atış!” dedi kızın takımındakilerden biri.

“Tek ulan, yok artık!” diye bağırdı Aklan'ın arkadaşı.

Yeniden tartışmaya başladılar. Sonunda tek atış yapılmasına karar verildi. Su'yla Kerim ayağa kalkmıştı atışı daha iyi görebilmek için. Atışı yapacak olan kız gayet sakin görünüyordu. Topla birlikte atış çizgisine geldi, ayaklarının üstünde beden ağırlığını dengeledi, topu üç kez sektirdi, tuttu, potaya gözlerini dikti, nefes aldı, birazını verip durdu ve hafif yaylanarak atışını yaptı. Top çemberin tahtayla bitiştiği yere çarpıp havalandı – atış kaçmıştı. Ama kız kaşla göz arasında pota altına girdi, kendi ribaundunu aldı, zıplayıp potalı bir atış yaptı ve bu sefer sayı yapmayı başardı.

Akkanların takımı maçı kaybetmişti, ama az önceki kavga havası şimdi tamamen yok olmuştu – kaybedenler kazananları kutluyor, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Onlar gitmek için yavaş yavaş toparlanırken Kerim de Su'ya şimdi ne yapacaklarını sordu.

“Bunlar yemeğe filan giderse biz de takılalım. Evlere dağılacaklarsa biz de eve gideriz.”

Rüzgar çıkmıştı, yağmur yağdı yağacak gibiydi, genel eğilim daha fazla oyalanmadan eve gitmek yönündeydi - gruptakilerin birer ikişer çeşitli yönlerde dağıldığını gören Su'yla Kerim de evlerine dönmek ve akşam konuşmak üzere caddeye çıktılar. Onların oturduğu yerin karşısından maçı izlemiş olan uzun saçlı esmer kız da kalkıp uzaklaştı.

9.

H.S.'nin merkezine bomba atılmış gibiydi – herkeste olağanın üstünde bir telaş vardı, insanlar oradan oraya koşuyor, birbirleriyle ve telefonda yüksek sesle konuşuyor, tartışıyor ve masalarında çok acılmış izlenimi veren işler yapıyorlardı. Dev ekranlardaki görüntüler bile her zamankinden hızlı akıyordu sanki.

Kerim ile Su, Buzcam'ın işinin bitmesini bekliyorlardı uslu uslu. Toplantıya çağrılmıştı Buzcam, gideli iki saat olmuştu; H.S.'deki toplantıların hiç bu kadar uzun sürmediğini anlatmıştı Buzcam'ın masa komşusu.

Toplantıdan çıkıp çocukların yanına geldiğinde Buzcam çevresindeki fırtınadan hiç etkilenmemiş gibiydi – sakin sakin yürüyordu, kollarını sıvamış, ellerini pantolonunun cebine sokmuştu, hatta gülümsüyordu. Ama hüzünlü bir gülümsemeydi bu.

“Nasıl gidiyor bakalım işler?”

“Fena değil,” diye yanıtladı Su, “ama sizin işler biraz karışmış galiba?”

“Biraz öyle oldu, evet,” dedi Buzcam. “Zürafaları Lekeleme Komitesi en iyi adamlarımızdan ikisini ele geçirdi, o yüzden de çok önemli bir operasyonumuz büyük darbe aldı. Toparlarız, o sorun değil, ama bizim çocukları kurtarmak o kadar kolay olmayabilir.”

“Ele geçirdiklerine ne yapıyorlar? İşkence mi?” diye sordu Kerim, gözlerini aç-aç.

“Bazen,” dedi Buzcam, “bazen sadece korkuturlar, bazen tutsak almadan hemen öldürdükleri de olur.” Ciddi miydi, şaka mı yapıyordu, anlaşılmıyordu. “Biz işimize bakalım şimdi. Nedir vaziyet?”

“Önce biraz Aklan'ı tanıyalım, doğal ortamında nasıl yaşıyor görelim dedik,” diye söze başladı Su. “Çocuğu biraz tanımamız lazım ki ne yapacağımıza daha iyi karar verebilelim.”

“Evet, epey bir takipçilik yapmışsınız, taksi faturalarından anladığım kadarıyla,” dedi Buzcam gülerek.

“Çok mu binmişiz?” diye sordu Kerim endişeyle. “Mecbur kaldık, yoksa gidecekti.”

“Yoo, gayet iyi, bu işin kuralı bu,” dedi Buzcam, “ileride ehliyet aldığınızda araba veririz size, daha rahat olur.”

Su’yla Kerim bakiştılar – ikisinin de aklından James Bond’un süper becerikli arabalarının geçtiği belliydi.

“Bir kere annesiyle babasıyla arası iyi, onu öğrendik,” dedi Su, “bunu öğrenmenin faydası olacak bize, çünkü aralarını bozmak gerektiğini anladık.”

“Neden?”

“Yoksa,” diye söze girdi Kerim, “tek oğullarının istemediği birşeyi ona yaptırmaları zor.”

“Hmm. Başka?”

“Bir sevgilisi var,” dedi Su.

“Ondan çok emin değiliz ama,” diye itiraz edecek oldu Kerim.

“Ben eminim. Hatta kim olduğunu da biliyorum.” Kerim’in merakla ona baktığını görünce zevkle ekledi: “Basket oynarken tuttuğu kızı hatırlıyorsun herhalde? Ne koktuğunu da hatırlıyor musun? Jean-Paul Gaultier. Peki kim almıştı bu parfümden geçenlerde?”

“Aklan!” dedi Buzcam. İki çocuk da şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

“Tahmin ettim sadece,” dedi Buzcam.

“Arkadaşları Aklan’ı seviyor,” dedi Kerim, “lafını dinliyorlar. Akli başında bir çocuk. Dürüst de.”

“Hoş çocuk ayrıca,” dedi Su.

“Özel işleriniz bizi ilgilendirmez Su Hanım,” dedi Buzcam gülümseyerek.
“Peki nedir plan?”

“Okul müdüründen antetli mektup gidecek annesiyle babasına,” dedi Kerim.

“Hangi okul, müdürünün adı ne, antetli kağıdı nasıl bulacaksınız, adamın imzasını nasıl taklit edeceksiniz, Aklan’ın velisi annesi mi babası mı, adı ne?” diye motor gibi sıraladı soruları Buzcam.

Kerim’le Su bakiştılar. Su “Okuluna gider-“ diyecek oldu, ama Buzcam onu susturdu.

“O kadar zamanımız yok. Başınızın belaya girmesini istemem ayrıca. Neyse ki bu işlerin kolayı var. Sizi Gizmo dahimizle tanıştırayım,” dedi Buzcam, kol saatindeki düğmelerden bazılarına bastı, birisini yanına çağırđı.

Kısa boylu, asık suratlı, kırmızı saçları darmadağın, sürekli kendi kendine konuşan, cepleri şişkin biri geldi yanlarına; genç gösteriyordu, ama yaşını kestirmek zordu.

“İçaçı, bu Su’yla Kerim, süper-iletken projesinde benimle çalışıyorlar; çocuklar, bu İçaçı, Gizmo sihirbazı.”

“Sihirbazı değil, tanrısı,” diye düzeltti İçaçı ters ters.

“yle olsun,” dedi Buzcam. “Su’yla Kerim Gizmo’yu kullanmasını biliyor, ama bazı konularda yardıma ihtiyaçları var, aletin bütün olanaklarını bilmiyorlar henüz.”

“Aletin bütün olanaklarını ben de bilmiyorum henüz,” dedi İçaçı, “hiçbir zaman da bilemeyeceğim herhalde. Gizmo hep bir adım nde.” Sonra alçak sesle, “Hep nde, hep bir adım nde, hayret birşey,” diye kendi kendine söylendi. Bu işe fena halde canı sıkılmış gibiydi.

“Gizmo tanrısı olduğunuzu sanıyordum,” dedi Su. İçaçı’dan ve onun ters tavırlarından hiç hoşlanmamıştı.

“Hangi tanrı herşeyi bilebilir ki?”

“Neyse, neyse,” diye araya girdi Buzcam, “benim gitmem gerekiyor, İçaçı size ihtiyacınız olan herşeyi gösterir. Hadi bakalım, kolay gelsin.”

Üçü başbaşa kalınca İacı Kerim'e "Ne lazım?" diye sordu, Kerim de ona Aklan'ı ve ilk aşama eylemi olarak yapmayı düşündükleri şeyi anlattı. İacı kemerine takılı Gizmo'sunu çıkardı, çocuklardan da kendi Gizmo'larını çıkarmalarını istedi.

"Nedir çocuğun tam adı?"

Aklan Toker adını Gizmo'nun özel kalemikle hızlı hızlı havaya yazdı, ekranda belirenleri Su'yla Kerim'e gösterdi.

"Ana Bellek Taraması'na girip Aklan Toker yazdım, yüz binlerce şey çıktı gördüğünüz gibi. Hepsine bakmak günlerimizi alır. Ama bu bilgileri gruplandırmak ve elemek mümkün. Mesela siz okuluyla ve ailesiyle ilgileniyorsunuz değil mi?"

İacı gerçekten de Gizmo tanrısı gibiydi; onun elinde alet neredeyse titreşiyor, şarkı söylüyor, buz tüneline kıvrıla kıvrıla hızla ilerler gibi, istenen bilgileri neredeyse anında önüne çıkarıyordu. Beş dakika geçmeden Su'yla Kerim'in elinde, Aklan'ın annesine hitaben yazılmış, antetli, imzalı, nazik ama kesin ifadeli bir mektup vardı; dahası, okulun bulunduğu semtin postanesinin damgasını taşıyan bir zarfları da olmuştu. Mektupla zarf Baskı Merkezi'nde basılmış, yirmi yaşlarında bir çocuk da bunları İacı'ya getirmişti. Su'yla Kerim mektubun profesyonel görünümüne hayranlıkla bakakaldılar. Şöyle diyordu okul müdürü:

Sevgili Ayten Hanım,

Oğlunuz Aklan Toker'in, okulumuzun en değerli öğrencilerinden biri olması nedeniyle, böyle iyi bir evlat yetiştirdiğiniz için size bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten de Aklan, derslerdeki başarısı, ders dışı etkinliklere katılımı, arkadaşlarına örnek olan kişiliğiyle her zaman hatırlayacağımız ve arayacağımız bir öğrenci.

Size Aklan'da gördüğümüz özel bir yetenekten söz etmek için bir mektup kaleme almamı rica eden danışman hocası ve fizik hocasının bu ricasını yerine getirmekten de memnunluk duyuyorum. Aklan'ın fizik dersinden aldığı mükemmel notlar sizi şaşırtmamıştır elbette, ancak

Aklan'la yakından ilgilenen, ders dışında sohbetler yapan ve bilimsel bir projede onun yardımını almak isteyen hocası, Aklan'ın fiziğe olan olağanüstü yatkınlığından çok etkilenmiş durumda. Doktorasını Avrupa'nın en iyi üniversitelerinden birinden alan bu arkadaşımız, Aklan'ın fizik alanında yoğunlaşmasının çok iyi olacağını, bu alanda ders saatleri dışında kendisine yardım etmeye, yetenek ve becerilerini geliştirme konusunda destek vermeye hazır olduğunu, üniversite ve burs başvurularında da yardım edeceğini, Aklan'ın dünya çapında bir fizikçi olacağından kuşku duymadığını size iletmemi istedi.

Ben de okul yönetim kurulu tarafından, Aklan'ı bu konuda mümkün olan her şekilde destekleyeceğimizi size iletmeye yetkili kıldım. Önümüzdeki üç yıllık dönemde sizin de yardımınızla yapabileceğimiz çok şey var. Aklan çeşitli alanlarda yetenekleri olan bir çocuk; bu aşamada ona en gerekli olan şey, doğru yönlendirilmek. Umarım bu konudaki heyecanımı siz de paylaşıyorsunuzdur.

Benimle görüşmek isterseniz aşağıdaki numaradan arayabilirsiniz. Asım Bey'e de selamlarımı iletirseniz sevinirim.

Saygıyla,

Emin İncesu

"Çok güzel oldu, değil mi?" dedi Kerim. "Biraz uzun ama...."

"Evet de, birşeyi düşünmedik. Ayten Hanım okul müdürünü aradığında ne olacak?" diye sordu Su.

"Acele etme, dur iki dakika, acele yok," diye söylendi İçaçı. Gizmo'suyla birşeyler yapıyordu. "Aklanların evinden müdürün numarası arandığında sizin Gizmo'nuza bağlanmasını sağlayalım önce. Hatta iş ve cep telefonları için de aynı şeyi yapalım." İki elini de seri bir şekilde kullanıyor, bazen ekranın bir yerlerine

basıyor, bazense kalemiyle havaya birşeyler yazıyordu. “Güzel. Sonra müdürün ses kaydını bizim arşive bir soralım... Yokmuş. Hemen aratıp bir konuşma örneği kaydettirelim, oradan filtre yaptırırız... Şimdi şöyle olacak, Aklan’ın annesi ya da babası müdürü aradığında devreye girecek bir ses filtresi yollayacağım sizin Gizmo’nuza, siz normal konuşacaksınız, filtre sesinizi karşı tarafa Emin İncesu konuşuyormuş gibi iletcek.”

“Bunu gerçekten yapabiliyor mu?” dedi Kerim şaşkınlıkla.

İçaçı omuz silkti. “Bu ne ki. Size asıl lazım olan, evde konuşulanları dinlemek. Aklan’ın da, annesiyle babasının da cep telefonu var, bu çok işimize yarayacak.” İçaçı kendini kaptırmış, sanatını döktürüyordu. “GSM operatörüne bir program yolluyorum şimdi, gizli, üç telefonu da açıkken mikrofon haline getiriyor bu program, üstelik faturada gözüküyor, GSM operatörünün cebinden çıkıyor. Bağlantısını da sizin Gizmo’lara yapalım. Artık telefonda konuşmalar bile telefonun olduğu yerdeki konuşmaları dinleyebileceksiniz.”

“Mektup ellerine geçtiğinde ne yapmaya karar verdiklerini bileceğiz yani?” dedi Kerim.

“Sen görüldüğün kadar salak değilsin galiba,” diye tersledi onu İçaçı. Kerim’le Su bakiştılar.

“Mektubu hemen posta kutusuna bırakalım,” dedi Su, “akşam dinleriz. Peki birşey sormamız gerekirse sana nasıl ulaşacağız?” Ama İçaçı uzaklaşmaya başlamıştı bile.

“Gizmo’dan herhalde, allah allah. Kullanın aleti biraz. Boşuna mı verdiler? Nedir bu yeni neslin hali?”

* * *

O akşam Kerim, Su ve ailesiyle akşam yemeği yedi. Su’nun annesiyle babası Kerim’den çok hoşlanmıştı, “çok efendi çocuk” demişti Sinan Bey Nur Hanım’a, Nur

Hanım da “Yazıktır ona,” diye üzölmüştü. Nil yemek boyunca Su’yla uğraştı, Kerim’e Su’yla ilgili hikayeler anlatıp durdu. Su ablasına çok sinirlendi, ama nedense fazla karşılık vermedi. Yemek bitince iki arkadaş “ders çalışmak için” Su’nun odasına kapandı.

Su’nun Gizmo’sunu ayarlamaları ve Aklanların evinde konuşulanları dinlemeye başlamaları için biraz uğraşmaları gerekti, ama sonunda bağlantıyı kurmayı başardılar. “Allah bize ne kadar akıllı bir çocuk vermiş, ne mutlu bize,” diyordu Ayten Hanım.

“Bak, mektup etkisini göstermeye başlamış,” diye sevindi Kerim.

“İdil Hanım da biliyor mu bu mektubu?” diye sordu Aklan’ın babası.

“Nereden bilsin?” dedi Su.

“Nerden bilecek canım,” dedi Ayten Hanım, “ama yarın derse giderken götür de göster Aklancım, çok sevinir kadıncağz.”

“Utanırım ben, götüremem,” dedi Aklan, “Hem haberi vardır, zaten o vermiştir adımı.”

“Kime verecek? Fizik hocasına mı?” Kerim’in kafası karışmıştı.

“Amerika’da mıymış bu cemiyetin merkezi?” diye sordu Asım Bey.

“Ne cemiyeti ya?” dedi Su.

“Kanada’da,” dedi Aklan, “internetten baktım, Glenn Gould’un büyük bir başışıyla kurulmuş, başta Kanada Piyanistler Akademisi’ymiş adı, sonra Gould ölünce onun vasiyetine uyarak Uluslararası Genç Piyanistler Cemiyeti adını almış.”

“Neler oluyor?” dedi Kerim.

“Galiba bir mektup daha var,” dedi Su.

“Başvuracak mısın peki o söyledikleri bursa?” dedi Ayten Hanım.

“Bir de burs mu veriyorlarmış?” dedi Su.

“Daha erken onun için,” dedi Aklan. “Bursun şartnamesini indirdim, önce resmi bir konservatuara gitmem gerekiyormuş. Sınavı kazanırsam başvururum işte.”

“Kazanır benim oğlum, niye kazanamayacakmış,” dedi Ayten Hanım.

“Senin şu elden düşme piyanoyu da bir ara değiştirelim,” dedi Asım Bey.

“Bu işte bir iş var,” dedi Su, çok sinirlenmişti. “Bizim mektup tamamen gümbürtüye gitmiş, baksana.”

“Evet, varsa yoksa piyano,” dedi Kerim. “Müdürün mektubundan söz etmediler bile. Dur ben şu cemiyeti Gizmo’ya bir sorayım.”

Akkanların evinden televizyon sesleri gelmeye başlamıştı. Su Akkan’ın cep telefonuna bağlandı, oradan da caza benzer müzik sesleri geldiğini duydu.

“Akkan odasına gitti herhalde, öbürleri de film açmış,” dedi.

Kerim Gizmo’nun verdiği bilgileri okuyordu.

“İnternetteki site çok güzel,” dedi, “ama garip bir durum var.” Sustu.

“Ee?” dedi Su, Kerim’den ses çıkmayınca. “Söylesene! Delirtme adamı.”

“Site bugün kurulmuş,” dedi Akkan.

“Nasıl yani?”

“Yani adres de bugün alınmış, sayfalar da ilk kez bugün yüklenmiş,” dedi Kerim, “ayrıca böyle bir cemiyetin kaydına da rastlayamadı Gizmo.”

Su’yla Kerim bir an baktı.

“Zürafaları Lekeleme Komitesi!” dedi Su hırsla.

“Bence de onların işi bu,” dedi Kerim. “Bizim mektubumuza karşı bir mektup da onlar yazmış.”

“Nereden biliyorlar bizim yazdığımız mektubu peki?” diye sordu Su. “Ya bizi takip ediyorlar, ya da...”

“Sırf takip etseler mektupta ne yazdığını bilemezlerdi ama,” dedi Kerim.

“Acaba Gizmo’larımıza girmiş olabilirler mi?” dedi Su.

“Belki bizim Akkanları izlediğimiz gibi onlar da bizi izliyordur,” dedi Kerim, “cepten ya da Gizmo’dan. İçaçı’ya soralım mı?”

“Sor bakalım bir,” dedi Su.

Kerim İaı’ya Gizmo’dan ulaştı ve dertlerini kısaca anlattı.

“Olmaz öyle şey, mümkün değil, yapamazlar,” yanıtı geldi İaı’dan.

“Gizmo’nun güvenlik önlemlerini ben bile aşamam.”

“Öyleyse nasıl oluyor peki?” diye söylendi Su. “Yakınımızda bir casus var demek ki.”

“Yaptıklarımızı izleyip karşı tarafa gizlice bilgi mi veriyor diyorsun?” dedi Kerim, onun da içine bir kurt düşmüştü.

“Nasıl gidiyor bakalım?” diyerek kapıdan başını uzattı Nur Hanım tam o sırada. Su’yla Kerim yine bakıştı – sessiz bakışlarla anlaşma işini hızla ilerletiyorlardı.

“İyi gidiyor Nur, biraz meşgulüz, kusura bakmazsanız –“

“Tamam tamam, çıktım,” dedi Su’nun annesi, ama gözü Gizmo’ya takılmıştı.

“Bu nedir? Yeni bilgisayarlardan mı?”

“Bırakır mısın onu!” diye çıkıştı Su, annesinin elini uzattığı Gizmo’yu çekerek.

“Ne var canım, yemedik,” dedi annesi; bu tepkiden alınmış gibiydi biraz.

“Nil’den beter oldun,” diye çıkışmayı sürdürdü Su, “allah bilir ben yokken odamı da karıştırıyorsundur.”

“Aa, ne ayıp şey,” dedi Nur Hanım, “sen şaşırdın galiba. Hadi gidiyorum ben.”

Su’nun annesi çıkınca, “Biraz abartmadın mı?” dedi Kerim Su’ya.

“Ya casus oysa? Ne biliyorsun?” dedi Su.

“Değildir herhalde. Ama ortalık yerde konuştuklarımıza dikkat etsek iyi olur bence. Buzcam haklıymış, yerin kulağı varmış gerçekten.”

“Ben yine de emin değilim. Neyse. Şimdi ne yapacağız peki? Bence Ayten Hanım okul müdürünü hayatta aramaz.”

“Öyleyse müdür onu arasın,” dedi Kerim.

“Ne diyeceğiz? Piyanistler Cemiyeti’ni boşverin, Fizikçiler Derneği’ne bakın mı?”

“Aslında başka bir problemimiz daha var,” dedi Kerim, “mektupta yazdıklarımızı kabul ettiler diyelim, fizik hocasının Aklan’a okuldan sonra ders vermesini, birlikte proje geliştirmelerini filan nasıl sağlayacağız?”

Su biraz düşündü. “Baştan pek iyi düşünmedik galiba. Bu iş sandığımızdan zor olacak.”

“Belki H.S.’den yardım alıp adama Aklan’ın kaleminden çıkma bir fizik makalesi yollayabiliriz, ama bu sefer de Aklan cephesinde çuvalayacağız, yazmadığı bir makaleyi ona nasıl kabul ettiririz ki?”

“Başka bir yol bulmamız lazım, hem de hemen,” dedi Su, yerinden kalkıp. “Kola istiyor musun?”

“Hayır, sağol,” dedi Kerim. “Ben zaten yavaş yavaş gideyim. Geç oluyor.”

“İyi valla, başımız sıkışınca Kerim Bey toz olsun. Şu meseleyi bir halledelim önce.”

“Tamam canım, ne bağıryorsun, hemen gideceğim demedim ki.”

“Otur oturduğun yerde, geliyorum ben şimdi,” diyerek odadan çıktı Su. Döndüğünde elinde iki bardak buzlu, limon dilimli kola vardı. Kapıyı ayağıyla kapayıp bardaklardan birini Kerim’e verdi; limona ters ters baktığını görünce de parmaklarını daldırıp limon dilimini aldı ve ağzına attı.

“Nooldu, tiksindin mi?” diye sordu sonra.

“Yoo, niye tiksineyim,” dedi Kerim.

“Parmağımı kolana soktum diye. Suratının haline bak. Ağzına koymayacak mısın şimdi kolayı yani?”

“Koyarım.”

“Parmaklarımı koyar mısın peki? Aç bakayım ağzını.” Su sağ elinin işaret ve orta parmağının ucunu Kerim’in ağzına soktu. Kerim ağzını kapadı.

“Isırmak yok ama! Dilini tutayım mı?”

“Çerez isteyen?” Su’nun annesi elinde bir tabak kuruyemişle odaya girince Su’yla göz göze geldi; Kerim’in arkası dönüktü kapıya.

“Yok, sana bıyık yakışmaz,” dedi Su Kerim’e, elini çekerek. “Nurcum, başkasının odasına girerken ne yapıyorduk? Kapıyı çalıyorduk değil mi canım?” diye annesini azarladı sonra.

“Sana da yaranılmıyor,” dedi annesi. “Bırakıp çıkıyorum işte. Kerim, meyve ister misin? Sen bu yabaniye bakma.”

“Sağolun Nur Teyze, ben de gidecektim zaten, merak eder bizimkiler.”

“İşimiz vardı daha?” diye itiraz etti Su, bıyık altından gülerek.

“Sonra devam ederiz, zaten öbür gün fizik var, çalışmam lazım,” dedi Kerim.

“Takıldığın bir yer olursa sor,” dedi Su, “fiziğim iyidir.”

10.

Su'yla Kerim'in Aklan Toker projesinde çalışmaya başlamalarının üstünden bir ay geçmiş, Kasım'ın son günleriyle birlikte dersler ağırlaşmış, sınavlar da birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Kerim bu durumdan daha fazla rahatsız oluyor gibiydi; ama Su kendini Proje'ye o kadar kaptırmıştı ki Kerim da ister istemez bu heyecanı paylaşıyordu. Aklan'ın konservatuvar sınavına çok zaman kalmamıştı, oysa bu bir ay içinde arpa boyundan fazla yol almış sayılmazlardı.

Su'nun Kerimlere gittiği bir haftasonu iki arkadaş, Aklan'ın piyano hocası üzerine yoğunlaşmanın işe yarayabileceğine karar verdiler. Sınava bir buçuk ay kala hocasından olursa Aklan gerektiği gibi hazırlanamaz, buna moral bozukluğu da eklenince sınavda büyük olasılıkla başarısız olurdu. Su'yla Kerim, daha sonra bu hamleyi destekleyecek başka önlemler de almayı kararlaştırdılar.

Aklan'ın piyano hocası İdil Hanım'ı, öğrencisine ders vermekten alıkoyacak iyi bir neden bulmaları gerekiyordu öncelikle. Su, Gizmo'sunda kadınla ilgili özel bilgilere ulaşmaya çalışıyordu; Kerim'se piyanistlerde görülen ruhsal ve fiziksel hastalıklar üstüne bir araştırma yapmaya koyulmuştu. Kerim'in küçük ama aydınlık odasında çalışıyorlardı; Kerim pencerenin önündeki masadaydı, Su'ysa bağdaş kurup yatağa oturmuş, sırtını duvara vermiş, bir yandan radyoda çalan şarkıyı mırıldanıyor, bir yandan da İdil Hanım'la ilgili, işe yarayabilecek bilgileri Gizmo'da açtığı dosyaya kaydediyordu. Bir ara Kerim'in annanesi Binnaz Hanım içeri girip Kerim'e bir mektup verdi, acıkıp acıkmadıklarını sordu.

"Ben pek aç değilim annane," dedi Kerim.

"E bir misafirine sor önce yavrucum, belki o acıkmıştır, ayıp değil mi?" dedi Binnaz Hanım.

"Yok teyzecim sağolun, ben de acıkmadım daha," dedi Su, "siz zahmet etmeyin hem."

“Olur mu canım, ne zahmeti. Pilavı yaptım, istediğiniz zaman söyleyin köfte kızartacağım, barbunya var, yoğurt var, işte allah ne verdiyse.”

“Daha ne versin teyzecim, sağolun,” dedi Su. Kerim onun bu nazik hallerini şaşkınlıkla izlemekten mektubu açamamıştı. Annane çıkınca Su hemen Kerim’e sataştı:

“Ne bakıyorsun öyle? Açıkta birşey mi gördün?”

“Sizinkilere hep aksileniyorsun da, böyle yumuşak yumuşak konuşunca garibime gitti.”

“Orası ev, burası misafirlik. Kimden gelmiş mektup? Almanya’daki sevgilinden mi?”

“Almanya’da sevgilim yok ki benim,” dedi Kerim.

“Ee, kimdenmiş? Okusana?” diye üsteledi Su meraklı meraklı.

Tek sayfalık mektubu içinden okudu Kerim, sonra çevirip kağıdın arkasına baktı, zarfı eline aldı yeniden – üstünde pul yoktu, birisi posta kutusuna atmış olmalıydı.

“Sen mi yazdın bunu?” diye sordu Su’ya.

“Ben mi? Mektup mu? Niye?”

“Senin yazına benzemiyor zaten.”

“Ver şunu.” Su mektubu Kerim’in elinden alıp okumaya başladı:

Seni her gördüğümde vapurdan atılan simit parçasını kapmış bir martı gibi hissediyorum kendimi. Sen sokakta yürürken peşinden gitmek, oturduğun yerin yakınına oturup seni izlemek, neler söylediğini, nelere güldüğünü tahmin etmeye çalışmak yeni edindiğim bir alışkanlık. Giderek daha çok dolduruyorsun içimi, ormana yayılan gece gibi, yağmurda yürümek gibi, uykulu bir okyanus gibi, baharın giydirdiği bir dağ gibi.

“Ay ay, şair hayranı varmış arkadaşımızın. Nasıl ben yazdım zannedersin, yuh yani.”

“Ne bileyim, elden geldiğini görünce...” Kerim’in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Uykulu bir okyanus gibi, baharın giydirdiği dağ gibi,” diye şarkı söylemeye ve odanın içinde dans etmeye başladı Su.

Kerim ona kulak asmamaya karar verip biraz konuyu geçiştirmek için, biraz da görevleri konusunda telaşlanmaya başladığı için Gizmo’suna gömüldü. Piyanistlerin sık yakalandığı sakatlıklara bakıyordu ki Gizmo’dan bir ses yükseldi:

“Kerim boşuna uğraşıyorsun, aradığın türden bir sakatlık yok tıp literatüründe.”

İki arkadaş neredeyse korkuyla birbirlerine baktılar. Gizmo’ların konuşabildiğini kimse söylememişti onlara. İşin daha da ilginç, Kerim’in Gizmo’sunun, sahibinin ne bulmaya çalıştığını biliyormuş gibi konuşmasıydı.

“Ama bu demek değil ki inandırıcı bir hastalık uyduramayacağız,” diye devam etti Gizmo. Ona bakılacak olursa bulmaları gereken şey, Aklan’dan İdil Hanım’a bulaşacak bir virüstü; bu virüs eldeki sinirlere yerleşiyor ve kalıcı tahribat yaratıyordu, tedavisi henüz bulunamamıştı ve özellikle piyanistler, sekreterler ve dizgiciler arasında yaygın olarak görülüyordu son zamanlarda. Ağrısı hafifletilebiliyordu, ama bu uydurma hastalığa yakalanan kişinin ellerini mutlaka dinlendirmesi, yorucu işleri bırakması gerekiyordu. Gizmo bu hastalığa “tournevis sendromu” adını vermeyi önerdi - “tournevis” Fransızcada “tornavida” anlamına geliyordu, bu da hastalığın verdiği acıyı çok iyi tanımlıyordu.

“İyi de Aklan’da bu hastalığın olduğuna kadını nasıl inandıracacağız?” diye sordu Su. Kendi Gizmo’su ona yanıt verdi:

“Aklan’ın elleriyle ilgili bazı bilgilere sahip olsanız ve bunlar hastalığın belirtileriyle uyuşsa nasıl olur? İdil Hanım’ın kulağına gitse bunlar? Yoksa sizin için fazla karışık bir plan mı bu?”

Gizmo’nun bu alaycı sözlerine bozulan Su aleti kapattı, ama Kerim’in aklına yatmıştı bu fikir.

* * *

Ertesi gün, kışın geldiğini iyiden iyiye hissettiren soğuk, karanlık, yağışlı bir Pazar günüydü; yine haftasonu bitmişti ve bütün bunlar birleşince Su'yla Kerim'in keyfi iyice kaçmıştı. Sabah ikisi de yataktan bir türlü çıkmadı; çıkınca kahvaltıda doğru dürüst birşey yiyemediler. İkisinin de hiçbir şey yapası yoktu, ama işe koyulmaları gerekiyordu.

Gizmo'nun verdiği bilgilere göre İdil Hanım şehrin pahalı semtlerinden birinde yaşıyordu ve evinin yakınlarındaki Vivace adlı bir kafeye hemen her akşamüstü bir "cafe latte" içmek için uğruyordu.

"'Cafe latte' ne demek?" diye sordu Kerim.

"Siz köyden geleli kaç gün oldu?" dedi Su, sonra böyle dediği için utanıp açıklamaya girişti.

"Niye sütlü kahve demiyorlar peki?" diye sordu Kerim, açıklamadan tatmin olmamıştı.

"Sütlü kahve başka şey çünkü tatlım," dedi Su.

"Niye, annanem bana yapıyor işte, süte Türk kahvesi koyuyor, çok da şahane oluyor."

"Tamam, annanelerin yapıp çocukların içtiğine sütlü kahve denir, bu başka."

"Konuyu dağıtmasak," diye lafa karıştı Su'nun Gizmo'su.

"At sahibine göre kişnermiş!" dedi Kerim, Su'nun Gizmo'su Su kadar sivri dilli olmaya başlamıştı.

"O ne demek?" diye sordu Su, kaşlarını kaldırarak.

"Hiç," dedi Kerim, "dedem söyler hep."

Bir saat kadar sonra Su'yla Kerim, Vivace'nin önündeydi. Şık bir kafeydi burası, içerisi de oldukça kalabalıktı, ama İdil Hanım yoktu.

"Girecek miyiz?" diye sordu Kerim.

"Bence girmeyelim," dedi Su, "kadın gelip yan masamıza oturmazsa planımız suya düşer. Bekleyelim, o gelip otursun, biz de onun yan masasına otururuz."

"Ya masa bulamazsak?" dedi Kerim. "Hem yağmur da yağıyor, ıslanacağız."

"Erimezsin, merak etme," dedi Su.

Yine de kapalı bir ayakkabı dükkanının tentesinin altına sığındılar; bir yandan ayakkabılar hakkında konuşuyormuş gibi yapıyor, bir yandan da kafenin kapısını gözleyip İdil Hanım'ın gelmesini bekliyorlardı. İyice üşümeye başlamışlardı ve ikisinin de çok çışı gelmişti ki kadın gözüktü - uzun boylu, zarif görünümlü, çok dik yürüyen biriydi İdil Hanım. Tabanı neredeyse düz ayakkabılar giymişti, elinde kırmızı, büyük bir şemsiye vardı; kafenin camından içeri baktı, şemsiyesini kapadı, hafifçe silkeleyip içeri girdi. Çok geçmeden Su'yla Kerim de peşinden girdiler.

Oldukça geniş bir yerdi burası - girişte sağda bar vardı, duvar kenarlarına eski koltuklar ve ufak sehpa konmuştu, ortadaki alandaysa ufak, yuvarlak masalar ve ahşap iskemleler vardı. Uzaktaki köşeye camlı bir bölme yapılmıştı, bölmenin içinde genç bir kadın DJ'lik yapıyordu, daha çok caz ve klasik müzik çalıyor, araya rock klasikleri katıyordu.

İdil Hanım duvar kenarındaki kadife kaplı koltuklardan birine oturmuştu; çocukların şansına, oturma grubundaki diğer koltuklar boştu. Su'yla Kerim oraya yöneldiler.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu Kerim.

İdil Hanım okuduğu dergiden başını kaldırıp onlara baktı, gülümsedi ve eliyle "buyrun" işareti yaptı. Henüz yerleşmişlerdi ki elinde mönülerle bir garson çıkageldi. Kerim mönüyü almadı, "Ben ne istediğimi biliyorum," dedi, "bir cafe latte lütfen."

Su gülmemek için burnunu mnye gömdü, sonra bir dilim tiramisu, bir de kola istedi.

Siparişleri geldikten sonra Su konuya girdi.

“Yaa, Aklan’a da öyle olmuş işte.”

“Ne olmuş?” diye sordu Kerim, yan gözle de İdil Hanım’a bakıyordu, konuştuklarını dinliyor mu diye. Kadın ikinci dergiye geçmiş, merakla okuyor gibiydi.

“Hastalık kapmış, haberin yok mu?”

“Yoo?”

“ok ciddiymiş. Elleri sakat kalabilirmiş bu virüs yüzünden. Belki hiç piyano alamayacakmış artık.”

“Aaa, gerçekten mi?” diye sordu Kerim, çok kötü bir oyuncuydu. “Nasıl bir hastalık mış bu?”

“Tournevis sendromu. Bir virüs gelip elindeki sinirlere yerleşiyor, el kasların alıştıa da yayılıyor, bir süre sonra hiçbir iş yapamaz oluyorsun. Çok da acı veriyormuş. Piyanist hastalığı diyorlar zaten.”

“Bulaşıcı mıymış peki?”

“ok. Temasla geçiyormuş. Aynı piyanoyu alıyorsan mesela. Tedavisi de yokmuş. Dinlenmek lazımmış  dört ay.”

“E Aklan ne yapacak peki? Yazık ocuğa,” dedi Kerim.

“Yazık tabii. Hiçbir Şey almadan dinlendirecek ellerini, ne yapsın.”

İdil Hanım, “piyanist hastalığı” lafını duyduğunda bırakmıştı elindeki dergiyi.

“Pardon, lafınızı bölüyorum ama,” diye söze girdi, “söylediklerinize istemedenden kulak misafiri oldum. Bir tanıdığımın oğlunun adı da Aklan, o da piyano çalıyor, aynı Aklan mı acaba? Soyadı Toker.”

“Aa, evet,” diye atıldı Su.

“Hay allah,” dedi İdil Hanım, “ne zaman çıkmış bu hastalık? Ben daha geçen hafta gördüm, birşeyi yoktu.”

“Çok yeni,” dedi Su. “Dün doktor söylemiş, ama ailesi gizli tutuyor, Aklan çok üzüldü, bir de etraftakiler moralini bozmasın diye.”

“Tabii, çok doğru,” dedi İdil Hanım. “Belirtileri neymiş bu hastalığın, biliyor musunuz?” diye ekledi, huzursuzca ellerine bakarak.

“Dışarıdan çok belli olmuyormuş,” dedi Su, “önce ağrımaya başlıyormuş, özellikle de eklemler, sonra parmaklar kasılıp kalıyormuş eller çok çalışınca. Aklan çorba içerken kaşık tutan eli öylece kasılı kalmış, iki saat açılmamış. Onun üzerine doktora gitmişler zaten. El titremesi başlıyormuş sonra, bir de tırnak dipleri kıpkırmızı oluyormuş.”

Bu son bilgiyi Gizmo vermişti onlara – Aklan bir hafta kadar önce elini araba kapısına sıkıştırmış, tırnaklarının altına kan oturmuştu. İdil Hanım’ın bunu ders sırasında görmemiş olması olanaksızdı.

“Vah vah vah,” dedi İdil Hanım. “Neydi adı?”

“Tournevis sendromu. Bu aralar çok yaygınmış,” dedi Su.

“Siz de piyano çalışıyorsunuz galiba,” dedi Kerim bilgiç bilgiç.

“Ben mi? Yoo, hayır,” dedi İdil Hanım. Düşünceli görünüyordu. Hesabı istedi, çocuklara iyi günler diledi, sonra da kalkıp gitti. Cafe latte’sini bitirmemişti.

11.

“İdil Hanım?”

“Efendim?”

“Piyanist İdil Morat mı?”

“Evet?”

İdil Hanım her ne kadar bir zamanlar ünlü bir konser piyanisti idiyse de yıllardır konser vermiyordu ve tanımadığı insanların, örneğin şimdi olduğu gibi dolmuşta giderken kendisini tanıyıp konuşmaya başlamalarını yadırgıyordu.

“Ben Muzaffer Taylan,” dedi yanında oturan genç adam, “nörolog doktor Muzaffer Taylan. Kusura bakmayın rahatsız ettiğim için, ama büyük bir hayranınız olduğumu söylemek istedim. Daha dün akşam yeniden dinledim Satie yorumunuzu, üç CD arka arkaya. Sizin gibisi gelmedi.”

“İltifat ediyorsunuz.”

“Siz her türlü iltifatın ötesindesiniz.”

“Çok nazıksınız,” dedi İdil Hanım gülümseyerek. Bu genç adamdan hoşlanmıştı.

“Müzikle yakından ilgilisiniz galiba?”

“Yalnızca dinleyici olarak,” dedi Muzaffer Bey. “Ama işimde de büyük yararını görmüşümdür.”

“Nasıl?”

“Belli hastalıklara belli müziklerin iyi geldiğini düşünüyorum. Biliyorsunuz sinir sistemiyle ilgili hastalıkların tedavisinde müzik eski çağlardan beri kullanılır.”

“Evet, tabii,” dedi İdil Hanım, sonra birşey soracak gibi oldu, ama duraladı.

“Afedersiniz, adınızı unuttum ben.”

“Muzaffer. Muzaffer Taylan.”

“Evet, Muzaffer Bey, birşey danışabilir miyim size?”

“Lütfen, buyurun.”

“Son zamanlarda bir piyanist hastalığı çıkmış ortaya, bulaşıcı, ne yapmak lazım acaba önlem olarak?”

“Piyanist hastalığı mı?” dedi Muzaffer Bey, “duymadım hiç. Tıbbi adını biliyor musunuz?”

“Tournevis sendromu diyorlar galiba.”

“Öyle bir hastalık duymadım ben. Siz nereden duydunuz? Gazetelerden filan mı? Ne yazdıklarını hiç bilmiyor bizim gazetecilerimiz.”

“Hayır, bir piyano öğrencimin arkadaşları anlattı az önce, öğrencim yakalanmış. Çok da bulaşıcıymış, bana da geçmiş midir diye endişeleniyordum ki siz çıktınız karşıma, ne şans. Rica etsem bana bir randevu verebilir misiniz, muayene olmak istiyorum,” dedi İdil Hanım heyecanla.

“Elbette, benim için bir şeref olur, ama inanın öyle bir hastalık yok. Zaten nörolojik hastalıkların pek azı bulaşıcıdır. Kendinizi boş yere üzmeyin. Çocukların lafına inanıp bozmayın moralinizi. Bir doktor olarak söylüyorum bunu. Öğrencinize ne olmuş peki?”

“Bilmiyorum, ben şahsen görmedim. Ama arkadaşlarının anlattığına göre parmakları kasılıp kalıyormuş, tırnak diplerinde yaralar çıkmış, ben de gördüm o yaraları aslında, ama bir kasılma yoktu, gayet güzel çalışıyordu, çok yetenekli çocuktur, üzüldüm başına gelenler için. Biraz da evhamlıyım ben, bulaştı diye çok korktum açıkçası.”

“Üzülmeyin hiç,” dedi Muzaffer Bey, “içiniz rahat olsun, böyle bir hastalık yok, olsa da bulaşıcı olamaz. Çocuklar işletmiş sizi. Öğrencinizi arayıp sorun, göreceksiniz. Televizyondan öğreniyorlar böyle şeyleri hep.”

“Öyle mi diyorsunuz?” dedi İdil Hanım. Epeyce rahatlamış olduğu belliydi.

“Kesinlikle. Elini bir yere sıkıştırmıştır en fazla. Böyle saçma bir hastalık olamaz. Merak etmeyin.”

“Ah, sizinle karşılaştığım çok iyi oldu,” dedi İdil Hanım. “Zaten evhamlı bir insanım, bir de ellerle ilgili birşey oldu mu iyice aklım başımdan gidiyor. Ben ileride ineceğim, çok teşekkür ederim beni rahatlattığınız için.”

“Rica ederim,” dedi Muzaffer Bey. Cebinden bir kartvizit çıkarıp İdil Hanım’a uzattı. “Başka bir sorunuz olursa lütfen beni arayın. Yardımcı olmama izin verirseniz çok sevinirim.”

“Çok sağolun. Hoşçakalın,” dedi İdil Hanım inerken.

O indikten ve dolmuş yeniden hareket ettikten sonra Muzaffer Bey, öbür yanında oturan uzun saçlı kıza döndü.

“Nasıldım?”

“Çok iyiydin,” dedi Dikburun. “Maşet bu işe çok sevinecek. ‘Muzaffer Taylan’ biraz demode bir ad değil mi?”

“Bilmem,” dedi Muzaffer Bey, “ne fark eder ayrıca? Tonguç Berkcan deseydim daha mı iyiydi? Muzaffer Taylan. İnsana güven veriyor.”

“Orası da öyle,” dedi Dikburun. “Az uydurukçu değilsin. Bir de çocuklara laf ediyorsun utanmadan!”

“Çoluk çocuğun eline düştü bu iş, ben en çok ona bozuluyorum,” dedi Muzaffer Bey. “Nedir bu memleketin hali?”

12.

“Bu iş böyle olmayacak,” dedi Su Kerim’e. Su’nun evinde ders çalışıyorlardı, biraz ara verip mutfakta birşeyler atıştırmaya karar vermişlerdi. Nil ve erkek arkadaşı Burak da evdeydi – anne-babaları bir yemeğe davetliydi, geç geleceklerdi, ev onlara kalmıştı.

“Zaman geçiyor, hala bir bok becerebilmiş değiliz.” Su’nun başında beyaz, çan biçimli bir şapka vardı, önden çıkan kakülleriyle tüm sinirliliğine rağmen sevimli görünüyordu.

“Yarın Buzcam’a ne diyeceğiz?” diye sordu Kerim. Klugele gidip rapor vermeleri ve bir toplantıya katılmaları gerekiyordu, ancak verecek bir raporları yoktu. Aklan’ın hocasını korkutup kaçırma girişimleri sonuçsuz kalmıştı; tam da başardıklarını düşünürken İdil Hanım’ın derse gitmesiyle büyük bir düş kırıklığına uğramışlardı. Gizmo aracılığıyla Aklan’la İdil Hanım arasında geçen konuşmayı dinlemişler, dolmuşta olanları öğrenmişlerdi. Aklan, İdil Hanım’ın anlattığı hastalık hikayesinden hiçbir şey anlamamış, hangi arkadaşlarından söz ettiğini de çıkaramamıştı. Kerim Gizmo’unda Muzaffer Taylan’ı araştırmış ve öyle bir doktorun olmadığını öğrenmişti. Hiç şaşırmamışlardı buna – belli ki Zürafaları Lekeleme Komitesi bir kez daha onlardan üstün çıkmıştı.

“Böyle dolaylı yolları bırakalım, kafadan girelim olaya bence,” dedi Su, buzdolabından iki şişe çıkardıktan sonra kapısını hızla kapatarak.

“Ben bira içmesem,” dedi Kerim.

“Neden? Seni sarhoş ederim, hain emellerime alet olursun diye mi?” Türk filmlerindeki kötü adamların attığı türden bir kahkaha attı Su.

“Ne emeli?” diye sordu Kerim.

“Tecavüz filan,” dedi Su, birayı yine de Kerim’e uzatarak. O sırada Burak girdi içeri.

“Bak bak. Anne-babayı evden yollamış genç kızımız, sevgilisini eve atmış, alem yapıyor. Eh maşallah yani.”

“Niil!” diye seslendi Su. “Şu sevgilini al buradan, yoksa dul kalacaksın.”
Sonra Burak’a döndü. “Hem sen ne anlarsın alemden? Hayatta bir aleme katılmışlığın mı var?”

“Sen portakalda vitaminken biz *Şamdan* dergisine poz veriyorduk kızım,” dedi Burak.

“Nil Burak ikilisi olarak mı?” diyerek Burak’ı itekledi Su.

“Aa, öyle bir şarkıcı vardı değil mi?” dedi Burak.

“Ne alacaksan al da git, birşey konuşuyoruz burada!” diye çıkıştı Su.

“Niil!” diye bu kez Burak seslendi içeri. “Acıktın mı? Sana tost yapayım mı?”

“Gitsene oğlum şuradan!” dedi Su sinirle. “Bak valla bir kaza çıkacak elimden.”

“Tamam tamam, ağlama,” dedi Burak, “ama içkiye alışmayın, benden abi nasihati.” Buzdolabından votka ve portakal suyu şişelerini alıp bardak aramaya başladı. “Kerim, bak kız arkadaşına biraz göz kulak ol, ayyaş olup çıkacak,” dedi.

“Biz sevgili değiliz,” dedi Kerim. Burak bunu duyunca güldü.

“Öyle mi Su Hanım? Hem alemlerin kızımanız, hem de bir sevgiliniz bile yok demek?”

Su mutfak masasında duran teneke bisküvi kutusunu Burak’ın kafasına attı ama tutturamadı. Burak kahkahalarla gülererek çıktı mutfaktan.

“Sen de hemen dökül,” dedi Su Kerim’e, “sanki ben çok meraklıydım seninle sevgili olmaya.”

“Nasıl kafadan gireceğiz olaya?” diyerek konuya geri döndü Kerim.
“Aklan’ın parmaklarını mı keseceğiz?”

Su surat asıyordu. “Yok artık, vur diyince öldür sen de. Ama çocuğun çevresindekileri etkilemeye çalışmak yerine doğrudan onun üstüne çalışsak daha iyi sonuç alırız gibi geliyor bana.”

“Ne yapacağız, arkadaş olup basket mi oynayacağız?”

“Gecenin bu saatinde bu kadar zeki olma, ne olur,” dedi Su, “yetişemiyorum. Ben Aklan’la yakınlık kurayım, onu piyanodan uzaklaştırırım, fiziği sevdireyim, aklına süper-iletkenleri sokayım.”

“İyi de onun sevgilisi var zaten, sen söyledin,” diye itiraz etti Kerim. Su hiçbir şey demeden dik dik ona baktı, sonra birasını mutfak lavabosuna döktü, şişeyi çöpe attı.

“Bu gecelik bu kadar yeter galiba.”

“Tamam ya, hemen kızmasana, ne kızılıyorsun,” dedi Kerim. “Anlatmıyorsun kafandakini doğru dürüst, sonra suçlu ben oluyorum.”

“Yok, gerçekten bu gecelik dükkanı kapayalım artık. Ben yorulдум. Yarın da Buzcam’a gitmeyiz, söyleyecek birşeyimiz yok.”

“Galiba haklısın,” diye son bir deneme yaptı Kerim. “Aklan’ı daha yakın markaja almamız lazım, ama birimiz de uzak durmalı bence, ikimizi birden tanımasın. Sen nasıl yakınlık kuracaksın?”

“Görürsün,” diyerek mutfaktan çıkmaya yöneldi Su. Işığı söndürmek için Kerim’in çıkmasını bekledi.

“Ben de gideyim artık,” dedi Kerim, “geç oldu. Yarın ne yapıyoruz öyleyse?”

“Benim işim var yarın,” dedi Su, aksiliği geçmemiştii, “sonra görüşürüz.”

“Peki,” dedi Kerim çaresizce.

* * *

H.S.'nin İstanbul klugelinde yine hareketli bir gün yaşanıyordu. Merkez Kurulu üyesi olan Utracak'ın yakında şehre geleceği ve denetim yapacağı, bunun sonucunda da bazı kadro değişikliklerine gidilebileceği haberi dolaşıyordu ortalıkta. Pek sık olan birşey değildi bu denetim, neden ve ne zaman olacağını kestirmek de güçtü, ama yine de belirgin bir telaş yarattığı söylenebilirdi. Klugel yöneticilerini, kendi ekiplerini şöyle bir silkelemeye ve projelerin yolunda gitmesini sağlamak için gevşeyen vidaları sıkıştırmaya yönelten de bu tedirginlikti.

Buzcam ve Kemer, genişçe bir salonda oturmuş, karşısındaki elli-altmış dolayında, çeşitli yaşlardaki elemanlarıyla konuşuyorlardı; grubun büyük çoğunluğu otuz yaşın altındaydı. Belli ki toplantının sonuna gelinmişti - kalabalığın içinde çantasını toplayanlar, yavaş yavaş kalkıp çıkış kapısına yönelenler vardı. Sorusu olanlar Buzcam'la Kemer'in oturduğu masanın çevresini sarmıştı, ama onların da sayısı azalıyordu.

İçaçı'nın salon kapısında belirmediğini gören Kemer, Buzcam'a haber verdi; o tarafa bakan Buzcam da masadan kalktı, çalışma arkadaşlarına teşekkür etti ve Kemer'i de yanına alarak İçaçı'ya doğru yürüdü. Üçü birlikte ana yönetim salonuna, Buzcam'ın masasına gittiler.

“Durumumuz fena değil galiba?” dedi Kemer oturduklarında.

“Yoo, gayet iyiyiz,” dedi Buzcam, “aksayanları da bugün toparladık sanırım.”

“Süper-iletkenler projesi ne oluyor?” diye sordu bunun üzerine Kemer.

“Onlar gelmedi bugün değil mi? Ne işler çeviriyorlar acaba?” dedi Buzcam, İçaçı'ya bakarak. İçaçı çoktan Gizmo'sunu açmıştı bile.

“Hala ısınma turları atıyorlar, biliyorsunuz,” dedi İçaçı, “ağırkanlı çıktılar, çok yavaşlar, mehter takımı gibi.”

“Eh, yaşları küçük, okulları var, acemiler daha,” diye mazeret belirtecek oldu Kemer.

“Olur mu canım öyle şey, bir onlar mı yaşı küçük olup okula giden, hiç ilgisi yok,” diye aksilendi İçaçı, “bence bunlar yapamayacak bu işi, yüzlerine gözlerine

bulaştıracaklar. Vakit varken görevi başkasına verin. Yol yakınken dönelim. Zararın neresinden dönülse kardır.”

“Sakin ol be İçaçı,” dedi Buzcam gülererek, “daha paniğe kapılma aşamasına gelmedik bence. Gençleri başta böyle suya atmak lazım, biraz çırpınıyorlar, biraz da korkuyorlar, ama sonunda yüzmesini öğreniyorlar; hepimiz aynı yoldan geçtik.”

İçaçı Gizmo’sunun ekranına bakarak anlatmaya başladı.

“Dün birbirlerine girdiler, bugün Su yanında Kerim olmadan Aklan’la tanışmaya gidiyor. Hatta şu sıralar yolda olsa gerek.”

“Ses alabiliyor muyuz?” diye sordu Kemer.

“Ses alabiliyor muyuz? Ses alabiliyor muyuz?” diye taklit etti İçaçı. Birden Gizmo’sundan Su’nun sesi duyuldu:

“Eda bak çok saçmalarsam beni dürt tamam mı? Bu herifin de her tarakta bezi var kardeşim, hiçbiri de işe yaramaz. Yok klasik müzik çalmalar, yok ağır kitaplar okumalar, yok edebiyat kulübü üyeliği.”

“Ben nereden bileceğim senin saçmaladığımı?” diye sordu Eda.

“Sen de haklısın. Bak saçmalamaya başladım bile,” dedi Su.

“Peki sonra bana Kerim’i yapacak mıyız?”

“Aklın fikrin oynışta kızım. Dur bir,” diye terslendi Su.

“Ne yapıyorlar?” diye merakla sordu Buzcam.

“Ne yapacaklar? Aklan’ın okulunun edebiyat kulübü toplantısı var, konuk olarak katılıyorlar, iki okulun öğrencileri ortak bir dergi çıkarabilir mi konuşmak için,” dedi İçaçı.

“Sonra?”

“Sonra mı?” diye gözlerini devire devire Buzcam’a baktı İçaçı. “Ben ne bileyim sonra ne olacağını? Edebiyat dergisi birden fizik dergisine dönüşecek herhalde. Hey kurda kuşa can veren allahım!”

* * *

Okulun kantininde, iki masayı birleştirerek oturmuş, kızılı erkekli bir düzineye yakın öğrenci vardı – kulüp odası yerine burada toplanmayı yeğlediklerini anlatıyordu edebiyat kulübünün başkanı olan çocuk; kantinde hem daha canlı bir ortamın içinde oluyorlar, böylece gerçek yaşamdan kopmuyorlar, hem de edebiyatı gerçek yaşamın içine sokuyorlardı. Kantine gelip giden herkes onların konuşmalarını duyabiliyor, dinleyebiliyor, hatta bir söyleyeceği varsa konuşmaya katılabiliyordu.

“Ne diyecekler ki?” diye sordu Su. Başında bordo renkli, arı kovanı biçiminde bir şapka vardı. “Çıkın dışarıda gezin, beyninize oksijen gitsin, ne diye kasiyorsunuz?’ diye sormuyorlar mı?” Eda onu dürtünce aceleyle ekledi: “Yani ben böyle düşünmüyorum tabii de, insanlar öyle düşünebilir. Bizim okulda öyle en azından.”

Aklan masanın öbür ucundan, Su’nun söylediklerini gülümseyerek dinliyordu. Dizlerini masaya dayamış, iskemlesinin ön ayakları yerden kesilecek şekilde arkaya kaykılmıştı. Elleri ceplerindeydi.

Başkan sözüne devam etti: “Biz de zaten böyle sorular soracak kişiler çıkar diye kantinde toplanıyoruz. Onlara sokakta gezinip piyasa yapmaktan, giyinin süslenmekten ve birbirlerini kesmekten başka şeyler de yapılabileceğini gösteriyoruz.”

“Emin ol dışarıdan öyle gözüküyor,” dedi Su; sesi yükselmeye, eli kolu oynamaya başlamıştı. “Dışarıdan nasıl gözüküyor biliyor musun? Dünyadan habersiz, burnunu kitaplardan kaldıramayan bir grup inek, kendilerini matah bir bok sanıp bunu millete de yutturmaya kalkıyor gibi gözüküyor. Birbirleriyle gerçek hayat hakkında iki çift laf edemezler, çünkü nedir bilmezler, o yüzden de okudukları saçma sapan kitaplar üstüne ukalalık ederler. Okuduklarını anladıkları da şüpheli, ama fark etmez, zaten birbirlerinin söylediklerini de dinlemezler. Ne çekiştirip duruyorsun be?”

Su’yu zaptetmeye çalışan Eda, azarı işitince kızardı. Su Aklan’a baktı – o çok eğleniyor gibiydi, ama birşey demiyordu.

“Sen de böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu başkan. “Nasıl bir edebiyat dergisi çıkaracağız o zaman?”

“Ben öyle düşünüyorum demedim,” diye düzeltti Su, “dışarıdan bakanlar öyle görebilir dedim. Dergi çıkaracaksak buna karar vermemiz lazım bence. Millet ilgisini edebiyata, okumaya filan neden çekmek istiyorsunuz? İstiyoruz yani?”

Masadakilerden genel bir uğultu yükseldi, birkaç kişi bir ağızdan konuşmaya başladı. Zayıf, çok uzun boylu, kıvrıkcık saçlı, gözlerinde lens olduğu halde miyop miyop bakan bir kız, diğerlerini bastırdı:

“Sen gerçek hayatı matah birşey sanıyorsun, halbuki boş. Nedir abi hayat dediğin? Hepsi sonunda gelip paraya dayanmıyor mu? Uyuz birşey o kadar işte. Kitap dediğin şeyin bir faydası varsa, o da düşünecek başka şeyler olduğunu hatırlatması. Yoksa sen mesela nereden biliyorsun hayatın ne demek olduğunu? Senin dünyadan haberin var mı şimdi? Palavra.”

“Sizin probleminiz de bu,” dedi Su, kıza öfkeyle bakarak, “bir köşeye çekilip iki satır birşey okuyunca kendinizi herkesin üstünde sanıyorsunuz. Futbol konuşun daha iyi valla. Kışınız yemiyor, yalan mı, öyle kantinde oturup edebiyat geyiği yapmakla edebiyat hayata filan girmez, sen hayatta kimseyle öpüşmemişsin, ama sabahtan akşama kadar kitaplarda okuduğun öpüşme sahneleriyle ilgili konuşup duruyorsun, lafa gelince sizden iyisi yok!”

Masada derin bir sessizlik oldu, kantinin gürültüsü birden öne çıktı. Eda ayakkabılarına bakıyordu.

“Dergi işi yattı galiba?” dedi sonunda Aklan, gülerek. “Toplantıyı dağıtalım mı?”

* * *

“Ne tarafa gidiyorsunuz?”

Su'yla Eda kantinden çıkmak üzereydiler ki Aklan'ın arkalarından seslendiğini duyup durdular, Eda da Su'yu azarlamaya mecburen ara verdi.

"Caddeye iniyoruz," dedi Su, "durağa. Sen?"

"Ben de yürüyeyim sizinle," dedi Aklan. Sırt çantasını tek omzuna atarken, "Ağır konuştun, harcadın bizimkileri," diye ekledi.

"İstemedен oldu," dedi Su, yan gözle Eda'ya bakarak.

"Yoo, iyi dedin, bazen ben de sinir oluyorum," dedi Aklan. "İyi çocuklardır aslında, ama bazen çok burnu büyüklük yapıyorlar. Harry Potter'ı bir aşağılıyorlar mesela, göreceksin."

Su'nun gözleri ışıldadı. "Sen sever misin Harry Potter'ı?"

"Bayılırım. Üstündür. Sen?"

"Ben de. En çok hangisini sevdiğini peki?"

"Azkaban Tutsağı'nı."

"Ben de! Zümrüdüanka da iyiydi ama Azkaban beş basar."

"Kesinlikle. Bunu anlatamazsın işte."

"İlk kitabın filmi de güzeldi," diye lafa karıştı Eda.

"Keşke Türk versiyonunu da yazsa biri," dedi Su, "öyle İngiliz İngiliz olmasa, fena mı olur, 'Hayri Pütür ve Göbek Taşı' mesela, 'Keloğlan Hababam Sınıfında' tadında."

Aklan buna çok güldü; Eda kaşlarını kaldırıp Su'yu süzdü ama Su hiç oralı olmadı.

"'Hayri Pütür ve Kına Odası!'" dedi Aklan.

"'Hayri Pütür ve Keban Tutsağı!'" dedi Su.

"'Hayri Pütür ve Boza Bardağı!'" dedi Aklan.

"Yeter!" diye bağırdı Eda. Diğer ikisi ona aldırış etmedi ama; durağa geldiklerinde hala gülüyorlardı.

“E oturup biz yazalım?” dedi Aklan.

“Kralını yazarız valla,” diye destekledi Su.

“Bak ne yapalım biliyor musun,” dedi Aklan, “haftasonu buluşup ilk kitabın genel planını çıkaralım, karakterleri filan bulalım, nerede geçecek, neler olacak onlara karar verelim, sonra da yazmaya başlarız. Nasıl?”

“Şahane. Cebin kaç senin?”

13.

Kerim ödevlerini bitirmiş, odasında bir yandan Keith Jarrett dinliyor, bir yandan da Gizmo'sunda Aklan hakkında araştırma yapıyordu. Su'dan ses çıkmamıştı iki gündür, Gizmo'dan ulaşamıyordu, e-mail'lerine cevap vermiyordu, cebini de açmıyordu. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını bilemiyordu Kerim. Su herhalde Aklan'la tanışmıştı bu arada; onu gelişmelerin dışında bırakması Kerim'i üzüyordu, yalnız Su'yla arası bozulduğu için değil, Buzcam'a ne diyeceğini, ne yapması gerektiğini kestiremediği için de. Gizmo'sunda Buzcam'ın mesajı belirdiğinde irkilmesi de o yüzdendi.

"Kerim selam, nasıl gidiyor işler?"

Kerim herşeyi olduğu gibi anlatmanın en doğrusu olacağına karar verdi. Buzcam hiç araya girmeden dinledi söylediklerini, sonra Su'yla konuştuğunu, onun bu aşamada tek başına çalışmak istediğini söylediğini aktardı.

"Seni başka bir göreve verebilirim istersen," dedi ardından.

Kerim Aklan projesinden ayrılmak istemiyordu, ama Su'nun hareketine de kırılmıştı.

"Siz bilirsiniz," dedi.

"Bence sen de şimdilik ayrı bir koldan bu projede çalışmayı sürdür," dedi Buzcam, "iki koldan saldıralım, bakalım ne olacak. Son ulaştığımız nokta fena değil, yani doğrudan Aklan'ın üstüne oynamak."

"Su Aklan'la tanışmış mı?" diye sordu Kerim, sesinde hafif bir burukluk vardı.

"Tanışmış, kendince bir strateji de geliştirmiş anladığım kadarıyla. Sen de öyle yap. Sonra da bu küskünlük işini bitirin, fazla uzatmayın, anlaştık mı? Siz bir ekipsiniz, ekip üyeleri arasında olur böyle şeyler, önemli olan bunları aşip yola birlikte devam edebilmek. Boş yere ekip yapmadık sizi herhalde. Tamam mı?"

“Tamam,” dedi Kerim. Buzcam hattan çıktıktan sonra bir süre boş gözlerle Gizmo’sunun ekranına baktı, sonra birşeyler yapmaya başladı. Aklan’ın girmek istediği konservatuvarla ilgili bilgiler çıktı karşısına. Çok geçmeden Kerim okulun hocalarını, derslerini, öğrencilerini, iyisiyle kötüsüyle öğrenmişti.

“Tam olarak ne arıyorsun?” diye sordu Gizmo.

“Acaba diyorum,” dedi Kerim, “okula girmek isteyenlerle şu anda öğrenci olanların katılacağı bir tanışma-sohbet toplantısı düzenlenebilir mi?”

“Konservatuvar salonunu başka bir etkinlik adı altında kiralamak mümkün,” dedi Gizmo.

“Peki, öğrenci taklidi yapacak birilerini ve aday taklidi yapacak başka birilerini bulmak mümkün mü?”

“Dev prodüksiyon ha?” dedi Gizmo, sanki neşeli bir sesle, “çok severim. Buzcam masrafları onaylarsa hallederiz. Ne zaman için?”

“Bu Pazar?”

“Pek zamanımız yok yani. Yapılabilir sanıyorum.”

“Aklan’a nasıl haber vermeli peki?” dedi Kerim. Resmi bir başvurusu olmadığına göre, konservatuvar sınavına girmeyi düşündüğünü başkaları biliyor olamazdı.

“Piyano hocalarına giden bir mektup işimizi görür mü?” dedi Gizmo.

“Aslında görürdü, ama o kadar zamanımız var mı?” diye sordu Kerim.

“Neden bu Pazar’a yetiştirmeye çalışıyoruz?”

“Su’yu geçmemiz lazım da ondan,” dedi Kerim.

Gizmo bir süre sessiz kaldı, ardından, “Konservatuvar müdürünün ses kaydı arşivde mevcut,” dedi.

“Yani?” dedi Kerim, hemen anlayamamıştı Gizmo’nun niyetini.

“Yani?” dedi Gizmo.

“Okul m¼d¼r¼ İdil Hanım’ı arasın, yani ben arayayım, konservatuara başvurmak isteyenler için bir tanışma çayı düzenleneceğini haber vereyim, öğrencileri arasından niyeti olanlar varsa davetli olduklarını söyleyeyim,” dedi Kerim.

“Bravo!”

“Sonra da dua edelim ki İdil Hanım Aklan’a haber versin ve o da Pazar günü oraya gelsin.”

“Bir kez daha bravo,” dedi Gizmo.

“İşler mi bu plan?”

“İşlese iyi olur,” dedi Gizmo, “kuru pasta masrafı çok olacak.”

14.

Dikburun, Maşet'in odasına girdiğinde Maşet ayaktaydı, geniş bir ekrandan, bir sokağı gerçek zamanda izliyordu. Dikburun'un geldiğini duyunca yarım bir dönüş yapıp ona baktı. Tek gözünde siyah bir bant vardı.

Ne oldu gözünüze?" diye sordu Dikburun, sesi elinde olmadan endişeli çıkmıştı. Maşet dişlerini göstererek sırıttı.

"Hiç. Karizmama karizma katmak için." Bandı gözünden kaldırıp alnına koydu; gözü fıldır fıldırıldı. Birden sırtımayı bırakıp bandı kafasından çıkardı, masanın üstüne fırlattı.

"Aptalca bir fikir bence de. Nasıl yardımcı olabilirim size? Oturmaz mısınız?"

Dikburun koltuklardan birine oturdu.

"Bir sorunumuz var."

"Bizim bir sorunumuz olmaz," dedi Maşet, "sizin bir sorununuz olabilir."

"Bir sorunum var," diye düzeltti Dikburun, "H.S.'nin Aklan ekibi ikiye ayrıldı."

"Bu ne demek? İki kişi değil miydi zaten ekip? Nasıl ikiye ayrılır?"

"Birer birer," dedi Dikburun, ses tonunu kontrol etmeye çalışarak.

"Aritmetiğiniz kuvvetli olabilir, ama sizin yerinizde olsaydım bunu her fırsatta sergilemezdim," dedi Maşet, masasından aldığı küçük, şeffaf, içi renkli topu bir elinden diğerine atarak.

"Su ve Kerim ayrı ayrı çalışmaya başladılar."

"Sorun nedir?"

“Bilemiyorum, aralarında birşeyler geçmiş olabilir, bir şaşırtmaca da olabilir. Her neyse, ikisini birden izleyemeyeceğim için birini seçmem gerekiyor herhalde. Fikrinizi sormak istemiştim.”

“Kızı izlemek daha akıllıca olmaz mı?” diye sordu Maşet. “Oğlan biraz hımbıl sanki.”

“Su daha küçük düşünüyor ama,” dedi Dikburun, “uzun vadede Kerim daha tehlikeli.”

“Madem kendi fikriniz vardı, neden bana soruyorsunuz?” dedi Maşet sert bir sesle. “İkisini birden izlemeyi sürdürün, gerekirse teknik yardım alın, ama yanınıza adam veremem. Tek başınıza hallededeceksiniz. Halledebileceğinize güvenebilirim, değil mi?”

Maşet’in gözlerinin içine baktı Dikburun, “Kuşkunuz olmasın,” dedi ve odadan çıktı.

15.

Aralık ayının ilk haftasonu, şehirde karlı geçiyordu – zaman zaman tipiye dönen kar yağışı yüzünden yollar kapanmış, esen sert rüzgar da bazı yerlerde elektriklerin kesilmesine neden olmuştu. Su'nunsa keyfi yerindeydi – Aklanların geniş ve sıcak salonunda oturmuş, Hayri Pütür projesini tartışıyor, eğleniyorlardı. Aklan'da Harry Potter'ın ilk filminin DVD'si de vardı – arada ona bakıyorlar, uyarılama fikirleri atıyorlardı ortaya.

“Peki, ‘Göbek Taşı’ konusunda kararlı mıyız?” diye sordu Aklan.

“Niye? Beğenmedin mi?” dedi Su.

“Beğenmemekten değil de, acaba çok mu laubali olacak? Başka meşhur taşlarımız yok mu?”

“Var tabii – musalla taşı, mezar taşı, biley taşı, Kızıtaşı, Nişantaşı...”

“Tamam tamam! Peki ne olacak göbek taşıyla?”

“Bilmem,” dedi Su, “belki şöyle birşey olabilir – Hayri Pütür dayısıyla yengesinin yanında Bursa'da yaşayan bir çocuk olsun, sonra bir gün ona eşekle haber gelsin.”

“Mektup mu?”

“Yok, eşek konuşuyor olsun.”

“Katır olsa?”

“Hayır, eşek dedim!”

“Pardon, katır sendin,” dedi Aklan. Gülüştüler.

“Eşek gelip bunun kulağına fısıldıyor-“

“Hayri evde otururken mi?”

“Olur mu canım, evde eşeğin ne işi var. Yengesi onu pazara götürmüş, ucuz ayakkabı almaya, orada karşılaşıyorlar.”

“Ama dayısıyla yengesi fakir değil aslında, değil mi?” dedi Aklan.

“Zengin bile sayılırlar, dayısı eskiden kömür tüccarıymış, doğalgaz yaygınlaştıktan sonra o işi bırakıp dondurulmuş iskender kebab işine girmiş.”

“İskandinav ülkelerine ve Türk cumhuriyetlerine ihracat yapıyormuş.”

“Evet. Eşeğin adı Karabaş-“

“Olmaz,” diye itiraz etti Aklan. “köpek adı o. Eşekler Uzunkulak olur, bilemedin Kocagöz olur.”

“Hiç de değil! Bazı eşeklerin başı siyah tüylü oluyor bir kere.”

“Onların bütün tüyleri siyah. Başı başka gövdesi başka eşek olmaz!”

“Olur!”

“Olmaaz!”

Onların bağrıışmalarını duyan Aklan'ın annesi Ayten Hanım, salon kapısından başını uzattı.

“Hayrola çocuklar? Neyi paylaşamadınız?”

“Ayten Teyze size birşey sorabilir miyim?” diye atıldı Su.

“Aa, tabii sor kızım.”

“Karabaş diye eşek adı olur mu olmaz mı? Aklan sen sus!”

Ayten Hanım biraz düşündü.

“Nereden çıktı şimdi bu?”

“Aklan'la kitap yazmaya çalışıyoruz da, bir eşek var, ona ad bulmamız lazım.”

“Karabaş olur mu bilmiyorum. Olur herhalde. Havuç desenize?”

“Aa, Havuç çok güzel ad,” dedi Su. “Güzel değil mi?” diye sordu Aklan'a.

“Gayet güzel. Sağol anne,” dedi Aklan.

“Bilemediğiniz birşey olursa sorun yine, “ dedi Ayten Hanım, “çocukken eşeğim vardı benim.”

Ayten Hanım çıkınca Aklan devam etti.

“Tamam, Havuç pazarda Hayri’ye yanaşiyor ve yengesi patates seçerken ona diyor ki şey okuluna kabul edildin -“

“Büyü mü?”

“Büyü olmaz, başka birşey bulmamız lazım.” Aklan televizyonun karşısındaki üçlü kanepeden kalkıp pencerenin önüne gitti, dışarıda yağın kara baktı bir süre.

“Ali Cengiz okulu olsun?” dedi Su.

“O ne?”

“Sen hiç Keloğlan masalı bilmiyor musun? Orada böyle bir büyücü olur, Ali Cengiz oyunu yapar, çeşitli hayvanlara dönüşür, rakibi de başka hayvanlara dönüşür, en sonunda rakibi fare olunca büyücü kedi olur, fareyi yer, dövüşü kazanır. Çok ustalık isteyen bir iştir Ali Cengiz oyunu.”

“Yok, ben sevmedim,” dedi Aklan.

“Ama herşeye itiraz ediyorsun sen!” diye kızdı Su.

“İtiraz etmiyorum. Harry Potter’da bir sürü büyü vardı, bizim bir tane büyü numaramız olacak, bütün kitapta ne yapacağız?”

“İyi, iyi. Sen söyle o zaman. Hep senin dediğin olsun zaten,” diye mızıklandı Su.

“Yoo, haklı olduğun birşey var aslında. Yerel birşey bulmamız lazım. Yağlı güreş gibi.”

“İyy! İğrençsin.”

“Canım yağlı güreş olsun demedim, gibi dedim.”

“Ben acıktım,” dedi Su, kanepeden kalkıp pencerenin önüne geldi o da.

“Pizza söyleyelim mi?”

“Söyler miyiz? Neli?”

“Sen seç, sen misafirsin,” dedi Aklan.

“O zaman sucuklu, beyaz peynirli, siyah zeytinli, domatesli istiyorum,” dedi Su.

“Mantarla mısır da olsun mu?”

“Ben mantar yemem, mısır olur ama.”

“Anlaştık. Kola?”

“Olur.”

Aklan telefonu alıp pizzacıyı aradı, sipariş verdi; sucuk olmadığını öğrenince “Jambon olur mu?” diye sordu Su’ya, olur diyince jambonlu istedi.

“Yirmi beş dakika sonra geliyormuş pizzamız,” diye duyurdu telefonu kapattıktan sonra.

“Geliyor mu gerçekten?”

“Bilmem, hiç zaman tutmadım. Bugün kar var gerçi, gecikebilir. Aç karnına da insanın kafası çalışmıyor hiç.”

“Kendi adına konuş,” dedi Su.

“Senin çalışıyor sanki. Söyle o zaman, ne okulu?”

“Değirmencilik olsun?”

“Sen hiç değirmen gördün mü?” diye sordu Aklan.

“Yoo.”

“Ee, ne anlatacağız o zaman, bilmediğimiz birşey hakkında?”

“Böyle bizde olan ama Avrupa’da olmayan birşey olsun diyorum. Değirmen orada da var gerçi.”

“Yorgancılık?” dedi Aklan.

“Yorgancılık mı?”

“Tabii, dikişi var, pamuğu hazırlaması var, atması var, malzeme seçimi var, çok emek ve ustalık istiyor. Olmaz mı?”

“Desenleri de olmuyor mu, desenler çok önemli bak, onların yapımı sanatçılık gerektiriyor, değişik desen ekolleri olur, hocaları olur, birbirleriyle rekabet ederler filan. Bak bu olabilir galiba.”

“Tamam öyleyse,” dedi Aklan, “Hayri, Havuç’a binip tren garına gidiyor-“

“Tren garı olmaz, vapur iskelesi olsun,” dedi Su.

“Bursa’da deniz yok ki, ne iskelesi?”

“Daha iyi ya,” dedi Su, “gizli bir kapıdan geçince iskeleye çıksınlar, yandan çarklı bir vapur onları yorgancılık okuluna götürsün.”

“Saat Kulesi’ne çıksınlar, dev saatin içinden koşarak geçtiklerinde iskelede bulsunlar kendilerini,” dedi Aklan.

“Bak bunu iyi buldun, o saat kulesi dev bir iğneymiş aslında, saatin olduğu yer de iğnenin deliği, yorgan iğnesi gibi yani, nasıl?”

“Şahane!” dedi Aklan el çırparak.

O sırada kapı çaldı, pizzaları geldi. Ayten Hanım geldi kokuya, ucundan bir parça alıp alamayacağını sordu, Su’yla Aklan aralarında şakadan tartıştılar bunu, sonunda izin verdiler. Yerken Hayri Pütür kitabını konuşmayı sürdürdüler - Nimbus 2000 süpürge yerine Haminne XT7 uçan yorgan olacaktı, sihirli değneğin yerini mucize iğne tutacaktı elbette, çeşitli yarışmalar düzenlenecekti ipliği iğne deliğinden geçirmekle ilgili; okul müdürü, bir yardımcısının tuttuğu ipliğe yirmi metre uzaktan iğne atıp, ipliği delikten geçirmesiyle ünlenmiş, efsane olmuş bir yorgancıydı. Quidditch oyununun ne olacağına karar veremediler, şimdilik cirit diyip sonraya bıraktılar. Felsefe taşı yerineyse göbek taşı kullanacaklardı: dünyanın en güzel yorgan deseni, ne zaman inşa edildiği bilinmeyen bir hamamın göbek taşına işlenmişti, hamam dev bir natır tarafından korunuyordu ve yapı, çok yüksek bir dağın gizli vadilerinden birindeydi. Yorgancılık okulu da aynı dağın eteklerinde, uçsuz bucaksız bir düzlüğün hemen başında kurulmuştu. Birileri bu deseni çalmaya çalışacak, Hayri ve arkadaşları da onlarla mücadele edecekti.

Hayri Pütür’ün maceraları Su’yla Aklan’ı epey yordu; saat ilerlemiş, hava da karın etkisiyle çabucak kararmıştı.

“Ben artık kalkayım,” dedi Su, “yoksa eve hiç gidemem.”

“Seninle geleyim mi ben de?” diye sordu Aklan, “Nasıl gideceksin?”

“Mersi, çok centilmensiniz, ama ben hallederim,” dedi Su. “Binerim şuradan birşeye. Yarın devam ediyor muyuz Hayri’ye?”

Aklan başını kaşdı.

“Yarın bir işim var aslında. Konservatuara gideceğim, sınava girecek adaylarla tanışma toplantısı yapıyorlarmış.”

Su’nun beti benzi attı birden.

“Sen konservatuara mı girmek istiyorsun? Manyadın mı?”

Onun bu ani çıkışı Aklan’ı şaşırttı.

“Niye ki? Ben piyano çalışıyorum, okuluna gitmek istiyorum, konser piyanisti olacağım.”

“Aa, çok şaşırdım,” dedi Su. Aklan onun bu tepkisine alınmaya başlamıştı.

“Ne var şaşıracak? Olamaz mı?”

“Olur tabii canım,” dedi Su, lafı çevirmeye çalışır gibi. “Sen daha böyle kafası matematiğe, bilime filan çalışan biri gibi gelmiştin bana da, o yüzden dedim öyle. İyi sen oraya git, akşam konuşuruz belki?”

“Konuşuruz,” dedi Aklan Su’yu kapıdan geçirirken.

16.

Tüm şehrin kar altında kaldığı bir Pazar günüydü ve Kerim bu işe bir yandan seviniyor, bir yandan da endişeleniyordu: seviniyordu çünkü bu karda kıyamette akli başında hiç kimse konservatuarda aylak aylak gezinip “Şu salonda ne varmış, insanlar niye toplanmış, bir bakayım,” diyerek, düzenlediği oyuna çomak sokmaya kalkışmazdı. Endişeliydi çünkü Aklan da evden çıkmamaya karar verebilir, herşey boşa gidebilirdi.

Ne var ki Aklan salonun kapısında belirlediğinde bunda da üzülecek birşey buldu Kerim – demek bunca zahmete katlanacak kadar ciddiye alıyordu Aklan bu konservatuar işini.

Girişe bir kayıt masası koydurmuştu Kerim – gelenler burada adlarını yazdırıyor, bazı bilgiler veriyor ve konservatuar öğrencilerinden biriyle eşleştiriliyordu. Soğuk ve sıcak içecekler, kanepeler, sigaraböreği, misket köfte ve peynir dolaştırıyordu garson kızlar. Salon oldukça kalabalıktı – orada bulunanların çoğu ikili gruplar halinde konuşuyordu, ama daha büyük gruplar da göze çarpıyordu. Kerim son bir kez etrafı gözden geçirdi – herşey oldukça gerçekçiydi. Aklan’ın yanına yürüdü.

“Merhaba, ben Kerim,” diyerek elini uzattı ve gülümsedi, “bizim fakirhaneye hoşgeldin.”

“Hoşbulduk, ben de Aklan.”

“Sen necisin?”

“Nasıl yani?”

“Keman mı çalışıyorsun, piyano mu, flüt mü, necisin?” diye açıkladı Kerim.

“Haa, piyano çalışıyorum ben.”

“Ne zamandır? Köfte ister misin?” Yanlarından geçen garson kızı durdurdu.

“Sağol, istemem.”

“Sıcak birşeyler içer misin? Dışarısı buz gibi.”

“Çay varsa.”

“Olmaz mı.” Kerim Aklan’ı çay makinesinin yanına götürdü, plastik bardaklardan birini ona verdi, kendi de bir tane aldı.

“Beş yıldır ders alıyorum,” dedi Aklan, Kerim’in daha önceki sorusuna dönerek.

“Kimden?”

“İdil Morat’tan.”

“Gerçekten mi?” dedi Kerim, etkilenmiş gibi yaparak. “Çok iyi piyanisttir, Brahms’ını severim.”

“Sen necisin?” dedi Aklan.

“Ben de piyano, bu yıl perküsyona başladım bir de.”

“Memnun musun?”

“Okuldan mı? Değilim tabii ki. Memnun olanını da görmedim.”

“Nesi kötü?”

“Hocalarda iş yok, dersler hiçbir şey vermiyor, okul yurtdışında tanınan, yeri olan bir okul değil, eh, daha ne olsun. Biraz yeteneği olan herkes kaçmaya, kapağı başka yere atmaya çalışıyor. Ben de gideceğim.”

“O kadar kötü mü gerçekten? İdil Hanım iyi şeyler söyler hep.”

“Onun kuşağından eski toprak bir-iki hocayı tanıyordur da ondan. Var öyle, ama eskimişler artık, kafaları, anlayışları eskimiş. Geri kalanı da ya yeteneksiz, memur kafalı, ya da iyice tıfıl.”

“Amma dertliymişsin!” dedi Aklan.

“Sorma. O yüzden üşenmedim geldim bugün buraya, bir kişinin hayatı kurtulsa yeter diye. Bak şu adamı görüyor musun, şişko, yağlı saçlı. Konservatuar müdürü o. Konuşma yapacak. Dinle de gör.”

Kerim'in müdür diye gösterdiği adam gerçekten meymenetsiz, pis bir ihtiyardı, yüzünden kötülük akıyordu. Salonun bir köşesindeki küçük podyuma konmuş kürsüye çıktı, mikrofonu kontrol etti, önce "Arkadaşlar," dedi sakın bir sesle, kimsenin ilgi göstermediğini görünce "Arkadaşlar dedim!" diye öyle bir bağırdı ki Aklan yerinden sıçrayıp elindeki ayı döktü. "Bu tarafa doğru yaklaşın bakalım!" diye bağırmayı sürdürdü müdür. Kalabalık yavaş yavaş kürsünün önünde toplanmaya başlıyordu ki, "Biraz abuk! Sizi mi bekleyeceğim burada!" dedi. Herkes neye uğradığını şaşırmış bir halde çabucak oraya seğirtti. Ama müdürün azarı bitmemişti.

"Böyle mi örnek oluyorsunuz misafirlerimize? Bu lakalığınızı gördükten sonra kim bu okulda ciddi bir eğitim verildiğine inanır diye düşünmüyor musunuz hiç? Terbiyesiz herifler!"

Bu söz zerine Aklan çevresine şöyle bir baktı ve neredeyse hiç kız olmadığını gördü.

"Burası erkek okulu mu?" diye sordu Kerim'e.

"Kanayan yaramız," dedi Kerim.

"Susun!" diye haykırdı müdür onlara bakarak, "Aileniz size hiç mi terbiye vermiyor? Bu ne laubalilik!"

O sırada arkalardan tanıdık bir fısıltı geldi.

"Merhaba!"

Su'ydu bu. Başında kulaklarını örten, yn bir Nepal başlığı vardı. Aklan Su'yu gördüğüne şaşırmıştı, ama Kerim kadar değil - Su da Kerim'i orada gördüğüne çok şaşırmıştı ayrıca. şaşkınlıktan ilk kurtulan Aklan oldu.

"Nereden ıktın?"

"Buranın yakınından bile gemiyordum, bir uğrayayım dedim."

"Siz oradakiler!" diye seslendi müdür. "Yettiniz ama! Hemen dışarı çıkın, yoksa fena yapacağım!"

Üçü birlikte süklüm püklüm salondan çıktılar. Aklan Su'yla Kerim'i birbirlerine tanıştırdı – ikisinin de hali görülmeye değerdı; memnun olduklarını bile zar zor söyleyebildiler. Aklan Su'nun orada ne aradığını hiç anlamamıştı, Su da Kerim'in; ama bu meraklarını giderecek birşey sormadılar.

“Ee, nasıl gitti tanışma toplantısı?” dedi sonunda Su.

“Fena değil,” dedi Aklan. “Aslında fena. Hatta düpedüz kötü geçti.” Gülmeye başladı, Kerim'le göz göze geldi, o da güldü – çok geçmeden kahkahalar atmaya başlamışlardı ve bu durum Su'yu sinirlendiriyordu.

“Ne gülüyorsunuz böyle şımarık şımarık? Pardon, sizi tanımıyorum,” dedi Kerim'e bakıp, sonra Aklan'a döndü, “Aklan? Anlatsana?”

“İyi dayanıyorsunuz valla,” dedi Aklan Kerim'e. Su bu sözün nedenini anlayamadı; Kerim de onun anlayamadığını gördü.

“Ben burada okuyorum da,” diye açıkladı Su'ya, “tanışma toplantısını biz düzenledik, ama ben kendi payıma, başvurmayı düşünenlere, bir daha düşünmelerini söylemek için geldim.”

“Hiçbir fedakarlıktan kaçınmamışsınız,” dedi Su, sonra Kerim'in suratındaki telaşı görünce ekledi: “Yani bu karda diyorum, başkalarının iyiliğini düşünüp sıcak evinden çıkması insanın, çok göz yaşartıcı bir durum.”

“Ev pek sıcak sayılmaz,” dedi Kerim, “bizim kombi bozuldu da.”

Konservatuarın ana kapısının önüne kadar gelmişlerdi; ama çıkışta ne yapacaklarını bilemediklerinden, orada durup konuşmayı sürdürmüşlerdi. Şimdi, ufak bir sessizlik olunca, bakışları dışarıda yağın kara takıldı, akılları da “ne yapacağız?” sorusuna gitti yeniden.

“Eh,” dedi Kerim, “okulumuzu beğendin herhalde, hocaların sevecenliğine de bizzat tanık oldun, ilk sıradan sınav kaydı yaptırmak için yanıp tutuşuyorsundur?”

Aklan güldü.

“Buraya geldiğim iyi oldu. Bu işi iyice bir düşünmem lazım belli ki.”

“Ne düşüneceksin?” dedi Su, Kerim’in şaşkın bakışları arasında. “Ben bile iki dakikada anladım buranın iğrenç bir yer olduğunu.” Sonra Kerim’e döndü, “Kusura bakmayın, okulunuzu boklamak gibi oldu ama...”

“Yoo,” dedi Kerim, “az bile söylediniz.”

“Bakalım,” dedi Aklan. “En azından Kerim’le tanıştım, kısa günün karı. Bir ara buluşup müzik yaparız belki?”

“İyi fikir,” dedi Kerim, sonra aceleyle ekledi, “ama peşin peşin söyleyeyim, okul dışında klasik müzik çalmama yeminim var!” O gülünce Aklan da güldü.

“Tamam tamam, caz yaparız.” Telefon numaralarını değiş-tokuş ettiler, ama Kerim ayrılmadı.

“Senin bir planın var mı?” diye Su’ya sordu Aklan.

“Aslında yok,” dedi Su.

“Bize gidelim istersen, bu havada dışarıda birşey yapılmaz. Film filan izleriz. Sen de gelsene Kerim?”

Kerim tam birşey diyecekti ki Su’yla göz göze geldiler. Su hafifçe kaşlarını kaldırıp indirdi, dudaklarını büzdü.

“Yok ben gelmeyeyim, başka zaman,” dedi Kerim kekeleyerek, “tamirciler gelecek de, kombiyi yapmaya, annanem yalnız, dedem tamirci çağırmaya gitti, yani gittikten sonra dönmedi, yoluna devam etmiş, şimdi Edirne sınır kapısına varmıştır, öyledir dedem, canım dedem, bir yürümeye başladı mı, annanem de tamirciden çok korkar, çocukken bir defa eve tamirci girmiş-“

“Çok sevindim tanıştığımıza,” dedi Su sözcüklerin üstüne basa basa, “belki yine karşılaşırız.”

“Yaa, belki, hayat,” diye geveledi Kerim, “ben kaçayım. Görüşürüz Aklan.”

“Görüşürüz abi.”

Kerim, yalnız kovboylar gibi ıslık çalarak uzaklaşırken, Aklan’la Su da taksi beklemeye başladılar. Hepsi gittikten sonra Dikburun da konservatuardan çıktı, taksinin arkasından bir süre baktıktan sonra ters yönde yürümeye başladı.

17.

“Kutlarım, nefis bir organizasyona imza atmışsınız.”

Su arıyordu Gizmo’dan, geçen akşam ayrıldıktan sonra ilk kez konuşuyorlardı doğru dürüst.

“Teşekkür ederim,” dedi Kerim, “siz de gördüğüm kadarıyla boş durmamışsınız.”

“Aa Kerim Bey, kıskançlık size hiç yakışmıyor,” dedi Su kırıtkan bir sesle.

“Yoo, kıskançlıktan değil, ciddi söyledim,” dedi Kerim. “Bizim organizasyon fos çıktı bu arada.”

“Neden, ne oldu?”

“Bugün okul çıkışı kapıda kim bekliyordu beni?”

“Polis mi?” dedi Su.

“Buzcam. Önce ‘İyi çalışıyorsunuz, aferin,’ dedi, sonra kötü haberi verdi – Aklan o gün konservatuar fikrinden soğumuş gibiydi ama ‘yine de bir düşüneyim’ diyordu ya, düşünmüş ve gidip başvurusunu yapmış.”

“İnanmıyorum! Bu çocuk hakikaten kafayı bozmuş.”

“Sana birşey dedi mi?” diye sordu Kerim.

“İşte biz o gün senden ayrıldıktan sonra onlara gittik, birlikte bir kitap yazıyoruz-“

“Kitap mı? Ne kitabı?”

Su ballandıra ballandıra Hayri Pütür projesini anlattı, ama Kerim’den ses çıkmadığını görünce konuya geri döndü.

“Biz otururken kapı çaldı, bir kurye geldi, konservatuardan başvuru formu ve bir DVD getirmiş – şu senin sevdiğin piyanist var ya, onunla ilgili 35 tane kısa film.”

“32,” diye düzeltti Kerim.

“Her neyse işte. Sen nereden biliyorsun?”

“Ünlüdür, ben de görmek istiyordum. Birşey söyleyeyim mi?”

“Söyle.”

“Buzcam’la konuşalım, bizim yerimize Zürafaları Lekeleme Komitesi’ndeki adamı alsın.”

“Hangi adamı?”

“Aklan olayıyla ilgilenen adamı, her kimse o. Herif süper bence. Ne yapsak hemen sıfırlıyor.”

“Sence onlar mı? Tabii ki onlar, ben de soruyorum.”

“Ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu Kerim umutsuz bir sesle.

“Buzcam başka ne dedi?”

“Azalıyor olsa da hala zamanımız varmış, fakat yakında daha nahoş yöntemlere başvurmak zorunda kalabilirmişiz, bu konuda ondan ve Kemer’den yardım isteyebilirmişiz.”

“Dur bakalım,” dedi Su. “Gurur meselesi yaptım ben bu işi. Şimdi yeni bir kanal buldum, oradan ilerlemeye çalışacağım.”

“Hayri Pütür mü?”

“Yok canım, o işin eğlencesi, ne alakası var. Fizikten dönem ödevi yapması gerekiyor, yerçekimi gücüyle ilgili birşey düşünüyordu, süper-iletkenlerden söz ettim, çok ilgisini çekti. Ben de biraz çalışacağım, sonra ona kaynak filan getireceğim.”

“Konservatuara girmesini nasıl engelleyecek bu?” diye sordu Kerim.

“İki adım ötesini göremiyorsun Kerim, aşkolsun,” diye onu azarladı Su. “Daha büyük düşünmen lazım. Çocuğun önüne sürekli engeller çıkarıyoruz, birileri de o engelleri yıkıyor. Halbuki Aklan’ın kafasının içine girersek, bizim ayrıca engel yaratmamıza gerek kalmaz.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Kerim, “ama bu iş giderek zorlaşıyor, çünkü o da bizim kafamıza giriyor.”

“Nasıl giriyormuş?”

“Tanışmamız, görüşmemiz iyi bir fikir miydi emin değilim,” dedi Kerim, “Ben Aklan’ı sevdim-“

“Ben de,” diye atıldı Su.

“Ve çocuğa kötülük ediyormuşuz gibi geliyor bana.”

“Öff,” dedi Su, “kaç kere konuşacağız bunu. Hem onun, hem de herkesin iyiliği için yapıyoruz ya bunu, unuttun mu?”

“Ben çok emin değilim,” diye yumuşak bir sesle itiraz etti Kerim. “Zaten Buzcam uyarıyordu bizi bu tanışma konusunda.”

“Bence sen korkağın birisin ve hemen pes ediyorsun,” dedi Su. “İş yapmamak için bahane uyduruyorsun. Allah bilir şimdi de ‘sınavım var, ders çalışmam lazım’ diyeceksin.”

“Ama var gerçekten. Bu hafta matematik var, zaten son zamanlarda iyice boşladım. Senin tuzun kuru tabii.”

“Niye kuru oluyormuş? Bizim de sınavlarımız var, sizin gibi mıymıntılık yapmıyoruz ama.”

“Yine küsecek misin bana?” diye sordu Kerim.

“Hak ediyorsun sen de!” diye bağırdı Su. Sonra yumuşadı sesi. “Birlikte çalışalım istersen.”

“Bilmem, vaktin var mı? Aklan’la filan buluşacaksınız.”

Kerim’in alıngan alıngan konuşması Su’nun çok hoşuna gitti, epey bir güldükten sonra “Yoo,” dedi, “yarın boşum, buyrun.”

Ertesi gün Kerim, Sulara gittiğinde yanında annanesinin yaptığı revaniden de götürdü. Çok arkadaşı yoktu, arkadaşlarının evine pek sık giden ve yemeğe kalan

bir çocuk olmamıştı o zamana kadar; şimdiiyse sık sık Su'ya gidiyordu, annanesi de ayıp oluyordur diye düşünerek her seferinde birşeyler veriyordu Kerim'in yanına, götürmesi için.

Sakin bir akşam oldu, epeydir bu kadar sakın olmamışlardı hatta. Kerim matematik çalıştı, Su'ysa coğrafya dönem ödevini bitirmekle uğraştı. Arada Su'nun babası Sinan Bey gelip Kerim'i çağırdı ve yeni aldığı teleskopu gösterdi. Pahalı bir oyuncaktı bu, ama şehrin ışıkları görüntü kalitesini bozuyordu. Kerim teleskopla Büyük Ayı'yı ararken Su babasına sordu:

"Sinan, sen dünyanın daha iyi bir yer olmasını istiyor musun?"

Sinan Bey şaşaladı, ama çok değil - ne de olsa Su'nun nereden çıktığı belli olmayan sorularına alıştı.

"İsterim tabii, niye istemeyeyim." Kerim de kulak kabartmıştı, Sinan Bey'in ne diyeceğini merak ediyordu.

"Ne yapıyorsun peki bunun için?"

Sinan Bey kızına uzun uzun baktıktan sonra yanıt verdi.

"İşimi iyi yapmaya çalışıyorum. Herkes kendi işini iyi yapsa, dünya çok daha iyi bir yer olur."

"İşi olmayanlar ne yapacaklar peki?"

"İş bulacaklar. Önce kendini kurtaracaksın ki başkalarına yardım edecek gücün olsun. Bak benim gücüm var, kızlarıma iyi olanaklar sağlamaya çalışıyorum. Benim çocukken sahip olmadığım bir sürü olanağa sahipsiniz, demek ki bir kuşakta dünyayı daha iyi bir yer yapma yolunda kendi çapımda birşeyler yapabilmişim," dedi Sinan Bey, sonra Kerim'e döndü.

"Buldun mu Büyük Ayı'yı?"

"Galiba buldum," dedi Kerim, "ama Kutup Yıldızı'nı göremiyorum."

"Kutup Yıldızı Küçük Ayı'da da ondan. Dur ben sana bulayım."

Su'yla Kerim yeniden derse döndükten kısa bir süre sonra Eda arayınca sakin çalışma düzenleri bozuldu. Uzun telefon seansından sonra Su telefonu kapadığında ikisinin de dikkati çok dağılmıştı.

"Eda seninle tanışmak istiyor," dedi Su.

"Eda kim?"

"Benim çok iyi arkadaşım. Senden söz etmiştim, merak ediyor."

"Ne dedin ki?" diye sordu Kerim kuşkuyla.

"Ne bileyim, merak ettirecek şeyler söylediğimi sanmıyordum ama, Eda bu, sağı solu belli olmaz. Bir gün ayarlayalım da o da buraya gelsin."

Eda'dan söz edilince Kerim'in aklına, posta kutusuna bırakılan mektuplar geldi. O ilk şiirden sonra bir mektup ve bir hediye gelmişti, ama kimin gönderdiği yine belli değildi. Mektup şöyleydi:

Yaşamı anlamaya çalışmak boşuna mı? Öyle tuhaf işleri var ki, ne kadar düşünsem de açıklama bulamıyorum. En olmayacak şeyleri ve insanları kolayca yan yana getirebiliyor da, iş asıl birlikte olması gerekenlere gelince bir ağırdan almalar, bir nazlanmalar, gerçekten anlaşılır gibi değil.

Yine de yaşamın herşeyi bildiğini, bizim neyi ne kadar bilmemiz gerektiğini bildiğini düşünüyorum. Senle beni böyle iki ayrı uca, iki ayrı kutba düşürdüyse bu, sonunda birbirimizi çekmemizi sağlamak istediği içindir herhalde.

Senden uzak durmak zorunda olmak, dahası sana karşı durmak beni asla yıldırmıyor, tam tersine biliyor. Tıpkı küçük bir çocuğun, dayısının masasından gizlice aşırıldığı çakıyla esnek bir ağaç dalının ucunu sivrilttiği gibi.

Hep seninleyim.

Bir hafta kadar sonra gelen hediyeyle, mektupta söz edilene benzer bir çakıydı. Kerim bunları Su'ya anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı – belki zaten biliyordu, belki bu konuda yüzleşmemeleri daha iyi olacaktı. Onun yerine, aklına gelen yeni planı anlattı.

* * *

“İyi günler hanımefendi, Yamaha servisinden geliyoruz.”

Ayten Hanım kapıyı açtığında karşısında iyi giyimli, kepli, genç iki adam buldu, ama ne istediklerini hemen kavrayamadı.

“Buyrun, kime gelmişsiniz?”

Adamlardan birinin elinde bir klasör vardı, onu açıp baktı, “Aklan Toker’in evi değil mi?” dedi.

“Evet?”

“Aklan Bey’in Yamaha marka, CX-650 Softline model ‘upright’ piyanosu var yanılmıyorsam?”

“Valla piyanosu var, Yamaha evet, ama modelini bilemeyeceğim,” dedi Ayten Hanım.

“Hafta başında kendisi merkezimizi aramıştı, akort ve bakım için, müsaitseniz bakalım, değilseniz başka bir gün için randevu verebiliriz.”

“Bilmiyorum ki, Aklan hiçbir şey söylemedi bana,” dedi Ayten Hanım.

“Bizimle bugün için konuşmuştu halbuki. Kendisini bir arayabilir misiniz?”

Ayten Hanım bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi ve oğlunu aradı.

“Yavrum nasılsın?... İyi etmişsin... Senin piyanoyu tamir etmeye geldiler... E niye söylemedin yavrum? Tamam... Tamam, peki. Hadi. Kapıdalar. Tamam.”

“Buyrun,” dedi Ayten hanım piyanoculara, “kusura bakmayın bana hiç söylemedi de sabah evden çıkarken. Ayakkabılarınızla girin, çok rica ederim.”

Piyano geniş salonun hafif çıkıntılı bölümünde, duvara dayalı duruyordu, sol tarafındaki pencereden üstüne güzel bir ışık vuruyordu. Adamlardan biri piyanonun başına oturdu, diğeri kapağını açtı, elinde telleri sıkıştırmak ve gevşetmek için kullanılan bir anahtar vardı. Yaklaşık yirmi dakikada, piyanonun akordunu yaptılar; ardından oturan adam bir parça çalmaya başladı, ama çok geçmeden durup piyanonun altına eğildi. Ayten Hanım merakla onun ne yaptığını izliyordu.

“Birşey mi olmuş?”

“Sustenato pedalında bir aksaklık var galiba,” dedi adam ve piyanonun ön kapağını da açtı. Bir süre iki adam birlikte birşeyler yaptılar, ama hallerinden, bunun bir işe yaramadığı anlaşılıyordu.

“Hanımefendi, iki pedalda ve tuş mekanizmasında arıza tespit ettik, büyük olasılıkla parça değiştirmek gerekecek. Burada yapamayız, götürmemiz lazım.”

“Ne kadar sürer acaba? Oğlum çalışıyor da, konservatuar sınavlarına girecek.”

“İsterseniz şöyle yapalım, servis aracımız yakınlardaysa,” diyerek cep telefonunu çıkardı adam ve bir numarayı tuşladı, “hemen götürelim, akşam yirmiye kadar geri getiririz. Değilse arkadaşlarımız yarın tekrar gelir, araya haftasonu girecek, Pazartesi getirirler. Alo, Mustafa Bey? Şu anda neredesiniz? Çok güzel, bir adres veriyorum şimdi size, bir ‘upright’ alınacak ve servise götürülecek, akşam geri getirilmek üzere.”

Sonra Ayten Hanım’a döndü.

“Arkadaşım bu taraftaymış, isterseniz dediğim gibi yapalım.”

“İyi madem,” dedi Ayten Hanım.

On beş dakika sonra piyano gitmişti.

* * *

Akşamüstü Su okuldan çıkar çıkmaz Kerimlere gitti. Kerim'in annanesi Binnaz Hanım yine birbirinden lezzetli yemekler hazırlamış, Su geldiğinde mutfakta lokma tatlısı ve sütlaç yapıyordu. Evin içi tarçın ve vanilya kokuyordu.

“Geldi mi?” diye sordu Su içeri girer girmez.

“Daha gelmedi, basket oynuyor,” dedi Kerim.

“Atlet komple. Babası?”

“O da yok ortada daha. Aç mısınız?”

“Çok açım aslında.”

Binnaz Hanım bunu duyduğuna çok sevindi, “Aferin benim kızıma, şimdi sofrayı kurarım ben,” dedi.

“Siz bırakın teyzecim, ben kurarım,” dedi Su, “zaten bir sürü zahmete girmişsiniz, ben de her seferinde elim boş geliyorum, çok eşeğim, annem de kızıyor zaten, çok teşekkür etti geçen sefer yolladığınız revaniye. Kabınız da bizde kaldı.”

“Aman kızım estağfurullah,” dedi Binnaz Hanım, “lafı mı olur. Anneleri de beklerim bir gün.”

“İnşallah teyzecim. Siz bana masa örtüsünü verirsiniz-“

“Bak şurada Şucum, aman Sucum,” dedi Binnaz Hanım, sonra kendi kendine güldü, “Hay allah bak görüyor musun, dilim şürçtü, amaan, sürçtü!”

Yemek sırasında Su da Kerim de yerlerinde duramıyordu. Aklan eve gelip de piyanosunun gittiğini görünce ne yapacaktı? Konservatuar giriş sınavına bir aylık bir zaman kalmışken, piyanosuz kalınca nasıl çalışacaktı? Zürafaları Lekeleme Komitesi, giden piyanoyu bulmayı başarıp geri getirecek miydi? Su da Kerim de bu sefer iyi bir hamle yaptıklarında hemfikirdi, ama biraz ileri gitmiş olduklarından da korkmuyor değillerdi. Birbirlerine itiraf etmeseler de Aklan'a biraz ayıp olduğunu düşünüyor gibiydiler. Yemeklerini bitirip tabaklarını da mutfağa taşıdıktan sonra hemen Kerim'in odasına kapanıp Gizmo'nun başına oturdular.

Asım Bey Aklan'dan önce geldi eve, ama piyanonun yokluğunu fark etmedi bile. Onun birşey sormadığını gören Ayten Hanım kendiliğinden anlatmaya başladı

o gün olanları. Asım Bey bu işe çok sevindi, disiplinli ve düzgün çalıştıkları için piyano servisini övdü, saatine baktı, "Neredeyse gelirler," dedi.

Aklan geldiğinde saat sekiz buçuktu – annesi sofrayı kurmuştu, onu bekliyorlardı, hemen oturdular. Aklan salona girer girmez piyanonun gitmiş olduğunu gördü elbette, annesi servis hikayesini anlatınca ve telefonda da konuşmuş olduklarını anımsatınca çatalı elinden düştü. Kerim'le Su birbirlerini alkışladılar.

"Ben bugün seninle hiç konuşmadım anne, uydurma!" dedi Aklan.

"Olur mu evladım, konuştuk ya, sen tamam götürsünler dedin, ben niye bana önceden haber vermedin dedim, sen unuttum dedin, maçım var akşam geç kalacağım biraz dedin."

"Annecim kimle konuştun sen acaba? Ben sana niye alsınlar piyanoyu diyeyim? Yok öyle birşey. Servisten filan da haberim yok benim, nereden çıkmışlar?"

"Delirdim mi ben peki? Vallahi konuştum diyorum. Sen aramadın mı servisi?"

"Aramadım diyorum ya anne. Zaten servisleri olduğunu da bilmiyordum."

"Sen adamlardan makbuz, telefon numarası filan almadın mı?" diye sordu Asım Bey, sesini yükseltmemeye çalışarak.

"Almaz mıyım canım, bir makbuz verdiler," dedi Ayten Hanım, ama eni-konu telaşlanmıştı. Mutfağa gidip makbuzu getirdi, kocasına verdi.

"İyi de burada birşey yazmıyor ki," dedi Asım Bey.

"Nasıl yazmıyor kocacım, demesene öyle, yüreğime inecek."

"Anne, kapıyı her çalana piyano verilir mi?" diye annesine yüklendi Aklan.

"Valla bu kağıtta ne telefon yazıyor, ne adres, adamlar neye benziyordu?"

"Ay ne bileyim, eli yüzü düzgün, efendiden çocuklardı işte, Aklan'ı biliyorlardı, piyanoyu biliyorlardı, modelini bile söylediler daha kapıdayken, ben ne bileyim," dedi Ayten Hanım ağlamaklı bir sesle.

"Dur bakalım, gelirler belki," dedi Aklan.

“Beklersiniz siz. Saat sekiz buçuğu geçiyor, piyano gitti, ben size söyleyeyim,” dedi Asım Bey.

“Gider mi canım, gitmez, gelirler Şimdi, işleri uzamıŐtır, akşam trafiği,” gibi Şeyler söyledi Ayten Hanım, ama söylediklerine kendi bile inanmıyordu.

“Yazık kadıncağıza, çok üzüldü,” dedi Su. “Zürafalar yok ortada, bu sefer atlattık onları galiba.”

“ocuğun geleceğiyle oynadığımız yetmiyormuŐ gibi insanları maddi zarara sokuyoruz, ruh sağlıklarını bozuyoruz, aile üyelerini birbirlerine düŐürüyoruz...” dedi Kerim.

“Sınavdan sonra geri verelim piyanoyu, ne yapacağız, turŐusununu kuracak değiliz ya.”

“Peki onu bırak, Aklan’ın yüzüne nasıl bakacağız bunca Şey yaptıktan sonra?” dedi Kerim. İkisinin de kafası bozulmuŐtu bu kadar üzüntü yaratmıŐ olmalarına.

“Keşke hiç tanıŐmasaydık,” dedi Kerim. “Sen kalkıp edebiyat kulübünün toplantısına gitmeseydin böyle olmayacaktı.”

“Şimdi suçlu ben oldum, öyle mi?” diye itiraz etti Su. “Benim yle bir problemim yok, yüzüne de bakarım, herşey bittikten sonra gerçeği de söylerim, arkadaş olmayı da sürdürürüm. Sen dŐnseydin baştan.”

O sırada Aklanların kapısının çaldığını duydular.

“Geç kaldık biraz, kusura bakmayın,” diyordu kapıdaki adam, “Yamaha’nızda bir üretim hatası saptadık, ana depomuzda aynı modeli yoktu, o yüzden bir st modeliyle ücretsiz olarak deęiŐtirdik. Nereye yerleŐtirelim?”

18.

Yılbaşı yaklaşıyordu ve Su'yla Kerim'in acil olarak birşeyler yapması gerekiyordu, ama ne yapmaları gerektiğini bilemez haldeydiler.

Su, Aklan'la birlikte ders çalıştıklarında ona fizikten, fizikçilerin yaşamlarından, ilginç buluşlardan, enerjiden, entropiden, evrenin sırlarından söz etmiş, Aklan'ın da aslında bu konularla yakından ilgili olduğunu, Su'yla fizik konuşmaktan zevk aldığını fark etmişti. Süper-iletkenler konusunda birlikte araştırma yapmışlar, Teknik Üniversite'nin kütüphanesine bile gitmişlerdi.

Öte yandan Kerim de Aklan'la, Su'dan ayrı olarak bir-iki kez buluşmuş, konservatuar eğitiminin köreltiliciliğinden ve tek boyutlu insanlar yetiştirdiğinden, enstrümanını çalmak dışında hiçbir işe yaramayan biri olarak mezun ettiğinden, Türkiye çapında bir piyanist olmanın anlamsızlığından, dünya çapında bir piyanist olmak içinse buradaki konservatuarın tamamen yetersiz kaldığından söz etmişti.

Su'yla Kerim'in sözlerinin Aklan'ın üstünde bir etkisi olmuştu olmasına, ama beklenmedik ölçüde inatçı çıkmıştı Aklan, "Ben yine de deneyeceğim," diyordu çok sıkıştığında ve konuyu değiştiriyordu. Onun bu sessiz inatçılığı, Su'yla Kerim'i kökten bir çözüm bulmak zorunda bırakıyor gibiydi.

Bir gece Kerim odasında Kant'la ilgili bir kitap okurken dedesi girdi içeri.

"Yorulmadın mı?" dedi, "bütün gece ders çalıştın."

"Yoo, pek yorulmadım dede. Sen ne yapıyorsun?"

"Yeni mektuplarımı bitirdim. Haftasonu İzmir'e gideyim diyorum."

"Kışın denize bıraktığın mektuplar acaba karaya vurmuyor mu hemen?"

"Belli olmuyor. Bazen tam tersine iyice uzağa da gidebiliyor. Yazın bazen günlerce rüzgar esmez, yaprak oynamaz, attığın yerde kalır şişe."

"Üzülüyor musun?" diye sordu Kerim.

“Niye üzüleyim?”

“O kadar mektup yazıyorsun, yıllardır kimbilir kaç tane yazdın, neredeyse hepsi bir şekilde yok oluyor, değil mi?”

“Eh, öyle herhalde,” dedi Fahri Bey gülümseyerek.

“Çok azı birilerine ulaşıyor, onların da çok azı senin ne dediğini anlıyor, daha da azı sana yanıt veriyor. Ben olsam üzülürdüm.”

“Herşeyi kontrol edemezsin,” dedi dedesi, “elinden geleni yapacaksın, üst tarafını bırakacaksın, olacağı varsa olur. Hem tut ki insanları ve adreslerini saptadın, postayla yolladın – yolda kaybolmayacağı ne malum? Okuyanın cevap yazacağını bir garantisi var mı?”

“Yok,” dedi Kerim, “ama PTT o kadar da kötü durumda değildir herhalde.”

“Ben mektuplarımı neden şişelere koyup denize atıyorum, biliyor musun?” dedi dedesi, “rüzgar ve deniz, bana mektup yazmak isteyen ama bunu henüz kendileri bile bilmeyen insanları bulsun diye. Böylesi herkes için daha iyi. Çok da önemli değil ayrıca – önemli olan şişeyi bir kez daha denize atmak. Ondan sonra gelecek cevabı değil, bir sonraki mektubu düşünürsün.”

Kerim bunu bir süre kafasında tarttı.

“Birşeyi çok istemek ve onu elde etmek için ne olursa olsun yapmak kötü mü?”

“Kağıt-kalem alacaksın, sağlam bir şişe ve iyi bir tıpa bulacaksın, havanın uygun olduğu günü seçeceksin, ama sonrasına karışmayacaksın,” dedi Fahri Bey, “yoksa şişenin peşinden senin de suya atlaman gerekir.”

“O da saçma olur,” dedi Kerim.

“Saçma olur,” diye onayladı Fahri Bey.

Su Kerim’i arayıp kesin çözümü bulduğunu söylediğinde ve çözümün ne olduğunu da anlattığında, Kerim dedesinin söylediklerini anımsadı. Aklan’ın babası Asım Bey, uluslararası bir şirketin bölgesel pazarlama müdürlerinden biriydi ve ona örneğin Amerika’da ihtiyaç duyuluyor olabilirdi, iki yıllığına ailesiyle birlikte New

York'a yerleşmesi gerekebilirdi. Bu tayininin bir ay içinde yürürlüğe girmesi durumunda Aklan'ın konservatuar sınavına girmesi tamamen anlamsızlaşmıştı.

Bu çok büyük bir hamleydi tabii, Su'yla Kerim'in tek başlarına altından kalkamayacakları bir hamle. Bunu Buzcam'a söylemek, ondan yardım istemek zorundaydılar, yani bir anlamda kendilerine verilen görevi başarıyla tamamlayamadıklarını itiraf etmek, "alın siz çözün" demek olacaktı bu. Buzcam için böyle bir tayin çıkarttırmak ne kadar kolaydı, ne kadar masraflıydı, kestiremiyorlardı; ayrıca bütün hesaplarını alt-üst edecek birileri de çıkabilirdi yine.

Sonunda konuyu Buzcam'a açmaya karar verdiler ve bir randevu alıp klugele gittiler. Buzcam masasında karşıladı onları.

"Ee, tilkiler nasıl bakalım?" dedi, Su'yla Kerim'in "ne tilkisi?" der gibi baktığını görünce de, "Kafanızda dolaşıp da kuyrukları birbirine değmeyen tilkiler var ya," diye açıkladı.

"Değiyormuş meğerse," dedi Su, "hatta değmekle kalmayıp biraz düğüm de olmuş," diye ekledi Kerim.

"Hayrola?"

"Bizim aklımıza çok iyi bir çözüm geldi, ama siz yardım etmezseniz olmaz," dedi Su.

"Anlatın bakalım bir," dedi Buzcam. O sırada oradan geçen Kemer'e seslendi, "Gel sen de dinle, galiba iyi bir hikaye var."

"Şöyle," diye söze başladı Su, "Aklan'ın babasının çalıştığı şirket, onu iki yılına şirket merkezine çağırarak, yeni pazarlamacıları yetiştirmek için olabilir, yeni bir strateji geliştirmesi için olabilir. Tayin hemen geçerli olacak. Aklan ve annesi de gidecek, Aklan Amerika'da okula devam edecek. Gittiği okulun fizik hocasına buradan mektup yazılacak, Aklan'ın fizik konusunda ne kadar yetenekli olduğu anlatılacak ve kendisiyle özel olarak ilgilenilmesi istenecek. Böylece hem konservatuar sevdasından vazgeçecek, hem de iyi bir temel eğitim alıp üniversitede daha başarılı olacak."

Kerim planın ayrıntılarını bilmediği için merakla dinliyordu. Klugelden çıktıktan sonra Su'ya bunları ne zaman düşündüğünü, neden kendisine anlatmadığını sorduğunda, "O heyecanla uydurdum valla, aklıma ne geldiyse söyledim," diyecekti Su.

"Bu son çaremiz mi?" diye sordu Buzcam, Su'yla Kerim'i süzerek.

"Aslında değil," dedi Kerim, "sınav günü son dakikaya kadar yapabileceğimiz şeyler var, ama bu çözüm bize çok daha iyi geldi. Tabii yapması kolay mı, zor mu, olur mu olmaz mı onu bilmiyoruz."

"Sen ne diyorsun Kemer?" diye sordu Buzcam.

"Bir bakmak lazım," dedi Kemer, "dışsal faktörleri Langston dönüşümüne tabi tutarsak ve kesir analiziyle test edersek--"

Dev ekranlardan birinde bazı hesaplar yapmaya başladı, pek çok sayı belirdi ekranda, yukarıdan aşağı doğru akıyor, sonra sabitlenip ekranın bir köşesine yerleşiyorlardı.

"Ve sonra Taylor açılımıyla--"

Bu kez bir dizi sayı sağdan sola akmaya başladı ekranın üstünde.

"Bir de polar integralini alalım--"

Dalgalı bir grafik belirdi ekranda.

"Schrödinger psi sayısı pozitif çıkıyor," diyerek gülümsedi Kemer. "Bu hesapları daha ayrıntılı yapmam gerek, ama kaba hesap söyleyecek olursak, bu iş olur gibi gözüküyor."

"Pekala," dedi Buzcam gülümseyerek, "bunu bir deneyelim.

Kurtulduğunuzu sanmayın ama! Ön bilgileri siz toplayacaksınız, hazırcılık yok! Şirket hakkında ayrıntılı bilgi istiyorum, Asım Toker kime bağlı olarak çalışıyor, şirketteki sicili ne, tayin kararını kimler alıyor, özellikleri ne, hangi şehirdeler, hangi liseler ve üniversiteler var, fizik hocalarının profili, çevrede iyi bir müzik okulu var mı, müdürü kim, nerede oturabilirler, buradaki evlerini hemen satabilirler mi, hazır

müşterisi var mı, Ayten Hanım ne yapacak – siz hala burada mısınız? Yarın sabah Gizmo’mda göreceğim bu bilgileri! Haydi, marş!”

Su’yla Kerim sevinçle kalktılar ve neredeyse koşarak Suların evine gidip çalışmaya koyuldular. İşleri bittiğinde o kadar geç olmuştu ki Kerim o gece orada kaldı, Nur Hanım’ın salonunda yaptığı yatakta yattı.

19.

“Başınız büyük dertte!” diye bağırdı Maşet. Öfkeden kudurmuş gibiydi, Dikburun’un oturduğu koltuğun etrafında dönüp duruyordu bir köpekbalığı gibi. “Size başarısız olma şansınızın olmadığını yeterince iyi anlatamadım galiba? Biz kaybetmeyi sevmeyiz, kaybetmemize neden olanları da sevmeyiz! Asım Toker’in Amerika’ya gönderilmesini nasıl olur da engelleyemezsiniz? Böyle bir hamleyi nasıl önceden öğrenemezsiniz? Bütün gün ne yapıyorsunuz siz? Aklınız nerede? Bana genç kız numaraları yapmaya kalkışmayın, doğduğunuza yürüdüğünüze pişman ederim sizi! Beni anlıyor musunuz? Pişman ederim. Ne yapacaksınız şimdi? Nedir planınız?”

“Henüz bir planım yok, ama-“

“Henüz yok mu? Henüz yok demek. Ne zaman olacak peki? Aklan New York’ta okula başlayınca mı? Dikburun, sen kiminle dans ettiğini sanıyorsun? Kimin ayağına basıyorsun sen, farkında mısın?”

“Çok iyi farkındayım, merak etmeyin,” dedi Dikburun.

“Ben merak etmiyorum, ben merak etmem!” diye sürdürdü Maşet, “Ben görürüm, yaparım, o kadar. Aklan o konservatuara girecek, başkasına değil o konservatuara girecek, başka zaman değil, bu sınavda. Giremezse-“

Maşet birden sakinleşip Dikburun’un yüzüne eğildi ve yumuşak bir sesle devam etti:

“Giremezse gencecik bir kızı ani ve zamansız bir şekilde yitirdiğimiz için gözyaşı dökmek zorunda bırakırsınız bizi!”

20.

Bu seferki yılbaşı Kerim için farklı olacaktı – ilk kez yeni yıla annanesi ve dedesiyle birlikte girmeyecekti. Su'nun annesiyle babası yılbaşı tatilini geçirmek üzere onu ve Eda'yı dağ evlerine davet etmişlerdi. İki büyük kayak pistine çok yakın olan, önü göl, arkası orman, iki katlı, ahşap bir evdi burası. Birkaç saat süren bir araba yolculuğundan sonra eve geldiklerinde kızlar odaları havalandırma, temizleme, yatakları yapma, sofrayı kurma işine girişti, Kerim'le Sinan Bey de odunları tutuşturmak için çalı çırpı toplamaya çıktı, sonra kasabaya inip salata malzemesi ve göl balığı aldılar.

Eski ahşap masaya oturduklarında hepsi çok acıkmıştı, bir süre tuzu isteme, salatayı uzatma, su ya da kola konuşmaları dışında hiçbir şey söylemeden yemeklere saldırdılar.

Kendine ilk gelen Su oldu. Başındaki yeşil polar bandanayı düzeltirken ablasına dönüp "Nilcim, Burak yarın mı gelecek?" diye sordu. Nil ona pis bir bakış fırlattı, ama Su yılmadı.

"Yoksa yılbaşında öbür sevgilisiyle Paris'e mi gitti?"

"Su, ne biçim konuşuyorsun, ayıp değil mi?" diye kızdı Nur Hanım.

"Hayır canım, gelmeyecekse üzülmesin diye söylüyorum, biz onunla arkadaşlık ederiz yani."

"Çok mersi," dedi Nil, "ben almayayım." İştahı kaçmış gibi çatalıyla tabağındakileri kurcalamaya başladı.

"Ayrıldılar mı?" diye fısıldayarak Su'ya sordu Eda.

"Galiba," dedi Su, "yoksa Nil de gelmezdi buraya."

"Size ne? Kendi işinize baksanıza siz," diye çıkıştı Nil, ne fısıldaştıklarını tahmin ederek.

"Ee, Kerim, nasıl gitti bu dönem dersler?" diye sordu Sinan Bey.

“Fena değil, çok alıştırdılar ama,” dedi Kerim.

“ok çalıştık baba,” diye onayladı Su.

“Aman ne çalışma ne çalışma,” dedi Nil, “her gece o garip aletin başında saatlerce oynuyordun.”

“Hiç de değil. Araştırma yapıyordum bir kere, sen ne anlarsın,” dedi Su.

“Ne oyuncadı?” diye sordu Sinan Bey.

“Oyuncak değil, Gizmo,” dedi Su, “H.S.’den vermişlerdi, tarih araştırmaları için.”

“Sahi, o dernek işleri nasıl?” diye laf olsun diye sordu Nur Hanım; Su’nun da Aklan’ın da ailesi H.S.’yi merak etmeyi en baştan bırakmıştı. “Faydası oluyor mu? Sen de gidiyorsun Kerim, değil mi?”

“ok Şey ğrendik, çok güzel,” dedi Kerim.

“Nil Hanım sevgili peşinde koşmasaydı o da katılabilirdi ama işte daha önemli Őeylerle uğraşıyordu,” dedi Su.

Nil hiçbir Şey demeden Su’ya baktı, gözleri doldu, masadan kalkıp odasına ıktı.

“Aşkolsun Su,” dedi Nur Hanım, “eziyet etmesene kızcağıza. zlyor belli ki.”

“ok sulugz o da,” dedi Su, ama ablasının bu kadar üzülmesine o da zlmüştü. Kalkıp yukarı çıktı, oda kapısını çaldı, ses gelmeyince içeri girdi. Nil yatakta, sırtını duvara dayamış oturuyordu, bacaklarını aşağı sarkıtacak kadar kaykılmıştı. Su onun yanına oturdu.

“zr dilerim,” dedi.

“Milletin önünde konuşacak başka konu mu kalmadı?” dedi Nil.

“Ne zaman ayrıldınız?”

“Geçen hafta.”

“Niye?”

Omuz silkti Nil.

“Başkasını mı seviyormuş?” diye sordu Su, bunun üzerine Nil yeniden ağlamaya başladı. Su ablasına sarılıp saçlarını okşadı, teselli etmeye çalıştı. “Ben zaten pek sevmiyordum o herifi, kendini beğenmişin tekiydi.”

“Ayrıldık diye öyle diyorsun. Çok tatlıydı.”

“Canım hoş çocuktuk ama çok ukalaydı. Boşver. Ne istediğini bilmiyordu. Senin değerini sonra anlayacak o.”

Bunu duyan Nil bağıra bağıra ağlamaya başlayınca Su, Burak hakkında konuşmaktan vazgeçti.

* * *

Temiz hava hepsini yorgun düşürmüştü, erkenden uykularını getirmişti. Nil’le Su bir odada, Kerim’le Eda bir odada yatacakları - Eda uzun kulis çalışmaları sonucunda bu sonucu elde etmişti, ama herkes yattıktan sonra Su kalkıp öbür odaya geçti, Eda’yla aynı yatakta yattılar. Eda başta surat astıysa da ve Kerim’e çeşitli yollardan ondan hoşlandığını sezdirmeye çalıştıysa da, sonunda Kerim uyuyakaldı, Su’yla Eda da uzun süre konuştular.

Ertesi gün yılbaşıydı. Su, Eda ve Kerim kayak yapmaya gittiler - Kerim kaymasını bilmiyordu gerçi, ama Su bu işin çok kolay olduğunu, hemen öğreneceğini söyleyerek onu yatıştırdı. Gerçekten temel hareketleri, hızlanıp yavaşlamayı, durmayı, en önemlisi de usturuplu bir şekilde düşmeyi çok geçmeden öğrendi Kerim.

Bunun üzerine doğru dürüst kaymaya niyetlenen üç arkadaş, öğleden sonra eğimi görece daha yumuşak ve daha kısa olan ikinci piste çıkmaya karar verdi. Teleferik sırasında kimse yoktu, belli ki akşam yılbaşı kutlamalarına hazırlanmak için evine, oteline çekilmişti herkes.

“Bana bak, başımıza bir iş gelmesin,” dedi Eda Su’ya. “Yılbaşı yılbaşı belamızı aramayalım. Kimse kaymıyor zaten.”

“Yok be kızım, teleferikten mi korkuyorsun, nedir? Çıkıp kayacağız işte. Kaçınıcı gelişin, şu yanındaki tıfıldan utan,” dedi Su, Kerim’i göstererek.

“Çıkalım kayalım, tekrar çıkalım, tekrar kayalım,” dedi Kerim, havaya girmiş bir sesle.

Paralarını verip teleferiğe bindiler; kabin az sonra gıcırtyla hareket etti ve gıcırdamayı sürdürdü. Bu ses, garip bir şekilde etrafın ne kadar sessiz olduğunun daha iyi anlaşılmasını sağlıyordu. Ağaçların üstünde yükseldikçe, altlarındaki pisti de daha iyi görmeye başladılar. Birkaç kişi dışında pist de boştu. Su tam düşen birini gösteriyordu ki kabin gürültüyle ve sallanarak durdu. Pistin üstünde asılı kalmışlardı.

“Ben dedim size,” diye sızlanmaya başladı Eda, “dedim ama değil mi Kerim?”

“Dedin Eda, dedin, aferin,” diye söylendi Su, “şimdi ne diyorsun?”

“Çekecekler herhalde bizi,” dedi Kerim, sakın bir sesle.

“Çekerler, oluyor arada böyle, takılıyor,” dedi Su.

Teleferiğe bindikleri yerde hiçbir hareket yoktu. Aşağıda hiç kimse onların takılıp kaldığını fark etmemişti sanki. Eda bir-iki bağıracak oldu, ama bunun yararsız olduğunu çabuk kavradı.

Kabin nihayet aşağı çekildiğinde aradan dört saat geçmiş, hava kararmıştı. Çocuklar yukarıda neredeyse donmuş, tir tir titriyorlardı. Su’nun annesiyle babası, onlardan ses çıkmayınca meraklanmış, piste gelmişlerdi. Teleferik binasının kapalı olduğunu görünce çocukların piste çıktığını düşünmüşler, sonra Sinan Bey kabinlerden birini havada asılı görünce birşeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Kısa sürede ortalık ana-baba gününe dönmüştü – teleferiği öylece bırakıp, kapıyı da kilitleyip giden memurları polis hemen bulmuş, kabini aşağıya indirtmişti.

Çocuklar çıktığında içerden gelen ekşi koku, onca saat yukarıda, soğukta beklerken çişlerini tutamadıklarını gösteriyordu.

Sinan Bey çok sinirlenmişti ve bu işin peşini bırakmamaya kararlıydı. Polisler ve iki teleferik memuruyla birlikte o da emniyet müdürlüğüne gitti; polisler çocukların da gelmesini istedi ama Sinan Bey, “Ne hale gelmişler, görmüyor musunuz?” diye çıkışınca vazgeçtiler.

Sinan Bey eve döndüğünde saat yediyi geçiyordu.

“Ne oldu, neymiş dertleri?” diye sordu hemen Nur Hanım.

“Dur bir elimi yüzümü yıkayayım,” dedi Sinan Bey. Salona geri geldiğinde kendisine bir kadeh kırmızı şarap koydu.

“Anlatsana baba, delirteceksin meraklan!” dedi Nil.

“Bir işler dönüyor ama, ben de tam anlamadım,” dedi Sinan Bey. “Birbirini tutmayan şeyler söyledi adamlar. Önce ‘Yılbaşı diye erken kapattık, fark etmedik,’ dediler, sonra biraz sıkıştıınca ‘Bizim hanım hastalanmış, komşular çağırttı,’ dedi birisi, ‘Diğeriniz kalsaydı, o niye gitti?’ dedi polis, ona da telefon gelmiş, arabasını satıyormuş, alıcı çıkmış, arabayı görmek istemiş, sonra aralarında kavga ettiler önce kim gitti diye. Komiser ikisini de nezarete attı, bu gece oradalar, ama işin aslını öğrenemedik.”

Su’yla Kerim birşey demeden birbirlerine baktılar.

Yılbaşı yemeğini göl kenarındaki büyük otelde yiyecekler, yeni yıla da orada gireceklerdi. Hazırlanmak için yukarı çıktıklarında Su elinde Gizmo’suyla Kerim’in odasına gitti, Eda’dan biraz dışarı çıkmasını istedi, ama Eda “Dünyada çıkmam!” diye diretince kalmasına razı oldu.

Buzcam’la bağlantı kurmaya çalıştılar, ama ona ulaşamayınca Kemer’le konuştular. Kerim başlarına gelenleri anlattı, Kemer de az sonra onlara döneceğini söyleyerek hattan çıktı. Gerçekten de on beş dakika olmadan yeniden karşılıklıydı.

“Zürafaları Lekeleme Komitesi’nin işi olduğunu doğrulattık,” dedi.

“Herhalde teleferikçilere yılbaşı hediyesi vermişler. Bu gece ne yapıyorsunuz?”

“Yılbaşı balosuna gidiyoruz annemlerle,” dedi Su.

“Sizin yerinizde olsam kalabalık yerlerden uzak dururdum,” dedi Kemer.

“Bu gece yine birşeyler yapmaya kalkabilirler.”

“Ama evde kalamayız ki,” dedi Su. “O daha mı güvenli sanki, korku filmi gibi.”

“Evde kalalım, çok heyecanlı!” diye tutturdu Eda. “Kerim var, birşey olmaz.”

“Öyleyse grup halinde dolaşın, annenizin babanızın yanından ayrılmayın, tek başınıza bir yere gitmeyin, tanımadığınız kişilerle samimi olmayın,” dedi Kemer.

* * *

Yemek sırasında üçü de tedirgindi, servis yapan garsonlara yan bakıyor, önlerine konan yemeği kokluyor, biraz yiyip bırakıyorlardı. Üçü de yalnızca su içti ve yemek boyunca o kadar az konuştular ki, Sinan Bey’le Nur Hanım endişelenecek gibi oldu, ama sonra günün şokuna ve yorgunluğuna bağladılar bu durgunluğu.

Balo aslında balo değildi; sahneye çeşitli şarkıcılar çıkıyor, arada birileri komiklik yapıyor, yemek yiyenlerin katıldığı küçük yarışmalar düzenleniyor ve saat on ikiden hemen sonra yapılacak çekilişle ilgili bilgiler veriliyordu. Su, Kerim ve Eda epeyce sıkılmışlardı ama masadan kalkmıyorlardı, tuvalete gidecekleri zaman da hep birlikte gidiyor, diğer ikisi kapıda bekliyordu. On bir buçukta yine böyle bir tuvalet seferi düzenlediler – Su’yla Eda içeri girdi, Kerim dışarıda kaldı, ama Eda da hemen onun yanına döndü.

Su makyajına bakarken tuvalet kabinlerinin birinden çıkan kız, Su’nun yanındaki lavaboya geldi. Ellerini yıkarken, “Kasketiniz çok şık,” dedi. Siyah giysisiyle uyumlu, siyah rügan kasketi vardı Su’nun başında. Kıza dönüp teşekkür

etti - Dikburun'du bu, ama Su onu önceden tanıyor olsaydı bile kim olduğunu çıkaramayabilirdi - giysisi, makyajı ve saç şekliyle bambaşka biri olmuştu.

"Bunca kalabalıkta elektrik kesilse nasıl panik olur, değil mi?" dedi Dikburun, ellerini yıkarken.

"Jeneratör yok mudur?" diye sordu Su, bunun nereden çıktığını anlamadığını belli eden bir sesle.

"Vardır herhalde, ama çalışana kadar yapılacak en garanti şey, masanın altına saklanmak olurdu," dedi Dikburun ve aynada kendine son bir kez bakıp, başka birşey demeden tuvaletten çıktı.

Su diğer ikisinin yanına geldiğinde onların hararetili hararetili birşeyler konuştuklarını gördü; Eda ufak bir kahkaha atıyordu ki Su'nun geldiğini görüp sustu.

"Benden önce çıkan kıızı gördünüz mü?" dedi Su biraz da sert bir şekilde. Görmemişlerdi.

"Bana ne dedi biliyor musunuz? 'Elektrikler kesilirse hemen masanın altına saklanın,' dedi."

"Aa, çok tuhaf," dedi Eda, ama Kerim'le Su bunu hiç garipsememişti.

Masalarına döndüklerinde Nur Hanım Kerim'e yılbaşlarında genelde ne yaptıklarını sordu.

"Çok birşey yapmayız aslında," dedi Kerim, "annem hindi yapar, yemek yeriz, sonra televizyon izleriz, 'hangi kanal en kötü' oynarız. Yarımda filan da yatarız zaten."

"Hediye?" diye sordu Nil.

"Annam bana atlet ya da gömlek alır, dedem para verir, ben de onlara okulun oradaki fırından sakızlı taze paskalya çöreği alırım, çok seviyorlar oranın paskalyasını."

"Bu yılbaşında bizimle olduğuna göre hediyeler bizden," dedi Sinan Bey.

"Ama ben kimseye birşey almadım!" diye itiraz etti Kerim.

“Sen misafirsin,” dedi Su, “misafirler hediye vermez. Bak Eda hiç veriyor mu.”

“Ben de almadım hiçbir şey,” dedi Eda süklüm püklüm.

“Bak gördün mü,” dedi Su gülerek.

“Eve döndüğümüzde bakarsınız hediyelerinize,” dedi Nur Hanım.

“Nur, bana giysi mi aldın?” dedi Su.

“Sürpriz, söylenmez. Gidince görürsün,” dedi Nur Hanım.

“Sevgili konuklarımız,” dedi sahnedeki sunucu, “yeni yıla çok az bir zaman kaldı. Hep birlikte geri sayalım ve tam on ikide muhteşem ışık gösterimizi izleyelim. Evet, başlıyoruz. Otuz, yirmi dokuz, yirmi sekiz...”

“Herkes bağırarak geri sayıma katıldı.

“... iki, bir, SIFIR!” dendiği anda bütün ışıklar söndü, ama sunucunun sözünü ettiği ışık gösterisi başlamadı. Bir aksaklık olduğu anlaşılınca insanlardan huzursuzca sesler yükseldi, “Bu da yapılır mı kardeşim,” dedi Sinan Bey, ardından bir-iki kişi alkışlamaya başladı; çok geçmeden bütün salon alkışlıyordu. Işıklar birden geldi.

“Sinan, çocuklar nerde?” dedi Nur Hanım, masada Su, Kerim ve Eda’nın olmadığını görünce. Sonra bir ellerinde birer pasta, diğer ellerinde de büyük birer bıçak olan üç garsonun, çocukların oturduğu yerlerin hemen arkasında durduklarını ve ışıklar gelince alelacele uzaklaşmaya başladıklarını fark etti.

“Sinan!” dedi Nur Hanım yeniden.

“Sinan!” dedi masanın altından bir ses. Önce Su, sonra diğer ikisi çıktı.

“Ne yapıyorsunuz siz orada?” dedi Nur Hanım, açıkça rahatlamış bir halde.

“Hiç,” dedi Su. “Eve dönelim mi artık? Burasının havası bozuldu. Dolapta pastamız da var.”

“Hediyeleri de merak ettik çok,” diye ekleme yapma gereği duydu Eda. Nur Hanım’la Sinan Bey bu ani fikir değişikliğine bir anlam veremediler, ama çocuklar çok üsteleyince eve dönmeyi kabul ettiler.

Eve geldiklerinde Su’nun dediğı gibi pasta kestiler, şampanya açtılar, Nur Hanım herkesin hediyesini dağıttı: Su’ya Audrey Hepburn havası veren kırmızı, çok şık bir şapka, Nil’e açık yeşil renk çiçekli, beyaz bir bluz, Eda’ya havalı bir güneş gözlüğü, Kerim’e içinde yüz caz standardının notaları olan bir kitap. Su’nun da hediyeleri vardı: Eda’ya kendi doldurduğu bir “yağmurlu günler” CD’si, Kerim’eyse eski, kararmış, kalın saplı, işlemeli başlıklı bir anahtar.

“Nerenin anahtarı bu?” diye sordu Kerim.

“Onu da sen bul,” dedi Su.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar şöminenin başında oturup havadan sudan konuştular, hikayeler anlattılar; çocuklar, Sinan Bey’le Nur Hanım yattıktan sonra da oturmayı sürdürdü, yukarıdan battaniyeler getirdiler, buzdolabından yiyecek birşeyler aldılar gece boyu, bir şişe şampanya daha bitirdiler. Sızdıklarında sabaha az kalmıştı.

21.

Kerim, montunun cebindeki mektubu dönüş yolunda, bir benzincide durduklarında buldu:

Kontrolümden çıktı herşey. Böyle olacağını bilmem gerekirdi; kötü olanlar sonuna kadar gitmeden duramıyor. Hepimiz tehlikedeyiz, ne yapılabilir bilmiyorum. Daha fazla sürdüremeyeceğim. Tek birşeyi hiç unutma: her ne olursa olsun, seni çok sevdim, uzaktan da olsa, yanındakileri aşmadan da olsa, çok sevdim. Sana birşey olmaması için elimden geleni yapacağım. Ve bir gün, özgür bir insan olmayı başarabilirsem, herşey farklı olacak. O güne dek, hoşçakal.

Mektubun ne zaman cebine girdiğinden emin değildi Kerim, ama Eda herhalde bir fırsatını bulmuştu Suların evinde. Gerçi mektubun tarzı hiç Eda'ya uymuyordu, ayrıca bunu yazanın ne demek istediğini, ne yapmaya çalıştığını anlayabilmiş de değildi, ama Su'nun ya da Nil'in böyle birşey yazmış olma olasılığı, daha da düşüktü. Kerim yine de bir fırsatını bulduğunda konuyu Su'ya açmaya ve Eda'yı yalnızca arkadaş olarak sevdiğini laf arasına sıkıştırmaya karar verdi.

Şehre döndüklerinde Su'yla Kerim'i kötü haberler bekliyordu: Aklan'ın annesiyle babası Amerika'ya gidiyordu gitmesine, ama Aklan liseyi bitirene kadar Türkiye'deydi, teyzesiyle yaşayacaktı.

Sınava iki hafta kalmıştı, sınava gireceklerin listesiyse bir hafta sonra asılacaktı. Su'yla Kerim, yaptıkları acil durum toplantısında kırmızı alarma geçmeye karar verdiler. Artık yumurta kapıya dayanmıştı ve yumuşak mücadelenin zamanı geçmişti.

İlk iş olarak konservatuara gidip kayıt işleri müdürlüğünü etüt ettiler. İki bölümden oluşuyordu burası – öğrencilerin girdiği başvuru bölümü ve buna bitişik

olan, cam bölmeli bir tezgahla ayrılan ofis. Üç kişi çalışıyordu bu ofiste - öğrencilerle camın arkasından konuşuyorlardı, öğrenciler bölmenin öbür tarafına, yani ofis bölümüne giremiyorlardı, ama olağanüstü durumlarda soldaki kapıdan geçip bir koridora çıkmak, koridorun sağındaki bir kapıdan da ofise girmek mümkündü. Öğle tatilinde kayıt işlerinin ana kapısı kilitleniyordu yalnızca. Yemeğe ilk çıkan, üç çalışandan erkek olanıydı hep; iki kadından yaşlı olanı onu izliyor, en genç olanıysa biraz daha oyalanıyor, elindeki işi bitirdikten sonra yemeğe çıkıyor, ana kapıyı da o kilitliyordu.

Ertesi gün sabah dokuz buçukta Kerim tek başına gitti kayıt işlerine; bir arkadaşının piyano bölümü sınavlarına başvurduğunu ama ikametgah senedini şimdi kendisiyle yolladığını söyledi. Genç kadın memurun, dosyayı bulmak için hangi dolaba baktığına dikkat etti Kerim, arkadaşının dosyasının bulunamamasına çok şaşırды, "Bir yanlışlık var herhalde, kendisi gelsin," diyerek çıktı.

Ardından, öğle tatilinin başlamasına iki dakika kala Kerim'le Su birlikte girdiler kayıt işlerine; adam gitmiş, yaşlı kadın da gitmek üzereydi. Kerim soldaki kapıdan, kimseye görünmeden geçti ve koridordaki tuvalette saklandı. Yaşlı kadının gittiğini duyunca tuvaletten çıktı ve ofisin koridordaki kapısının önüne geldi. İçeriden, Su'nun genç kadınla cam bölmenin öbür tarafından birşeyler konuştuğunu duyabiliyordu. Kapı tezgahın epeyce arkasında, yani kadının görüş alanının dışında kalıyordu, bu sayede Kerim o farkına varmadan sessizce içeri girebildi ve arka taraftaki masalardan birinin gerisine saklandı. Su, Kerim'in saklandığını görünce lafı daha fazla uzatmadı, kadına teşekkür edip gitti. Kadın da onun ardından camekanın perdesini çekti, montunu aldı ve çıktı. Kadının kapıyı kilitlenmediğini duyan Kerim rahat bir nefes aldı ve saklandığı yerden kalktı, dolaptan Aklan'ın dosyasını buldu ve içinden başvuru formunu alıp ofisten çıktı. Sonra geri dönüp dosyanın kendisini de almak istedi, ama gördü ki kapı ancak içeriden açılabilirdi, dışarıdan açmak için anahtar gerekiyordu. Yeniden tuvalete saklanıp öğle tatilinin bitmesini bekledi, herkes geldikten ve öğrenciler başvuru bölümünü doldurmaya başladıktan sonra elini kolunu sallayarak çıktı. Su onu dışarıda bekliyordu. Tam yaya geçidinden geçeceklerdi ki, kırmızı ışıktaki durmayan kahverengi bir Mercedes, hiç hız kesmeden

üzerlerine geldi. Su'yla Kerim son anda kendilerini kaldırıma atabildi. Diğer yayalar arabanın arkasından bağırdı, ama Mercedes çoktan gözden uzaklaşmıştı.

Listenin asılacağı gün Su, Aklan'la birlikte gitti konservatuara. Aklan listede adını göremeyince çok şaşırıldı, kayıt işleriyle konuşmak istedi. Önce genç kadına anlattı derdini; kadın dolapta Aklan'ın dosyasını buldu, ama içinde başvuru formu yoktu, dolayısıyla yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Aklan hemen pes etmedi, başvuru formu olmadan dosya açıp açmadıklarını sordu, kadın hayır diyince de, dosyası olduğuna göre başvuru formunun da olması gerektiğini, belki başka bir dosyanın içine karıştığını söyledi. Tartışma uzayınca yaşlı kadın yanlarına gelip meselenin ne olduğunu sordu. Aklan ona durumu anlatınca o da kusura bakmamasını, ama form olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını yineledi. Aklan duvara konuşuyor gibiydi, "Yeni bir form verin öyleyse, onu doldurayım," dedi, ama yaşlı kadın bunun da mümkün olmadığını, başvuru formlarının kayıt işleri müdürünün onayından geçtiğini, Aklan'ın doldurduğu formun hiçbir işe yaramayacağını, çünkü müdürün imzasını taşıyor olacağını anlattı. Sabrının sonuna gelen Aklan, "Peki formu sonra müdüre imzalatamaz mısınız?" dediğinde kadın, kalın kafalı biriyle uğraşmaktan dolayı yorgun düşmüş bir sesle, "Çocuğum, süre bittikten sonra başvuru kabul etmiyoruz," dedi, Aklan'ın "Ama ben başvurumu yapmıştım, siz benim formumu kaybediyorsunuz, cezasını ben çekiyorum," demesini dinlemedi, çünkü telefonu çalıyordu.

Telefonla konuşurken kadının yüzü de, sesi de değişti; kapatırken düpedüz gülümsüyor, yumuşak bir sesle "Tabii efendim, biz hallederiz, siz hiç merak etmeyin," diyordu. Aklan'ı ofis tarafına çağırdı, hiçbir şey demeden önüne boş bir form ve bir kalem uzattı. Aklan formu doldurduktan sonra kadın onun yazdıklarına şöyle bir baktı, altını parafladı ve Aklan'a "Sınav haftaya Salı, saat 10'da, amfide," diyip masasına döndü.

Bütün bu olanlara uzaktan tanık olan Su, Aklan'la konservatuvarın kapısından ayrıldıktan sonra kayıt işlerine geri döndü ve genç kadına işaret etti, kadın onu tanıdı, kardeşinin eksik belgelerini getirip getirmediğini sordu. Su, Kerim'in nüfus kağıdı suretini, ikametgah senedini, velisinden imzalı muvafakat belgesini ve iki

fotoğrafını kadına uzattı. Genç kadın, Su'nun geçen gelişinde kardeşi adına doldurduğu formu çıkardı, yeni gelen belgeleri arkasına ekledi ve paraflayıp sınava girecekler klasörüne koydu; Su'ya da kardeşinin haftaya Salı günü saat 10'da, büyük amfiye gelmesini tembihledi.

Zor bir numarayı başarıyla gerçekleştiren Su, bunu Kerim'e nasıl açıklayacağını kara kara düşünerek konservatuardan çıktı.

22.

“NE YAPTIN?!” Kerim Su’yu omuzlarından tutmuş sarsıyordu. “Nasıl yaparsın böyle bir hainliği?”

“Başka çarem yoktu Kerim, aklıma başka birşey gelmedi. Valla kötü bir niyetim yoktu bak. Hem ne olacak ki, kazansan da gitmek zorunda değilsin.”

“Sen kafayı yemişsin!” dedi Kerim, “Dalga geçiyorsun, değil mi? Yapmadığını söyle.”

“Ama yaptım,” dedi Su, mıymıy bir sesle.

“Bir hafta kaldı,” dedi Kerim umutsuzca.

“Sana yeter de artar bile. Aklan’dan daha yetenekli olduğunu bilmiyoruz sanki.”

Kerim bir süre birşey demeden Su’ya baktı.

“Nereden biliyoruz? Bir kere piyano çalarken dinledin mi beni?”

“Dinlemedim,” diye itiraf etti Su, “ama ben anlarım. Parmaklarından belli. Aklan’ı da dinlemedim ayrıca.”

“Öff, saçma sapan konuşuyorsun, ben de seni adam yerine koyuyorum.”

“Niye hainlik diyorsun ayrıca, gerçekten anlamıyorum. Sınava gireceksin, piyano çalacaksın, o kadar. Olursa olur, olmazsa olmaz. Atla deve değil ki.”

“Sırf deve bile olsa yeter Su, ata gerek yok,” dedi Kerim.

“Ne diyorsun be?”

“Ben biliyor muyum ne dediğimi. Çok iyi sıyrıldın bu işin içinden, valla bravo. Bütün yük benim üstümde şimdi, yapamazsam ben yapamamış olacağım. Ben klasik çalamam ki, öyle bir eğitimim yok. Büyük fiyasko olacak, sana söyleyeyim.”

“Canım tabii öyle bir eğitimin olmayacak. Olsa niye konservatuara girmek isteyecektin ki? Öğrenmek için gireceksin oraya. Adamlar senin yeteneğin olup

olmadığını anlamaya çalışacak, klasik piyano eğitimine yatkın mısın, değil misin, ona bakacak. Büyütme artık.”

Kerim’in moralinin çok bozulduğunu görünce onu yatıştırmaya çalıştı. “Hem dur bakalım, belki buna gerek bile kalmaz.”

“Nasıl kalmaz?”

“Daha bir haftamız var. Biz de son kozlarımızı oynamadık daha herhalde.”

* * *

Hem Kerim, hem de Su için kabus gibi bir haftaydı. İkisi de derslerini, sözlü ve yazılılarını boşvermişti. Kerim sınavda bir Bach çalmayı düşünüyordu, deli gibi Goldberg çeşitlemeleri çalışıyordu. Su ise Aklan’la ancak bir kez buluşabilmiş, onda da Aklan’ın aklını çelemeyince son çare olarak buradaki konservatuarı boşverip Amerika’da iyi bir müzik okuluna gitmesi fikrini işlemeye çalışmış, ama bir sonuç alamamıştı. Bunun riskli bir taktik olduğunun farkındaydı, ama bu aşamada biraz daha zaman kazanmaktan başka yapılacak birşey gelmiyordu aklına. Aklan bu fikri kabul etse Su’yla Kerim sonuç itibariyle görevlerini yerine getirmiş, Aklan’ın konservatuara girmesini engellemiş olacaktı; Aklan’ın Amerika’da bir müzik okuluna girmesini engellemekse H.S.’nin orada bulunan başka bir ekibine düşecekti.

Amerika’da müzik okumak konusu, başka bir konuya da açıklık getirilmesini sağlamıştı. Su, Aklan’ın Amerika’ya gitmesinin zor yanlarının farkında olduğunu, sevgilisini bırakmak istemeyeceğini söyleyince, “Ne sevgilisi?” demişti Aklan. Su, onun sevgilisinin kim olduğunu, hatta hangi parfümü kullandığını ve doğumgününün aşağı yukarı hangi güne denk geldiğini de bildiğini söylemişti. Aklan yine inkar edince Su onu izledikleri günden üstü kapalı olarak söz etmiş ve Aklan’ı çok eğlendirmişti – o gün annesinin doğumgünü için almıştı Jean-Paul Gaultier’yi, sevgilisi için değil. Su bunun üzerine yalnızca “Yaa, öyle mi?” demiş, ama Aklan’dan ayrıldıktan sonra kendi kendine neşeye gülmüştü.

“Amerika’da müzik” taktiği de işe yaramayınca Su iyice umutsuz yöntemlere başvurdu: bir gece Eda’dan bir defter alma bahanesiyle çıktı, Eda’yı da yanına katıp Aklan’ın teyzesinin oturduğu apartmana gitti; binanın girişine baştan aşağı su döktüler ve eve gidip, buz tutması için dua ettiler. Ertesi gün Su Aklan’ı pişmanlık ve beklenti karışımı duygularla aradı, Aklan’ın kolunu ya da kafasını kırmadığını öğrenince de hem sevindi, hem lanet okudu.

* * *

Sınav günü Su’yla Kerim konservatuara ayrı ayrı gitmeye karar verdiler – Kerim sınav gerginliği içindeydi, Su’yla uğraşacak hali olmadığını söylemişti; Su ise hala bir son dakika golünün peşindeydi. Erkenden kalkıp Aklan’ın evden çıkışını gözetlemeye koyuldu. Saat dokuzu biraz geçiyordu ki Aklan gözüksü – yola çıkıp bir taksi durdurdu, pencereden bakan annesine el salladı ve arabaya bindi. Su da hemen onun arkasından gelen taksiye atladı ve “Öndeki arabayı takip edelim,” dedi şoföre.

“Günaydın,” dedi şoför; dikiz aynasından bakıp Su’yu görünce “Yine mi sen?” diye ekledi. Su’nun Aklanları daha önce izlerken bindiği taksinin yazar şoförüydü bu.

“Günaydın, nasılsınız?” dedi Su, ama sevimlilik yapacak durumda değildi. Şoförse tam tersine neşeli bir günündeydi belli ki.

“Hep aynı kişiyi mi takip ediyorsun, yoksa işin mi bu, farklı farklı insanların mı peşine takılıyorsun?” diye sordu.

“Takılmıyorum,” dedi Su kısaca. “Birşey rica edebilir miyim?”

“Bilmem, hele dene bir. Meğer ki yapılabilecek birşey olsun...”

“Size garip gelecek ama bütün masraflarınızı karşılarım. Takip ettiğimiz taksinin önüne geçip ani bir frenle durur musunuz? Kaza yapmamız lazım.”

Beyaz saçlı şoför aynadan Su’ya baktı. “Sen hakikaten deliymişsin demek.” Biraz durduktan sonra gözlerini yoldan ayırmadan ekledi. “Yalnız para yetmez.”

Su irkildi. "Başka ne istiyorsunuz?"

"Olup bitenleri bana anlatacaksın, bütün ayrıntısıyla. Yoksa olmaz."

"Tamam, peki, ama lütfen elinizi çabuk tutun," dedi Su, "zamanımız yok."

Şoför öndeki taksiyi solladı ve yolun biraz açılmasını bekledi, sonra trafik tam akmaya başlamışken, "Tutun!" diyerek frene bastı. Büyük bir çatırtı koşturdu ve Su başını ön koltuğa çarptı.

Kendini toparladığında iki şoför kavgaya tutuşmuştu bile. Su arabadan inmeyecekti, ama Aklan'ın taksiden çıktığını görünce dayanamadı. Aklan Su'yu gördüğüne inanamadı.

"Sen niye okulda değilsin?" dedi Aklan, acı çektiği sesinden belli oluyordu.

"Sana geliyordum şans dilemek için." Aklan Su'ya garip garip baktı. "Neyse boşver şimdi," dedi Su, "Sen iyi misin? Koluna ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Aklan, omzunu ovuşturarak, "çarpmayayım diye tutunmaya çalıştım, kasım yırtıldı galiba, çok acıyor, hareket ettiremiyorum."

"Hep benim yüzümden," diye sızlandı Su, "yolda kedi gördüm sandım, şoföre dur dedim birden. Naylon torbaymış."

İki adam polisin gelmesini bekliyor, arabalarının hasarını tekrar tekrar kontrol ediyorlardı. Çok fazla birşey yoktu görünürde - kırılan farlar, göçen çamurluklar.

"Dur şuradaki eczaneye gidelim," dedi Su.

"Sınava geç kalacağım."

"Kalmazsın. Birşey sürsünler, böyle olmaz." Sonra şoförünün yanına gitti, bir kağıda aceleyle adını, adresini, cep telefonunu yazıp verdi, "Adınız neydi?" dedi.

"Başar," dedi şoför.

"Başar Bey beni arayın sonra. Şimdi gitmem lazım. Teşekkür ederim."

Eczaneye girerlerken telefonu çaldı Su'nun. Tanımadığı bir numaraydı.

"Su?" dedi karşı taraftaki ses.

“Efendim?”

“Ben Başar. Bol şans.”

Su dönüp şoföre baktı, el salladı ve Aklan’ı eczaneye soktu.

Eczacı Aklan’ın omzuna baktı, biraz ovdu, kolunu kaldırıp indirdi, sonra “Hafif bir zedelenme var galiba, bir süre ağır kaldırmayın, yavaş yavaş geçer, merak edecek bir durum yok,” dedi. “Bir merhem vereceğim, acınızı biraz hafifletir, bir de ağrı kesici alın, birşeyiniz kalmaz.”

Aklan ilaçları aldı, Su’yla birlikte eczaneden çıktılar. Taksiciler hala oradaydı; Su başka bir taksi durdurdu, Aklan’a kapıyı açtı, ardından o da bindi.

“Nasıl, çok acıyor mu hala?”

“Acıyor,” dedi Aklan. “Nasıl piyano çalacağım ben?”

“Gidene kadar biraz geçer, korkma,” dedi Su. “Hep benim yüzümden. Allah belamı versin.”

“Demesene öyle,” diye çıkıştı Aklan. “Kaza işte.”

“Kaza değil,” dedi Su. “Benim salaklığımdan. Kendimi hiç affetmeyeceğim.”

“Ne ilgisi var,” dedi Aklan. “Hadi ama, zaten canım yanıyor, bir de sana üzülmeğim şimdi.”

“Allahım ben ne kötü bir insanım,” diye tutturdu Su.

“Değilsin, uzatma,” dedi Aklan. Su’nun ağlamaklı hali güldürdü onu.

“Hadi bak yapma, fıkra anlatırım yoksa.”

“Kötü mü anlatırsın?” diye sordu Su.

“Berbat.”

“Peki o zaman.”

Konservatuara geldiklerinde sınav başlamıştı bile. Aklan omzunu tutarak amfiye doğru koşmaya başlıyordu ki Su onu durdurdu, yanağından öptü, “İyi

şanslar, ne olur beni affet," dedi. "Saçma," dedi Aklan, gülümsedi, sonra koşarak gitti.

* * *

Konservatuarın ara sınavında piyano bölümüne alınacak bir öğrenci için on üç kişi başvurmuştu. İki bölümden oluşuyordu sınav – ilk bölümde adaylar yazılı soruları yanıtladı; barajı geçenler ikinci bölüme alınacak, becerilerini ve düzeylerini gösterecek bir parça çalacaklardı.

Yazılı bölüm bir buçuk saat sürdü; kağıtlar toplanırken adaylardan gitmemeleri istendi – jüri bir saat içinde barajı geçenleri açıklayacak ve onları hemen sınavın ikinci bölümüne alacaktı. Aklan bu kez de Kerim'i orada görünce şaşırıldı, ama asıl şoku, onun sınav görevlisi değil, sınava giren adaylardan biri olduğunu anlayınca yaşadı.

"Aklan, gel bir dışarı çıkalım," dedi Kerim, "Su da bizi bekliyor zaten."

Aklan Toker, Okan Tan ve Kerim Solmaz'ın barajı geçtiğini bildiren liste kapıya asıldığında ve üçünün amfiye girmesi istendiğinde, Aklan'ın kafasının allak bullak olduğu yürüyüşünden bile anlaşılıyordu. Yaşadığı şokların haddi-hesabı olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, iyi idare ettiği bile söylenebilirdi.

Su'yla Kerim ona başından başlayarak hemen herşeyi anlatmışlardı, bunu hem arkadaşlarına bir açıklama borçlu olduklarını düşündükleri için, hem de belki Aklan bu işin önemini anlar diye yapmışlardı. Yalnızca H.S.'den söz etmemişler, "bir kuruluş" diyerek geçiştirmişlerdi. Aklan söyleyecek hiçbir şey bulamamıştı neredeyse; fizik okumasının ve piyano eğitiminden vazgeçmesinin gerekliliğini bile sorgulamamıştı. Görünüşe göre kafasına asıl takılan şey, Su'yla Kerim'in birbirlerini tanıyor olmaları ve bütün bu süreçte onu gizlice yönlendirmeye çalışmalarıydı.

"Neden baştan gerçeği söylemediniz ki?" diye sordu ikisine Aklan. "Bu kadar çok numara yapmaya ne gerek vardı? Benim arkadaşım gibi görünmeden yapamadınız mı bütün bunları? Bu sabahki kazayı da mı siz ayarladınız?"

Su sessizce başını salladı.

“Gerçekten mi? Ben de hala niye inanmıyorsam. Annemle babamı Amerika’ya göndertmeyi bile başardığınıza göre.” Gözü daldı. “Bu kadar mı önemli peki?” diye sordu sonra.

“İnan bizim için de hiç kolay olmadı Aklan,” dedi Kerim, elini Aklan’ın omzuna attı, ama Aklan geri çekti kendini. Hepsi kederliydi. “Biz de Su’yla çok tartıştık bunu, ama doğru iş yaptığımıza inandık sonunda. Ne bileyim.”

“Adamlar iyi adamlar, yani insan olarak da iyiye benziyorlar,” dedi Su.

“Siz de iyiye benziyorsunuz,” dedi Aklan; “benziyordunuz,” diye düzeltti sonra. Bir görevli gelip amfi kapısına listeyi o sırada astı.

“Aklan, ne desen haklısın,” dedi Kerim, üçü birlikte listeye baktıktan sonra, “Sana büyük bir iğrençlik yaptık. Yüzümüze tükür, gerçekten. Ama kötü niyetle yapmadık. Valla yapmadık.”

“Ben seni çok sevdim,” dedi Su. Neden sonra ekledi: “Kerim de çok sevdi. Hatta bana-“

Aklan elini kaldırdı, “Anlatma,” diye susturdu Su’yu. “Sizi bir daha görmek istediğimi sanmıyorum.” Amfinin kapısını açıp içeri girdi.

* * *

İlk olarak Aklan geçti piyanonun başına. Sahnenin sağında kalan koltukların ikisinde Kerim ve Okan adlı öbür aday oturuyordu, üç kişiden oluşan jüriyse tam ortadaki koltuklardaydı. Zor bir parça seçmişti Aklan, Chopin’in 12 no’lu noktürnünü çaldı. Omzunun ağrısı, kafasının dağınıklığına eklenince, çalabileceği kadar iyi çalmadı, iki-üç kere ne çaldığını unutup durmak zorunda kaldı, ama fena da değildi, iyi bir temeli olduğu anlaşılıyordu.

İkinci olarak Okan adlı çocuk çıktı; o da bir Bach hazırlamıştı, üç sesli varyasyonlardan 3, 4 ve 5 no'lu olanları çaldı. Çok heyecanlıydı, tutuk başladı ve çok hata yaptı, mekanik sayılabilecek bir yorum ortaya koydu.

Kerim onu dinlerken aynı duruma düşmekten korktu; kendi çalacağı Bach çok daha iyi olmayacaktı, Okan'ı geçse bile Aklan'ı mümkün değil eleyemezdi. Sıra kendisine gelince risk almaya karar verdi Kerim.

Çalmaya başlamasının beşinci saniyesinde, jüri başkanı gibi gözüken, orta yaşını geçmiş kadın, "Bunun Bach olduğuna emin misiniz?" diyerek Kerim'i durdurdu.

"Hayır," dedi Kerim.

"Goldberg Çeşitlemeleri'nden çalacağınızı söylemişsiniz."

"Vazgeçtim," dedi Kerim. "Kendi bestelerimden birini çalabilir miyim?"

"Kimden kompozisyon dersi aldınız?" diye sordu onun yanındaki fularlı, saçları briyantınli adam.

"Dedemden," dedi Kerim, "Fahri Solmaz."

"Tanımıyorum," dedi fularlı adam, küçümser bir ifadeyle.

"Hiç duymadım ben de," dedi kadın, fularlı adama bakarak güldü.

"Siz bize bakmayın Kerim Bey," dedi üçüncü jüri üyesi; genç, gözlüklü bir adamdı, ciddi bir yüzü vardı ama gülümsüyordu, "dinleyelim bestenizi."

Kerim yeniden başladı. Caz ve klasik formlarının bir arada kullanıldığı bir besteydi bu, biraz Keith Jarrett'ı andırıyordu, ama yalnızca tek bir doğaçlama bölümü vardı, geri kalanı, birbirine dönüşen küçük bölümlerden oluşuyordu. Doğaçlama bölümünde piyanonun kendisini vurmali bir çalgı gibi kullandı Kerim, bir aşamada tuşlarla değil, telleri parmaklarıyla çekerek çaldı. Alışılmadık birşeydi yaptığı, bu sınava uygunluğu da tartışmalıydı. Öte yandan, çok iyi işlenmiş bir beste değildi belki, ama ilginç fikirler barındırıyordu.

Kerim bitirdikten sonra jüri üç adaya da teşekkür etti ve amfiden çıkmalarını istedi - kararlarını az sonra açıklayacaklardı.

Dışarıda hepsi birbirinden ayrı bir köşeye çekildi. Su tuvalete gidip kabinlerden birine girdi, Gizmo'sunu çıkarıp jüri üyelerinin telefon numarasını taradı; yalnızca fularlı adamın telefonu açıldı, ama bu kadarı yeterliydi Su için. Küçük kulaklığını takıp içeride konuşulanları dinlemeye başladı. Kadın jüri üyesi Kerim'in parçasının "saçma sapan birşey" olduğunu söylüyordu, nasıl bir cesaretle çıkıp böyle birşey çaldığını anlayamıyordu. Ona göre Aklan'ı seçmelilerdi, bir-iki ufak aksama dışında eli yüzü düzgün bir Chopin çıkarmıştı. Genç adam hiç öyle düşünmüyordu - Aklan'ın çaldığında en ufak bir pırıltı yoktu, oysa Kerim küçük yaşına rağmen çok umut verici bir noktaya gelmişti, tekniğini geliştirir ve iyi bir klasik eğitimden geçerse sıradan bir piyanist olmanın çok ötesine geçebilirdi. Fularlı adam Bach çalan çocuğu kötüleyerek başladı konuşmasına, ardından hızını alamayıp Aklan'ı ve Kerim'i de ağır bir dille eleştirdi, "Bu çocukların hiçbiri olmaz şekerim," dedi. O sırada içeriye birinin girdiğini duydu Su, bir kızdı bu, Cemil Bey'e acil bir telefon olduğunu söylüyordu. "Toplantıdayız burada kızım, görmüyor musun?" dedi fularlı adam, Cemil Bey oydu, söylene söylene kalkıp dışarı çıktı.

Su Gizmo'sunu sırt çantasına koymuş, tam kabinden çıkacaktı ki tuvaletin kapısı açıldı ve Cemil Bey'le kız girdi içeri. Kapı aralığından ikisini de görebiliyordu Su - Dikburun tanıdığı birine benziyordu ama çıkaramıyordu bir türlü.

"Cemil Bey, size ciddi bir teklif yapmakla görevlendirildim," dedi Dikburun. "Oyunuzun hangi adaya gideceği bizim için önem taşıyor; doğru kararı verebilmeniz için elimizden gelen yardımı yapmaya hazırız."

"Bak sen," dedi adam. "Mesela ne gibi bir yardım düşünüyorsunuz, öğrenebilir miyim?"

"Beş yüz dolar desek?"

"Rüşvet teklif ediyorsunuz siz! Bana rüşvet teklif ediyorsunuz!" Adamın sesi yükselmeye başlamıştı.

"Bin dolar?"

Cemil Bey Dikburun'u süzdü, eliyle kızın saçlarını şöyle bir havalandırdı, "Güzel saçlar," dedi ve ekledi, "Üç bin."

“Anlaşacağımızı biliyordum,” dedi Dikburun, çantasının içinden daha küçük bir çanta çıkarıp parayı sayarak adama verdi. “Kerim Solmaz’ı nasıl buldunuz?” diye sordu.

“Şu besteci çocuk mu? Tam bir soytarı,” dedi adam bir kahkaha atarak, “bizim de şu aralar tam böyle bir soytarıya ihtiyacımız vardı!”

“Buyurun öyleyse,” dedi Dikburun, “jüri görevinizden sizi daha fazla alıkoymayayım.”

“*Au revoir* tatlım!” diyerek tuvaletten çıktı Cemil Bey, biraz sonra Dikburun da onu izledi.

* * *

Su tuvaletten çıkar çıkmaz Kerim’in yanına gitti ve onu pencerenin kenarına çekti, soğuğa rağmen pencereyi açtı ve tuvalette olanları anlattı. İkisinin de kafası karışmıştı. Bunun tek açıklaması, Buzcam’ın onlara güvenmeyip birisini daha görevlendirmiş olmasıydı.

O sırada jüri üyeleri kendi aralarında yüksek sesle, palamudun nasıl pişirilmesi ve yanında garnitür olarak ne verilmesi gerektiği konusunda konuşarak amfiden çıktı. Az sonra da kayıt işlerindeki genç kadın, sonuç duyurusunu amfi kapısına yapıştırdı: Kerim Solmaz, ara dönem sınavını kazanmıştı, “aşağıdaki belgelerle 24 Ocak günü kayıt yaptırmaya gelmesi” gerekiyordu.

Aklan, Kerim’le Su’yu beklemeden çekip gitti; onlarsa dışarı çıktıklarında bir süre ne yapacaklarını bilemez bir şekilde öylece kapının önünde dikildiler.

“Ee, kutlayalım bari,” dedi Su.

“Değil mi, kutlamak gerek,” dedi Kerim. “Ben kötüyüm,” dedi sonra.

“Normal,” dedi Su. “Yarına birşeyin kalmaz. Aklan nereye gitti sence?”

“Teyzesine herhalde. Neden?”

Birşey demedi Su, boş boş bakıp omuz silkti.

“Uykulu bir okyanus gibi,” dedi yanlarından geçen biri.

“Aa, bu o işte, tuvaletteki kız,” dedi Su. Dikburun yürümeyi sürdürdü, dönüp Kerim’e baktı, karşıdan karşıya geçmeye başladı ve hızla gelen bir arabanın altında kaldı.

Herşey çok çabuk olmuştu. Dikburun’a çarpan araba, aynı yerde daha önce Su’yla Kerim’i neredeyse ezecek olan araba gibi kahverengi bir Mercedes’ti. Dışarı çıkan şoför, Dikburun’un kanlar içinde yerde yattığını görünce onu hemen kucakladı; arkada oturan adam arabadan çıktı, şoförün kızı arka koltuğa yerleştirmesini izledi, kapıyı kapattığında da toplanmış kalabalığın ortasında şoföre öyle bir tokat attı ki koca adam sendeledi.

“Çabuk, hastaneye!” diye emretti ve ön koltuğa oturdu adam.

“Derhal efendim,” dedi şoför ve hızla yerine geçerek arabayı olay yerinden sürdü. Kerim’le Su, yerdeki kan birikintisinin başına gelip, uzaklaşan arabanın ardından baktığında, kazanın üstünden üç dakika bile geçmemişti.

23.

Sınavı izleyen günlerde Aklan, Su'yla Kerim'in telefonlarına bir süre çıkmadı; sonra, uçak bileti alındıktan sonra, o aradı Su'yu. Çok soğuk ama yağışsız bir gündü, buluşup deniz kenarında uzun bir yürüyüş yaptılar; sessizliği kırmak zor oldu başta.

"Kestane ister misin?" dedi Aklan.

"Yok, sağol," dedi Su, "hiç sevmem ben."

"Nasıl yani, kestane sevmiyor musun gerçekten?"

"Sevmem."

"Haşlanmışını da mı? Kestane şekerini? Acayipsin."

"Sen al kendine istiyorsan," dedi Su.

"Ben de sevmem ki," dedi Aklan. Su ona garip garip baktı önce, sonra gülmeye başladı.

"Annenlerden haber var mı?"

"Var," dedi Aklan, "güzel bir ev bulmuşlar, şehrin dışında, iki katlı, kendi bahçesi varmış, babam çok çalışıyormuş bu aralar, annem de evle uğraşiyor işte. Bir de bana okul bakıyor."

"İyi okullar vardır herhalde?"

"Herhalde. Göreceğiz gidince."

Yine bir sessizlik oldu.

"Sana çok kızgınım," dedi Aklan, "Kerim'e de çok kızgınım, ama hanginize daha kızgın olduğuma karar veremiyorum. Benimle arkadaş oldunuz, evime girip çıktınız, size güvenmemi sağladınız, sonra da kazık attınız. Memnun musunuz kendinizden?"

"Noolur böyle deme," diye yalvardı Su. "Ölesiye pişmanım, valla. Gerçekten kazık atmak değil bu. Bana ne kadar ağır geldiğini tahmin edemezsin bu işin.

Sonunda senin daha mutlu olacağını, çok başarılı olacağını bilmesem, inan yapamazdım." Biraz durakladıktan sonra ekledi: "Ben çok sevdim seni." Aklan tam birşey diyecekti ki Su onu susturdu: "Bak geçen sefer de itiraz ettin bunu söylediğimde, çok kırıldım. Ben öyle kolay kolay söyleyemem seni seviyorum diye."

"Değerini bileyim yani?"

"Bil."

Su Aklan'a dönüp kolundan tuttu, yürümeyi bıraktılar; sonra uzanıp yanağından öptü. Aklan Su'ya sarıldı bunun üzerine, yanlarından geçenlere aldırmadan öpüştiler. Aklan Su'nun gözlerinin içine baktı, gülümsedi, "Başımın belası!" dedi.

"Sensin! Hadi yürü, dondum," dedi Su. Trafik ışıklarından yolun karşısına geçip geldikleri yöne doğru yürümeye başladılar bu defa.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun peki bu işin sonunun dediğin gibi olacağından?" diye sordu Aklan.

"Söyleyemem Aklan, gizli, aaa! Söylediklerimizi de söylemememiz gerekiyordu aslında, ne biçim zılgıt yiyeceğiz, sen biliyor musun bakalım? Hiçbir şey de söylemeyebilirdik ayrıca, neden söyledik sanıyorsun? Kendimizi kötü hissettiğimiz için. Neden kötü hissettik peki? Seni sevdiğimiz için. İki dakika adam ol!"

"Tamam be, ne bağırılıyorsun, allah allah!" dedi Aklan, güldü sonra. "Ama gerçekten kafayı sıyırmışsınız ikiniz de. Geçen gece yattığımda, yaptığınız şeyleri düşündüm de şöyle bir, akıllı adam işi değil yani."

"Ne varmış? Beğenemedin mi?"

"E beğenemedim izin verirsen. Tamamen yanlış bir taktik izlediniz bence."

"Yok canım? Nasıl bir taktik izlemeliydik peki?" Su tüm pişmanlığına ve suçluluk duygularına rağmen yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu.

“Bence beni engellemekle ya da piyanosuz bırakmakla filan uğraşacağınıza, aslında kötü çaldığıma, benden çok daha iyi çalan bir sürü yaşıtım olduğuna, benden adam olmayacağına inandırmalıydınız beni.”

“Ama Kerim çok iyi çaldığını söyledi.”

“Öyle mi dedi gerçekten?”

“Bence çalmayı bırakma zaten. Ne var ki? Hem iyi bir fizik mühendisi olursun, hem de iyi piyano çalarsın.”

“Belki de. Bu aralar hiç çalısım yok gerçi. Soğudum biraz, müziğin kendisinden de, piyanodan da.”

“Geçer, geçer,” dedi Su, Aklan’ın sırtına vurarak.

“Kerim ne yapıyor?” diye sordu Aklan, “Şuradan kumpir alalım mı? Ben acıktım,” diye ekledi.

“Kerim iyi, ne yapsın,” dedi Su, patateslerini yaptırırlarken. “Seni görmek istiyordu gitmeden, ama cesaret edemiyor.”

“Arayalım onu istersen, o da gelsin,” dedi Aklan.

“Bilmem,” dedi Su, “sen şimdi Kerim’in yanında utanırsın, öpüşemezsin!”

Aklan Su’nun burnunu ısırıldı. Su acıyla bağırdı, ama Aklan eğleniyordu. “Saniyesinde sattın ulan çocuğu!”

“Hiç de değil,” dedi Su. Gücenmiş gibiydi. “Çok istiyorsan çağır.”

“Karakter atma hemen,” dedi Aklan, “yarın teyzemlere akşam yemeğine gelin o zaman, tamam mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Su şımarık bir sesle, sonra patatesini alıp kırılarak önden önden yürümeye başladı.

Ertesi akşam Aklanlarda bir araya geldiklerinde üçünün arası o kadar iyiydi ki Aklan’ın teyzesi onları birinci sınıftan beri arkadaş sandı. Aklan’a verdikleri odada duran piyanoda üçünün birlikte piyano çalması, gerçekten görmeye değerdi.

“New York’a gittiğinde fırsat bulursan deniz kenarına iner misin?” diye sordu Kerim bir ara.

“İnerim herhalde, niye?” dedi Aklan.

“Dün dedemle sana şişe içinde mektup yolladık, kavuniçi bir şişe, uzaktan bile görülür.”

“Eyvallah,” dedi Aklan, “ne yazıyor mektupta peki?”

“Sana oralarda ne lazım olur bilemedim, o yüzden dedemde bir define haritası vardı, onun üçte birini koydum,” dedi Kerim, “görünmez mürekkeple çizilmiş olduğu için senden başkası anlayamaz.”

“Neredeymiş bu hazine?” diye söze karıştı Su.

“Farquhar Adası’nda. Ama daha fazlasını söyleyemem,” dedi Kerim. “Haritanın üçte biri bende, üçte birini de sana vereceğim.”

“Şahane!” dedi Aklan. “Para biriktirelim, ilk fırsatta gidelim!”

“Ucunda hazine var diye mecburen sizinle arkadaşlık edeceğim ha?” dedi Su muzip muzip. “Ne yapalım, başa gelen çekilir!” dedi Aklan.

24.

Su'yla Kerim, havaalanında Aklan'ı Amerika'ya yolcu ediyordu; teyzesi ve eniştesi de oradaydı.

"Hayri Pütür'e devam edeceğiz ama, değil mi?" diye sordu Su. "Amerikalara gittin diye projeyi satarsan canına okurum bak, ona göre!"

"Deli misin?" dedi Aklan Su'ya, "arkadaşımken neler yaptın, düşmanım olsan başıma neler gelir kimbilir!"

"Yazın gelecek misin?" diye sordu Kerim.

"Bilmiyorum abi, ne olacağımı bilmiyorum ki. Tut ki geldim, siz burada mısınız?"

"E herhalde!" diye atıldı Su.

"Ayıp ettin," dedi Kerim.

"İyi öyleyse," dedi Aklan, "hadi ben gideyim artık."

Aklan gülerek Su'yla Kerim'e sarıldı, ardından teyzesi ve eniştesiyle vedalaştı. Pasaport kontrolünden geçmiş, terminaline doğru yürüyordu ki Su arkasından seslendi:

"Aklan! Fizik ödevini gidince bana da yollasana."

"E-mail'le yollarım," dedi Aklan, "zaten sana ithaf etmiştim!"

"Ne tatlı çocuk, değil mi?" dedi Su Kerim'e.

"Ben de seviyorum," dedi Kerim.

"Ben de," dedi Buzcam. Sessizce yanlarına gelmişti. "Gideceğiniz yere bırakalım mı sizi? Kemer arabada bekliyor."

* * *

“Ee, söyleyin bakalım,” dedi Buzcam, arabaya bindiklerinde, “H.S. için çalışmak hoşunuza gidiyor mu?”

Kerim’le Su bakiştılar.

“Aslında gidiyor,” dedi Su, “çok heyecanlıydı bazen, eğlendik, ben arada çok kızdım ama olsun.”

“Niye kızdın?” diye sordu Kemer.

“Beceriksizliklerimize. Siz de kızmışsınızdır herhalde. Bir ara tamamen çuvallayacağız, rezil olacağız sandım.”

“Sen Kerim?” dedi Kemer, aynadan bu kez ona bir bakış fırlatarak. Kerim oturduğu yerde hafifçe doğruldu.

“Ben de eğlendim. Gizmo, ajanlıklarımız filan. Ama -“

“Ama?” dedi Buzcam.

“Bilmiyorum, bana hala yanlış birşey yapmışız gibi geliyor bazen. Yani biliyorum, siz bunu açıkladınız, hem dünyanın hem de Aklan’ın iyiliği için yaptık herşeyi, Su da kafama sokmaya çalıştı böyle olduğunu, ama ben kendimi Aklan’ın yerine koyuyorum, o zaman çok ters geliyor. Aklan yetenekli çocuk, ne yapmak istediğini biliyordu, kararlıydı, biz bunları hiçe saydık, başka birşeyi zorla kabul ettirdik. Hakkımız var mıydı buna?”

Su şaşkınlıkla Kerim’e bakıyordu, sanki onun böyle akli başında ve derinlikli şeyler söylemesini hiç beklemezmiş gibi.

“Biz yalan da söyledik, bir amaca ulaşmak için Aklan’ı araç olarak da kullandık, değil mi?” diye sürdürdü Kerim. “Nasıl Kant Kulübü oluyoruz o zaman?”

Bu kez Buzcam’la Kemer bakiştılar, “Ne haber?” dedi Buzcam Kemer’e, o da “Hiç fena değil,” dedi. Buzcam yine Kerim’e döndü.

“Biz Kant’ın düşüncesine sadık kaldığımızı düşünüyoruz,” dedi Kemer, “ama bir adım ileriye gitmek koşuluyla. Kerim örneğin kendini Aklan’ın yerine koyuyor, ona yapılanların kendisine yapılmasını istemediğini fark ediyor, o yüzden

de Aklan'a haksızlık ya da kötülük yapıldığına karar veriyor, değil mi? Bir açıdan baktığımızda, Kant'a uygun bir düşünce biçimi – bana yapıldığında kötüyse, başkasına da yapılmamalı, herkes için aynı kural geçerli olmalı. Bunun bir adım ötesine geçelim şimdi: teker teker baktığımızda Kerim için de, Aklan için de kötü olan birşey, daha geniş bir açıdan baktığımızda, bütün insanlığı ele aldığımızda, iyi birşey olabilir. Bu aslında Kant'ın ikinci ilkesine bağlı: insan, Kant'ın dediği gibi amaçtır, ama bu amacın en büyük, en içi dolu haline ulaşabilmesi için, tek bir insanı değil, bütün insanlığı amaç olarak almak lazım. Bütün insanları kapsayan bir amaç için çalıştığımızda, o amacın parçası olduğunuzda, sıradan bir araç olmaktan çıkarsınız. Size daha yüksek not versin diye sınıfta hocanıza yağcılık yapmak gibi birşey değil bu, çok daha insanca, çok daha üstün birşey. Kant insanların bencilliğe saplanıp kalmalarını istemezdi. İnsan, kendinden ötesini düşünebildiği ölçüde insandır."

"Babam öyle demiyor ama," diye itiraz etti Su.

"Ne diyor baban?" diye sordu Buzcam.

"Sen önce kendini kurtarmaya bak, diyor."

"Haklı. Çünkü babanın karşısına çıkarılan daha büyük amaçlar onu inandıramamış. Baban H.S.'yi tanımıyor, amacını bilmiyor. Onun durumunda en doğrusu, insanın kendini kurtarması ve elinden geldiğince başkalarına yardım etmesi olabilir. Ama siz artık ailelerinizin bilmediği birşeyi biliyorsunuz," dedi Buzcam.

"Tam bilmiyoruz ama," dedi Su, "bir türlü doğru dürüst anlatmadınız şu işi. Dünya daha iyi bir yer haline nasıl gelecek?"

Buzcam güldü. "Herşeyin zamanı var, sabırsız olmayın. Gerçi siz bu hızla giderseniz yakında biz işsiz kalabiliriz!"

"Sohbetinizi bölmek gibi olmasın, ama galiba takip ediliyoruz," dedi o sırada Kemer – dikiz aynasından, arkalarından gelen arabayı süzüyordu. Kahverengi bir Mercedes'ti bu. "Şimdi anlarız," diyerek yolun kenarındaki benzin istasyonuna girdi,

pompaların önüne gelip durdu. Mercedes de arkalarından sapıp, istasyonun hemen başında durdu. Buzcam tabancasını çıkarınca çocuklar telaşlandı.

“Kim bunlar?” diye sordu Su.

“Göreceğiz,” dedi Buzcam, ama sesi kendi sesi gibi değildi hiç. Kapısını açtı, ama dışarı çıkmadı.

“Geliyorlar!” dedi Kemer – Mercedes hareketlenmişti. Birden gazı kökleme sesi duyuldu.

“Yatın!” diye bağırdı çocuklara Buzcam, sonra da “Sür!” dedi Kemer’e. Su’yla Kerim ön koltuklarla arka koltuğun arasındaki boşluğa indi; Kerim başını kollarının arasına aldı ama Su merakla olup biteni izliyordu. Buzcam kapısını kapayıp yan camdan dışarı çıktı beline kadar. Kemer arabayı daha yeni hareket ettirmişti ki silah sesleri duyulmaya başladı. Buzcam da kendi arabalarının üstünden ateş ediyordu. Kahverengi Mercedes sol taraflarından hızla geçerken, onlara ateş eden adamın neredeyse gülümseyen bir ifadesi olduğunu gördü Su. Mercedes istasyondan çıktığında Kemer’in arabası pompalardan yalnızca birkaç metre uzaklaşabilmişti. İnanılmaz bir patlamayla sarsıldılar sonra – Mercedes’ten atılan bir kurşun, benzin istasyonunun depolarından birine isabet etmişti. Ortalığı dev alevler kapladı ve kapkara bir duman yükselmeye başladı. Patlamayla birlikte arabalarının bütün camları indi ve yağmur gibi içeri yağdı. Sanki bir alev dili başlarının üzerinden yalayıp geçti. Kemer az ilerde arabayı durdurdu – Mercedes’i takip edebilecek durumda değildi. Kılıpayı kurtulmuşlardı. Arabadan inip yanan benzin istasyonuna baktılar.

“Birşeyiniz var mı?” diye çocuklara sordu Buzcam. Sağlam gözüküyorlardı, elleri kolları patlayan camla kesilmişti biraz, saçları yanmış, üstleri başları islenmişti, ama ciddi bir yaraları yoktu. Kemer’in başında hafif bir kesik vardı. Buzcam’ınsa sol kolu kanyordu – kurşunlardan biri omzunun hemen altını sıyırmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Kerim şaşkın bir sesle, ilk şoku atlattıktan sonra.

“Zürafaları Lekeleme Komitesi,” dedi Kemer, Mercedes’in uzaklaştığı yöne doğru bakarak.

“Bize ateş eden adam size ne kadar çok benziyordu,” dedi Su Buzcam’a. Buzcam’ın gözlerinden bir gölge geçti.

“Maşet,” dedi kısaca. Su’ya baktı sonra. “Kardeşim.”

* * *

Buzcam saldırıdan sonra klugele telefon edip yeni bir araba yollatmış, hep birlikte Kemer’in evine gitmişlerdi. Ferah, geniş, ahşap ağırlıklı bir evdi burası. Salonun uzun duvarında güzel bir kitaplık vardı; oldukça büyük balkon denize bakıyordu. Evin kedisi Sophie onları kapıda karşıladı – üç haftalık yavruları Gina ve Magellan’sa konuklarla hiç ilgilenmeyip salonda koşuşturmayı sürdürdü.

Temizlenip yaralarını tedavi ettiler önce, ardından Kemer’in verdiği tişört ve kazakları giydiler.

“Ne yiyoruz bakalım?” dedi Kemer, herkes salonda bir köşeye yerleşince. Hepsi acıkmıştı. Su’yla Kerim utangaçlık yaparak birşey demedi, Buzcam’sa onların bu haline gülerek, “İsterseniz size spesiyalitem olan Macar gulaşından yapabilirim, ne dersiniz?”

Kerim’le Su bakıştı.

“Yanında püre de olacak mı acaba?” dedi Su, Kerim’in birşey demediğini görünce.

“Püreyi ben yaparım,” dedi Kemer, “ama salata için yardım edeceksiniz!”

“Ben güzel bir salata biliyorum!” dedi Kerim.

“Annanenden öğrendiyse güzeldir,” diye onayladı Su.

“E mutfağa öyleyse!” dedi Buzcam. Yorgunluklarına ve yaşadıkları olayın şokuna rağmen hızla işe koyuldular.

* * *

“Sonuçta bizden memnun kaldınız yani?” diye sordu Su, Kemer’in kendi yaptığı cheesecake’i yerlerken.

“Fena değil, fena değil,” dedi Buzcam. “İlk görev için oldukça iyi hatta. Her ne kadar bize pahalıya patladıysa da.”

Kemer, Su’yla Kerim’e bakarak gülümsedi, ayaklarına sürtünen Sophie’yi kucağına aldı.

“Amerika işini diyorsunuz,” dedi Kerim.

“Eh, öyle,” dedi Buzcam.

“Ama hesaplarımızdaki pozitif sıçramayı da söyleyin,” diye itiraz etti Kemer.

“Doğru,” dedi Buzcam. “Her ne kadar Aklan’a kendi geleceğiyle ilgili biraz fazla bilgi vermeniz kötü olduysa da, ailesinin yanına New York’a gitmesi ve orada okuyacak olması beklenmedik derecede olumlu sonuçlara yol açtı. Gerçi Kemer bunun böyle olacağını tahmin etmişti, ama o bile bu kadarını beklemiyordu, değil mi?”

“Hayır,” dedi Kemer, “Su’yla Kerim bunu çok iyi buldular. Utracak teftişe geldiğinde buna bayılacak.”

“Ama tabii bizim peşimize taktığınız o kız olmasaydı herşeyi yüzümüze gözümüze bulaştırmış olacaktık,” dedi Su, yan camdan dışarı bakarak.

“Peşinize taktığımız kız mı?” dedi Buzcam, “Dikburun’u diyorsun. Zürafaları Lekeleme Komitesi’ne soktuğumuz çok değerli bir arkadaşımızdı o, iki taraflı çalışıyordu, ama son zamanlarda Komite ondan kuşkulandırmaya başlamıştı. Çok zordu kızın işi...”

“Biz de bir aşamadan sonra onu nasıl koruyacağımızı şaşırdık,” diye araya girdi Kemer, sesi çok üzüntülüydü, belli ki Dikburun yakın arkadaşıydı. O konuşurken Kerim’in gözünün önüne, konservatuar çıkışındaki trafik kazasının hemen öncesi geliyordu – ilkin Dikburun’un sesini duyuyor, ardından kendisine baka baka yola, ölümünü getirecek arabaya doğru yürüyüşünü görüyordu. Hafif bir

gülümseme olduğunu anımsıyordu Dikburun'un dudaklarında - başına gelecekleri biliyor muydu acaba, göze almış mıydı herşeyi? Kerim'in aklından, Dikburun'un ona yazdığı mektuplar da geçti hızla - ne yapmıştı da böylesine cesur bir kızın sevgisini, hatta aşkını kazanmıştı? Bilemedi, ama onun da içi büyük bir üzüntüyle doldu - Kemer'ininkinden farklı bir duyguydu bu, Kemer Dikburun'la kimbilir neler paylaşmıştı, oysa Kerim'in buna hiç fırsatı olmamıştı. Dikburun'un görüntüsünü belki bir ay, belki bir yıl daha aklında tutmayı başaracaktı, ama sonunda o birkaç saniyelik görüntü iyice bulanıklaşacak ve yok olacaktı. Annesiyle babasını da artık hiç anımsayamıyordu; fotoğraflardaki görüntüler, kendi aklındaki anıların yerine çoktan geçmişti. Kerim'in gözleri doldu - Dikburun'la o kadarı bile olmayacaktı.

Buzcam konuşmayı sürdürüyordu. "Dikburun'un da Gizmo'su vardı, bu sayede sizin her yaptığınızdan haberi oluyordu tabii."

"Nasıl yani!" diye haykırdı Su, "onca şeyi, Dikburun sıfırlasın diye mi yaptık? Siz de herşeyi biliyor muydunuz?"

"Bunu yapmak zorundaydık," dedi Buzcam, yarı özür diler bir ifadeyle, "yoksa Zürafaları Lekeleme Komitesi, Dikburun'un gerçek kimliğinden hemen kuşkulanırdı. Son ana kadar da Dikburun'un, onların adamıymış gibi davranmasını istedik. Kerim için rüşvet verme fikri onundu, bizim değil - Komite'dekiler de Aklan için rüşvet vereceğini sanıyordu. Yaptığı şey bizim çok işimize yaradı elbette, ama Komite'ye karşı büyük bir ihanet demekti aynı zamanda. Hemen cezalandırdılar zaten."

"Öldü mü?" diye sordu Kerim, sesi zar zor çıkmıştı.

"Herhalde. İz bırakmayı sevmezler," dedi Buzcam.

"Arabanın plakasını aldım ben," dedi Kerim.

"Zahmet etmeseydin," dedi Kemer, "sahtedir. İçinde bugün gördüğünüz Maşet vardı, edindiğimiz bilgiye göre."

"Kim bu Maşet?" dedi Su, "Bizi daha önce de ezmeye kalkmıştı. Gerçekten kardeşiniz mi?"

Buzcam belli ki konuşmak istemiyordu bu konuda. "Komite'nin önde gelen yöneticilerinden biri," dedi Kemer onun yerine.

"Güpegündüz, herkesin ortasında kendi adamlarını öldürüp cesedini kaçırdılar mı yani?" dedi Kerim.

"Doğru kulübü seçmek hayatta çok önemli, değil mi?" dedi Buzcam. "Ama işte bazen bu bile yetmiyor. Bir de işin içine şair ruhu ve aşk girince, insanın başına olmadık şeyler gelebiliyor."

"Alay etmeseniz keşke," dedi Su, sesi kızgın değil, hüzünlüydü daha çok. Kerim'le bakıştılar -gözlerinin dolmuş olduğunu görünce Su ona gülümsedi.

"Pardon," dedi Buzcam, "bazen böyle ipin ucunu kaçıyorum işte. Bana bakmayın siz. Müzik yapayım ben bari."

Kalkıp CD dolabının başına gitti. Az sonra müzik setinden John Denver'ın, "You filled up my senses" diye başlayan şarkısı yükseldi.